

Advokaat Matt Eriksoni meelest on Torrie Scottil vedanud – ta on oma eaka tädi ainuke sugulane ning saab ootamatu päranduse... mis koosneb lagunevast maamajast Minnesotas ja üheteistkümnest kassist! Ja nüüd on Mattil häbematus peale käia, et pärija otsekohe sinna lendaks. Nagu kavatses ta ilal New Yorgist ära kolida. Aga Matti seksikas hääl on vastupandamatu – ning Torrie on võlutud.

Seitse päeva. Ainult nii palju võtaks aega pärandusasjade korraldamine. Lõppude lõpuks, mida ettenägematut võib juhtuda seitsme päeva jooksul väikeses linnakeses Põhja-Minnesotas? Nagu Torrie peagi avastab, paljugi. Kaasa arvatud isemeelne lehm elutoas. Aga jõuline Matt on valmis aitama – see kõik on osa tema plaanist. Ta on otsustanud veenda seda kaunist linnatüdrukut, et on valmis kõndima mitu miili, võitmaks tema südant igaveseks.

ISBN 9985-76-089-1

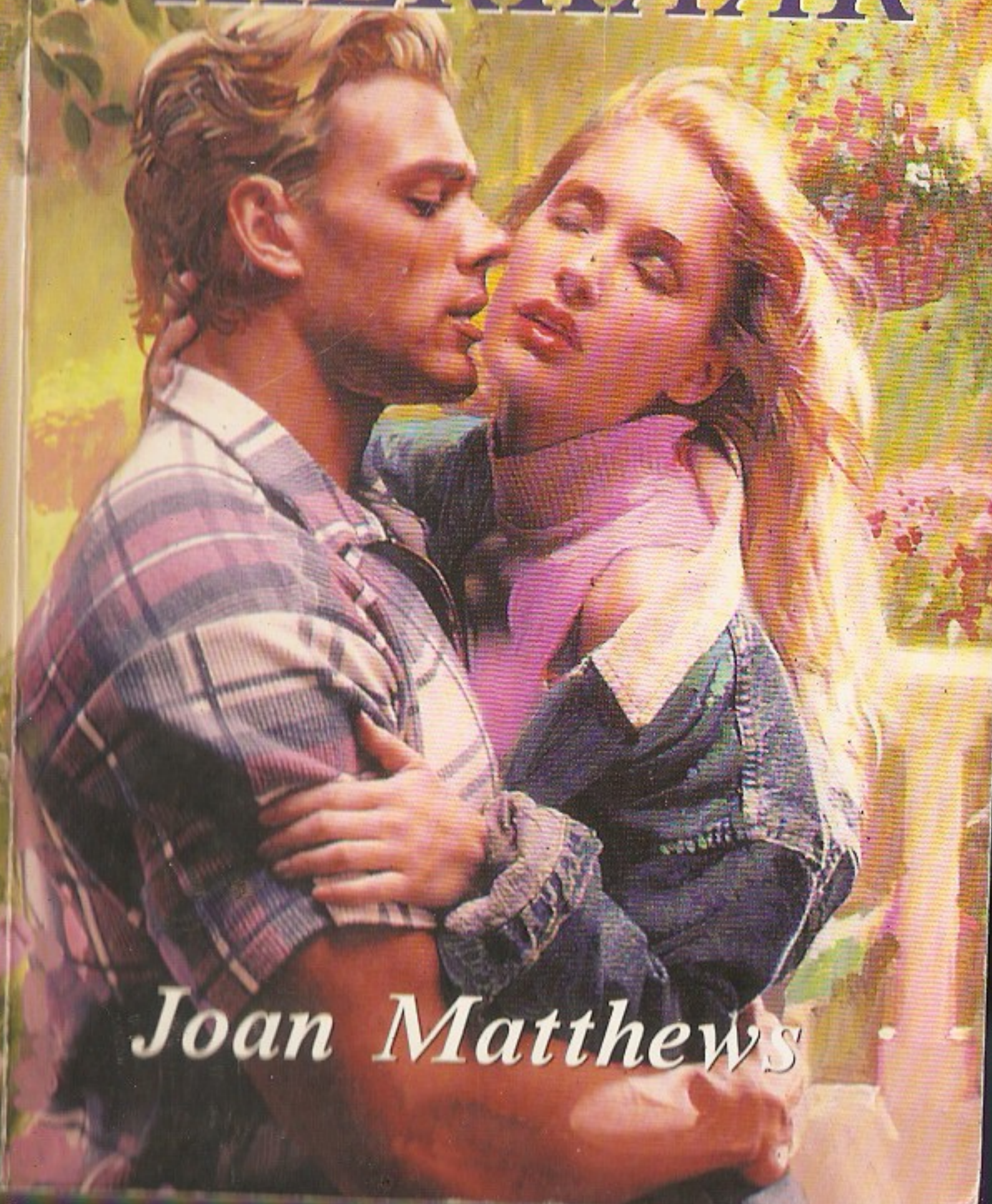
9 789985 760895

Joan Matthews

SEAL, KUS LÕPEB
VIKERKAAR

ORIN

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

Joan Matthews

**SEAL,
KUS LÕPEB
VIKERKAAR**

Joan Matthews

Inglise keelest tõlkinud
Mall Pöial

ERSEN

Joan Matthews

AT THE END OF THE RAINBOW
1998

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.*

*Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine
kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Toimetaja: Viivi Variksaar
Korrektor: Mari Mets

©1998 by Joan Matthews
All rights reserved.
©1999 Eesti versiooni kirjastaja ERSEN
©1999 Tõlge eesti keelde Mall Põial

B1013099

ISBN 9985-76-089-1

*Frankile ja Maggie'le,
kes eelistasid pöörasele Chicagole Minnesota
kõnnumaad*

PROLOOG

"PARKLINE?" HÕUATAS VICTORIA Scott telefonitorusse. "Mida pakilist võiks küll lahti olla Starkis, Minnesota osariigis?"

Ta kuulas vastumeelselt baritoni, mis liini teises otsas asjaolusid selgitas, ning heitis üheksateistkümnendal korrusel asuva kabineti aknast pilgu üle Manhattani. Kesklinna järsult kõrguvad betoonist kõrghoonetipud ja tänavalõhed nende vahel, praegu loojuva päikese poolt kollakate varjunditega üle ujutatud, meenutasid majesteetlikku mägimaastikku.

"Ma ilckagi ei mõista, miks mina pean kohal olema. Kas te ei saaks maavaldusega tegelda ilma minuta? Ma lihtsalt ei saa kõike sinnapaika jätta ja otsekohe sinna lennata."

Tuimaks jäävad varbaid liigutades kuulas naine edasi. Vanatädi Lucindal on advokaatide osas huvitav maitse olnud, sest kui mees telefoniliini teises

otsas on tõepoolest nii seksikas, nagu hääle järgi võiks arvata, tasub temaga ühel päeval ehk isegi kohtuda.

"Vabandage. Sooviksin, et ma ei oleks hetkel nii hõivatud."

Nagu tavaliselt, oli Torrie üle töötanud ning pinges all. Naine oli hiljuti saavutanud edutamise, mille nimel oli töötanud neli pikka aastat – ta on nüüd kaasprodutsent "Õhtuste uudiste" juures. Tegemist on ühendatud uudisteprogrammiga, mida näitavad avalik-õiguslikud telejaamad üle kogu maa. Vähem kui kuu aja pärast pidi Victoria alustama omaenda lõigu näitamisega ja ta ei kavatsenudki sel kriitilisel hetkel New Yorgist lahkuda mingi seletamatu hädavajaduse tõttu Minnesotas.

Lõppude lõpuks oli Lucinda Hansen surnud rahu-likult, une pealt, jättes oma maa, talumaja ja kogu maise vara Torrie'le. Ei ole tarvis klaarida haiglaarvet; matusetalituse ja kõik asjaajamised oli korraldanud kohalik kirik. Ja ikkagi räägib see advokaat, et Torrie peab *otsekohe* mingi tähtsa asja pärast sinna tulema.

"Tegelikult oleksin lootnud, et koostate koos kinnisvaramaakleriga vara nimekirja," jätkas naine. "Ja kui saaksite korraldada valduse müüki, mister..."

Torrie taipas, et ei tea mehe nimegi, kuid palub temalt juba teeneid. Naine tundis kerget kohmetust.

Hääl ütles oma nime.

"Matt Erikson."

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

Matt jätkas, loetledes üksteist põhjust, miks Torrie peab otsekohe tulema Minnesota osariiki Starki.

"Kassid?" karjatas naine. "Üksteist kassi? Aga ma olen kasside vastu allergiline."

Torrie kuulas taas ning ahhetas siis: "Elavad majas? Kes neid söödab?"

Juba üksnes mõte nii paljudele kassidele pani ta nina nohisema ja silmad vett jooksuma. Advokaat luges üles ka ülejäänud loomaaia, mille Torrie, nagu selgub, pärinud on.

"Seal on ka küülikud? Ja kanapojad? Terve kana-kuut? Oh, mu jumal. Hea küll, hea küll..."

Hoolimata allergiast oli Torrie'l nõrkus loomade vastu. Ja ees seisis kaks nädalat puhkust, mille jaoks ta polnud reisiplaane veel teinud. Üheks hetkeks tundus mõte maalesõidust peaaegu...

Nojah, *peaaegu* kutsuv. Terve nädal Minnesota puutumatus looduses, ilma rahvahulgata, metroota, stressita...

Ilma Starbuckita. Naine kirus vaikselt.

Torrie kavatses "ei" öelda, tal oli tunne, et temaga manipuleeritakse. Siis tõstis naine alistuvalt käe, nagu võiks advokaat liini teises otsas teda näha.

"Hea küll. Ma tulen. Aga te peate aitama mul seal kõik paika panna, ja kiiresti. Ma *pean* nii ruttu kui võimalik New Yorki tagasi jõudma. Saabun sinna," ...Torrie ohkas... "homme õhtuks."

***

Matthew Erikson pani telefonitoru käest. Niisiis, see oligi Lucinda sugulane, saladuslik Victoria Scott. Ta hääli oli meeldiv, peaaegu ilma New Yorgi aktsendita. Seksikas ja pehme – välja arvatud siis, kui juttu tuli kassidest. Sel hetkel oli naise hääli kerkinud terve oktaavi võrra. Matt muigas.

Ta vaatas köögiaknast välja, silmitsedes mändiderida, mis praegu kümbles kahvatuvas pärastlõunapäikeses. Lucinda Hanseni maja naabruses oli vaikne ja tühi – ootuses, et Victoria selle üle võtab.

Matt lehitses vana armsa naabri dokumendikausta. Olles Starki külakese ainus advokaat, ja sedagi osalise tööajaga, hoidis mees kaustu kodus ja tegi suure osa tööst köögilaua.

Victoria Scott avastab varsti, et Matt on ka ainus kinnisvaramaakler siinkandis. Mees teadis, et ei leia sellele pärandile ostjat. Starki rahval on juba niigi liiga palju maad, kuid vähe raha. Kui naine saabub, teeb Matt talle ise pakkumise – hea ja suuremeelse pakkumise – sest ta armastab seda kahtteist aakrit metsa, mis ulatub Kotkajõe keseni välja.

Kausta keskelt tõmbas mees välja vana foto, mis kujutas teismelist kohmetut Victoriat ja tema ema. Nende blondid pead olid teineteise poole kallutatud; käed ühendatud nagu parimatel sõbrannadel. Aastate jooksul oli Matt hajameelselt kuulnud Lucinda pikki lugusid Torrie'st, oma ainsast elusolevast sugulasest, kes olevat südames minnesotalane ja eeldatavasti New York City vang. Kuna Lucinda ei abiellunud ja tal polnud lapsi, oli ta otsustanud Torrie

New Yorgist ära meelitada, tagasi oma sünnipaiga puhtasse õhku ning tihedatesse metsadesse. Niipea kui Torrie ainult näeb Starki elu lihtsust ja ilu, oli Lucinda väitnud, hülgab ta räpase ohtliku linna ning pöördub tagasi oma juurte juurde.

Jaah, kindla peale, mõtles Matt. Kas televisiooni-produtsent tõepoolest loobub kasse täis vana kopi-tanud talumaja pärast paljutootavast karjäärast? *Vaevalt küll.*

Arvatavasti oleks Matt pidanud talitama oma parema äratundmise järgi ja kõik ise korda ajama. Aja jooksul oleks ta kassidele kodud leidnud, korraldanud telefoni ja faksi teel kinnisvaramüügi ning hoolitsenud, et Lucinda isiklikud asjad oleksid antud sõpradele, kes neid hinnata oskavad.

Aga see oleks Lucinda viimse sooviga vastuolus olnud. Tema oli *tahtnud*, et Torrie siia lendaks; tahtnud, et tüdrukule käidaks peale niikaua, kuni ta Minnesotasse armub. Matt ei saanud naabri viimast soovi ignoreerida, isegi kui tal polnuks erilist soovi olnud ennasttäis linnatüdrukuga tegemist teha.

Tema ja Victoria on igas mõttes erinevad nagu öö ja päev. Matt kasvatati üles ühtehoidvas, õnnelikus maaperes, kuid Torrie – Lucinda juttude järgi – kasvas üles New Yorgi kitsastes korterites, elades ainult emaga, kes oli Minnesotast põgenenud, et mitte abielluda oma keskkoolikallimaga, kellest ta rasedaks oli jäänud.

Aga kui Torrie kaotas ema – umbes samal ajal kui Matti vanemad autoõnnetuses surma said – oli mees tundnud temaga teatavat hingesugulust. Linnatüd-

ruk ja maapoiss olid mõlemad orvuks jäänud, neilt oli röövitud vankumatu vanemaarmastus, mida nad seni tundnud olid.

Matt heitis pildile veel ühe pilgu. Ta tundis seda usaldavat süütut ilmet tüdruku siniseis silmis. Torrie ei teadnud, ei võinud teada, mis teda ees ootab. Mehel oli samasuguseid pilte endast koos vanematega. Ta pani foto käest ning südant pitsitas tuttav igatus.

Matti vanemad olid hukkunud neli aastat tagasi, kuid valu oli ikka veel alles.

Kanada hanede kaagutamine ülal pea kohal tõi mehe tagasi reaalsusse. Oli varasuvi, viimased parved olid teel tagasi põhja. Missugused ka ei oleks Matti tunded, loomad tahavad süüa – nii enda kui Lucinda omad.

Matt tõusis laua äärest ning ringutas. Ukse juurde astunud, kajasid Torrie sõnad ikka veel ta kõrvus, meenus naise hääletooni pehmus ja mingi varjatud kaitsetus. Matt mõtiskles, kas ta võiks naisele meeldima hakata, kuid heitis selle mõtte peast ja astus mändide vahelt Lucinda kanala poole.

Ära tee endale illusioone, maapoiss, hoiatas sise-mine hääl.

Torrie tuleb Starki vastumeelselt ja lahkub niipea kui võimalik. Pole mingit mõtet lasta oma mõtetel minna koos temaga.

Hea küll, otsustas Matt kindlameelselt, astudes kanaaeda, kus tibud ja küülikupojad rahumeelselt koos elasid. Ta aitab Victoriat igal viisil, on nii asjalik

kui võimalik, ning saadab naise õigel ajal New Yorki tagasi.

Näüd tööle, ütles Matt endale, kui kanapojad lähemalt õhtusööki nõudes tema ümber kogunesid.

1. PEATÜKK

Reede

STARKI-NIMELINE KOHAKE Minnesota osariigis tundus olevat kõige üksildasem paik maailmas.

Kuni Torrie avastas, et maja, mille ta on pärinud, asub kaksteist miili Starkist *väljas*.

Tema lend LaGuardiast oli hiljaks jäänud ja ta jõudis Minneapolisesse alles kell viis. Võidelnud end läbi tipptunni liikluse – või selle, mida hõredalt asustatud Kesk-Läänes liikluseks peeti – sõitis Torrie veel kolm tundi, kuni jõudis pisikesse linna.

Läks veel pool tundi, enne kui ta leidis inimese, kellelt teed küsida. Kella kuuest saadik olid linnakese ukseid-aknad kindlalt lukustatud. Ka telefoniautomaati polnud näha.

Kui Torrie viimaks ühe maja uksele koputas, anti talle lootusetult segaseid juhtnööre.

“Pöörake Charlie lüpsifarmi juurest paremale ja minge umbes neli miili edasi,” rääkis sümpaatne va

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

namees. “Siis pöörake puukooli juurest vasakule. Te ei saa ära eksida. Hoidke sinna poole, kus näete ridade kaupa jõulupuid kasvamas. Minge veel viis miili, kuni jõuate haruteele, ja pöörake sealt paremale. Kui jõuate tootemisambani, keerake vasakule. Lucinda maja on tee lõpus.”

Õõ oli hunnitu, sametiselt must, Torrie sõitis mööda tühje, valgustamata ja sillutamata teid. Naise sõrmed klammerdusid rooliratta külge, teekonarused panid kogu keha vappuma. Mis siis, kui ta lootusetult ära eksib? Kui autokumm katki läheb? Võib-olla organiseerib Matt Erikson otsingud, kui Torrie lubatud ajaks välja ei ilmu.

Nende karjatänavate kohta võis vaevu kasutada sõna *maantee*. Naine ei suutnud mõista, kuidas inimesed siin elavad. Pole ime, et ema põgenes Wannaska-nimelisest linnast Põhja-Minnesotas ja otsis õnne New Yorgis.

Torrie igatses ööpäevaringselt avatud toidupoe või vähemalt tänavavalgustuse järele.

Bensiinipaak oli peaaegu tühi. Naine ei olnud taibanud seda enne Starki jõudmist täita. Lõppude lõpuks, kas igas linnas pole siis ööpäev läbi avatud bensiinijaama?

Vähemalt on siin kõnnumaal värske õhk ja imeilusad tähed. Isegi läbi tuuleklaasi nägi Torrie hõõgavusega pilvitus taevas vilkumas tuhandeid tulukesi.

Ta kontrollis spidomeetrit: 11,2 miili Starki kesklinnast. Kui sel armsal vanamehel oli õigus, peaks naine peaaegu kohal olema. Ta oli leidnud üles lüpsifarmi ja jõulupuud ja nüüd tuleb leida...

Seal see on! Teeservas ilmus nähtavale tohutu puust sammas.

Torrie peatas auto, kuid suunas tuled sambale. Ta eristas selgelt nikerdusi ning relvakujutisi. Vasakul oli veel üks sillutamata tee.

See ta on, sõnas naine endale ja tegi viimase pöörded, pöördudes jumala poole ühega neist lubadustest mis alati täitmata jäävad:

Kui ma siit kunagi pääsen, luban, et ei ole enam iialgi halb. Ja sünn iga päev viis korda aedvilja ja võimlemise ega kiru enam kunagi metrood...

Kitsas tee suundus sügavale põlismetsa. Torrie ei suutnud mõista, kuidas nii vana naine nagu Lucinda oli saanud sellises üksildases kohas elada. Keegi ei osta seda inimtühja paika, mõtles ta süngelt.

Niipalju siis sajast tuhandest, mille Torrie oli lootnud kiiresti teenida, et oma korter välja osta. Maan tee viis otse sissesõiduteeni. Autotulede valgel suutis Torrie sildilt välja lugeda nime: HANSEN. Ta oli kohal.

Naine ei igatsenud põrmugi veeta öö üüriauto tagaistmel. Aga ta ei julgeks jalgagi majja tõsta – mitte siis, kui seal üksteist kassi ees on. Ja niisugus asja nagu hotell ei paista siin kohe kindlasti olevat.

Torrie seadis end tagaistmele kerra, pani õhukes vihmamantli peale ja jäi otsekohe magama. Suveõli oli vähemalt vaikne. Esimest korda mitme aasta jook sul ei ehmata teda ärkvele kell-raadio lärm ülemise korruse korteris.

2. PEATÜKK

Laupäev

JÄRGMISEL HOMMIKUL EHMATAS haukuvate koerte koor Torrie sügavast unest üles.

"Ooh..." oigas naine, taipamata, kus ta on ja miks ta nii kangeks on jäänud.

Ta püüdis lärmi summutamiseks mantli üle pea tõmmata, kuid sellest oli vähe abi.

Torrie tõmbas end kerra ja lebas hetke vaikselt. Autos oli palav ja umbne. Hingamisest tekkinud veeaur oli muutnud kinnise salongi aknad uduseks.

Naine oli vaevatud, näljane, janus ja tal oli vaja tualetti minna. Ja ta oli täiesti üksi – kui välja arvata koerakari ebamugavalt lähedal.

Torrie ronis esiistmele ja keeras süütevõtit, mis oli jäänud lukuauku. Vajades värsket õhku, keeras ta aknad alla, ronis siis tagasi, tõmbas end uuesti kerra ning kaalus, mida ette võtta.

Oli vaja majja pääseda, loodetavasti polnud veevärk selles metsikus kandis tundmatu luksus.

Pane tähele kärbseid, mõtles naine süngelt. Sumin kõrva ääres pani ta käega õhku rapsima, kuid ei kaadunud sellegipoolest. Moskiito oli hommikusöök haistnud ning pinises otse Torrie kõrva ääres. Naine raputas ägedalt pead.

"Kasi minema!" hüüdis ta ja lõi putuka teedekaardiga aknaklaasile laiaks. Lõmastatud sitikas tekitas klaasile punakaskollase pleki. "Uhh," oigas Torrie silmitsedes vargsi putuka verd aknal.

Autost tuleb kiiresti välja pääseda, või tal läheb süda pahaks. Visanud vihmamantli õlgadele, ronis naine välja ja astus maja poole.

Õhk väljas oli niisama lämbe kui autos. Torrie ümber tiirles parv hiiglaslikke ründevalmis moskiitosid. Eesõue kõrval mändide taga haukusid ikka vee koerad.

Maja, mis naise ette kerkis, oli suur: kolm korrust, viilaknad ülaservas ning sambad kahel pool välisust. Maja vasakul küljel oli – *oh taevas* – moskiitovõrguga kaetud veranda. Vana hea Lucinda oli arvatavasti veetnud seal palju tunde, kaitsva võrgu taga kindlalt peidus.

"Kasi minema!" karjatas Torrie moskiitole, kes teda väikese sumiseva pommi kombel ründas. Kui see eaidanud, jooksis naine värisevail jalgel välisuksest ja vaatas vaistlikult paksu jalamati alla.

Seal ootas teda kulunud võti.

Torganud võtme lukuauku ja seda pööranud paiskas Torrie ukse lahti ja lõi enda taga otsekoh

linni. Moskiitode terav pinin kajas ikka veel ta kõrvas.

Jumal, kuidas oli siin võimalik elada? küsis naine endalt taas, tundes äkki sümpaatiat ahnete tsivilisaatsioonisaadikute vastu, kes võtavad maha puud ning püüavad kogu maailma katta tsemendi ja pilvelõhkujatega.

Naine peatus hetkeks, et orienteeruda. Eespool paistis järsk puutrepp. Kaht astet korraga võttes tormas ta teisele korrusele, kust leidis vannitoa. Jumal tänatud, pärismaalased kasutavad isegi tualettpaberit. Teda ootas terve roosa ja lõhnastatud rull.

Haukumine jätkus. Njuujorklase kombel mõtiskles Torrie, kas peaks olema võimalik selles majas leida vähemalt üks paik, kuhu naabrite lärm ei koskaks. Aga on tal siis naabreid? Teelt ei olnud rohkem maju paistnud.

Lõpetanud toimingu tualetis ja pesnud külma rooste veega käed, astus Torrie piki koridori magamistuppa. Vasest kaheinimesevoodi oli kenasti üles tehtud ja lapitekiga kaetud. Madratsiotsale oli kokku pandud veel mitu lapitekki.

See kõik on minu, taipas Torrie üllatusega ja tunniliselt hetkeks rahulolu. Lapitekid sobivad tema korterisse suurepäraselt.

Lükanud kingad jalast, viskus Torrie voodile, naudides lohkuvajunud madratsi pehmust külje all. Naine oli just uinumas, kui teda äratas hüüe väljast ja seejärel koerte veel ägedam haukumine.

Torrie ronis voodist välja ja astus akna juurde. Ta oli arvanud, et maja ja maa on vähemalt naab-

ritest eraldi. Aga aken avanes otse teise talumaja poole. Üle kuuskede, mis tema valdust piirasid, võis näha põlde, talli, mitut traktorit ja haruldaselt nägu sat lihaselist meest, kes mängis oma tagaõues nelja kargleva koeraga.

Hetkeks unustas Torrie lärmi ning keskendus ainult mehele. Too oli suurt kasvu, kuid askeldas nobedasti koerakarjaga, viskas ühele kepi, võttis siis teiselt vastu tollele visatud kepi ja silitas teda kergelt. Koerad olid pika läikiva karvaga, mis sobis nende peremehe tihedate heledate juustega. Nad näisid olevat ühe vormi järgi valatud – suurepäraseid, võimsad, loomalikud.

Torrie oli võlutud.

Võib-olla ei olegi nädal tsivilisatsioonist eemal niisugalt halb mõte. Naine kujutas juba ette, et kui too mees kuulaks vaate juurde, veedaks Torrie ilmselt palju aega selle akna all. Neetud, mees on nägus ja näib nii tugev. Ta juuksed olid täiskasvanu kohta uskuematult heledad ja kehaehitus meenutas viikingit. Jumalat: hämmastavalt laiad õlad, kitsad puusad, kõik lihased hästi arenenud, ehkki Torrie kahtles, kas ta päevagi jõusaalis veetnud on. Naine ei suutnud pöörata pilku tundmatu elavaimeliselt näolt. Lõpuks näis mees tunnetavat, et teda jälgitakse, ja vaatas üles, otse Torrie poole.

Ta ajas selja sirgu ning pöördus akna poole, ehkki koerad nurusid peremehelt veel hellitusi. Mehe silmavaate kindlus oli otse hirmutav, kui nende pilgukohtusid. Näis, nagu suudaks ta Torrie hinge oma kuumal pilguga augu puurida.

Kui mõjuv, mõtles Torrie ja taipas siis, missuguse tolana ta näib – nägu vastu klaasi surutud, pesemata juuksed ikka veel magamisest sassis ja korratult õlgadele langemas.

Ta astus sammu tagasi, aknast eemale, ja püüdis meenutada eelmist niisama piinlikku olukorda.

Torrie seisis nüüd aknast ohutus kauguses, kuid ei suutnud pilku kõrvale pöörata. Naeratades tõstis mees käe ning lehvitas talle.

Teolt tabatud. Naine hüppas ettepoole ja tõmbas vanaaegse aknakatte alla. Tema õuduseks kargas kate uuesti üles ja liigutamise tagajärjel tuli roostes kinnitustest lahti ning sadas Torrie'le pähe. Siis rullus kate üle tema lahti, pakkudes õnnistatud privaatsusehetke ja peites naise alandust.

Torrie astus suure sammu tahapoole ja palus vaikselt jumalat, et oleks nüüd mehe nägemisulatusest väljas. Aga pleekinud vinuüli alt välja piiludes silmas ta naerust kõveras naabrit. Mehe koerad, ta neljajalgne peegelpilt, olid samuti lõbususest nakatatud, ja kui koerad võinuksid naerust mõirata, teinuksid nad seda.

Raevunult viskas Torrie aknakatte maha ja jooksis toast välja. Võib-olla on võõras mingi tolgi mõtles ta süngelt. Lõppude lõpuks, kui palju kordi on teda ka New Yorgis võlunud mõni mees, kes muutub väljakannatamatuks kõigest paar sekundit pärast seda, kui suu avab.

Mõte, et ka see tundmatu võib olla mats ja jõhkard, viis naise hetkeks masendusse. *Aga mis tähtsust sel on?* kinnitas ta endale. Torrie ei võtnud pikka reisi ette mitte selleks, et kohata teda.

Isegi kui ta on vastupandamatu, mõtles naine pahuralt ning riivistas end põrgulikust haukumises pääsemiseks kööki.

Näljatunne, mis siiani oli teisejärguline olnud, andis nüüd tunda. Torrie heitis pilgu tühjadesse, korralikult puhtaks küüritud köögikappidesse ega leidnud ühtki toiduiva. Kas on mõni lahke naaber kogumaja ära koristanud või oli tädi Lucinda oma lahku mist ette aimanud ja tahtnud jätta endast vääriku mälestuse.

Vähemalt leidub siin midagi juua, mõtles Torrie ja täitis kraani all klaasi. Otsekohe sülitas ta vee välja. See on küll kõige jälgim kraam, mis tema suhu iial on sattunud. New Yorgis ei joonud keegi kraanivett joogivesi oli klaaspudelites. Aga isegi Manhattan ei pakkunud linnakodanikele iial nii metallimaitselise vett – nagu oleks sinna lusikas sisse sulatatud.

Torrie'l hakkas nina vesiseks minema. Silmad khahelesid. Lisaks näljale ja janule hakkas tunda andma allergia kasside vastu, ehkki loomi endid polnud kusagil näha.

Sõrmi kõrvus hoides astus naine välisuksest õue vaevumata seda isegi enda järel lukustama. Ta ronis autosse ja tormas mürinal minema, lootuses, et suudab meenutada segaseid õpetusi, tänu millele ta siiani oli jõudnud, ning need mõttes teistpidi pöörata. Pärast korralikku hommikusööki restoranis otsib ta kiirtee läheduses mõne motelli ning püüab uuesti tsivilisatsiooniga harjuda.

***

Päeval oli mööda sillutamata teid palju meeldivam aõita kui neil öösel kobamisi orienteeruda. Tootemisaammas, mis eelmisel ööl oli tundunud nii kaugel olevat, oli tegelikult Lucinda majale lähemal kui veerand miili.

Ja see oli rohkem kui ainult teetähis. Sammas paistis olevat ehtne ning võiks olla saatelõigu jaoks efektne visuaalne täiendus. Torrie parkis auto kruusateele, haaras kohvrist videokaamera, hüppas välja ja trügis läbi võsa, et asja lähemalt uurida.

Bee on uskumatu. Vaimustav. Kahtlemata käsitöö ja väga vana. Sel sambal peab olema põnev ajalugu.

Kaamerat silma ees hoides hakkas Torrie filmima ja kirjeldas samal ajal kuuldavalt oma muljeid, et proovida, kuidas kommentaarid kõlaksid. Võib-olla ei olegi see nädal lausa raisatud aeg. "Õhtuste uudiste" produtsent tahab alati häid lugusid kodumaa eri paigust.

Naise monoloogi katkestas autopasun ja ta pööras kaamera heli suunas, lootes lindile püüda mõne kohaliku.

Tema auto kõrval oli peatunud kaubikauto ja sealt vaatas vastu tuttav kena nägu.

"Oh taevas," pomises Torrie. Nüüd on siis viikingi kord teda läbi akna passida.

Ta jätkas filmimist ja püüdis meest ignoreerida.

"Mina teie asemel ei kõnniks siin ringi," lausus mees südamlikult. "Eriti mitte selles miniseelikus. Hiinkandis on palju mürgist luuderohtu."

Võpatades pööras Torrie kaamera maa suunas, fokuseeris mõne hetke jooksul taimelhed teravaks

ning nägi läbi kaamerasilma kolmiklehte, mida ta hästi tundis. Igas suunas vaadates silmas ta seda kolmiklehte veel – kõikjal.

Kaamerat välja lülitades naine tardus, talle meenus elu kõige sügelevam lööve pärast tüdrukute skaudilaagrit ning pühalik töotus mitte iial enam metsminna. Torrie õrn hele nahk oli lööbele kohutaval vastuvõtlik.

"Täna, et ütlesite," pomises ta, püüdes nõrdimust tagasi tõrjuda.

"Lihtsalt abi naabrile," lausus mees ja naerata talle. "Kuidas läheb?"

"Oh... siiani läheb kõik libedalt," valetas naine, lootes võõrast lahti saada. Mees uuris teda pika pilguga ja muigas taas.

"Mis mõttes libedalt?"

"Pole tähtis. Unustage, et mis ma ütlesin. Muide kas siin ümbruskonnas on kohta, kus saaks midagi hamba alla?" küsis Torrie, kujutledes juba sügelevaid kuplasid säärtel kerkimas.

"Linnas on mitu restorani. Ja Larseni pood on juublahti. See on rauapood, kuid müüakse ka toiduaineid."

Torrie astus üliettevaatlikult autoni, asetades jalggu maha nii hoolikalt, nagu kõnniks miiniväljal.

"Mina olen Victoria Scott," ütles ta. "Olen siin, et korraldada Lucinda Hanseni maavalduse asju."

"Tere tulemast Starki," vastas mees pidulikult, kuid tema silmanurgas väreles ilmne seksikas tuluke.

"On alles tervitused. Kõigepealt moskiitod ja nüüd mürgine luuderohi."

"Ohoo. Nii et teil on õnnestunud Minnesota vapi- linnuga tutvuda. Te harjute nendega ära."

"Mitte iialgi. Miljoni aasta jooksulgi mitte."

"Torrie, see on lihtsalt osa maaelust. See pole mingi suur probleem."

Lapsepõlveaegset hüüdnime kuuldes Torrie võpatas.

"Kuidas te teate mu..."

"Lucinda ütles. Muide, minu nimi on Matt, Matt Erikson."

Torrie ahhetas. "Teie oletegi see advokaat?"

"Jah," vastas mees.

Torrie astus auto juurde, et paremini näha. Naine kõndis kikivarvul, püüdes vältida vähimatki kokkupuudet taimedega. *Ära tule autost välja, ära tule*, kordas ta mõttes, tundes ootamatult ujedust. Veel ei tahtnud Torrie seda meest endale liiga lähedale.

Mingil moel mõistis Matt vaikset palvet ning jäi autosse. Aga ta sirutas läbi akna käe ning Torrie võttis selle vastu.

"Rõõm tutvuda," sõnas mees ja surus ulatatud kätt tugevasti. Tegelikult pisut liiga tugevasti ega lasknud pealegi kohe lahti.

"Täna," lausus Torrie lõpuks ja tõmbas sõrmed ära. Käsi langes küljele ning rippus seal kohmakalt. Naise keha läbis meeldiv tunne – mees oli teda puudutanud.

Rohkem polnud midagi öelda, kuid Torrie ei suutnud lahkuda. Matt püüdis talle mitte otsa vaadata, kuid ta süda peksis. Siin ta on, mitte enam vibalik teismeline fotolt, vaid kaunis naine. Mehe esialgne

otsustavus ametlikuks jääda oli haihtunud hetkel kui nende käed kokku puutusid.

Ta võiks naise einestama viia. Või valmistada tal le hommikusöögi oma kodus ning siis ümbrust näidata. Kuigi nad olid alles tutvunud, tunnetas Matt, et nende vahel on side. Ta ei või naisel minna lasta.

Võib küll. Ja lasebki. Torrie näib hirmunud – kuidagi segaduses. Ei maksa teda tagant kiirustada.

“Kas vajate linna tagasi sõitmisel abi?”

“Oh ei,” vastas naine isegi liiga kiiresti. “Siia jõudsin ma ju iseseisvalt.”

“Olen teel Charlie lüpsifarmi. Aga hiljem kohtume. Ma... ee... usun, et olete hämmastunud, kui lühkesti hestikku meie majad on.”

“Ausalt öelda, pisut küll.”

“Lucinda isa ehitas oma maja minu perekonna majale nii lähedale kui võimalik. Tol ajal ei vajanud inimesed nii palju privaatsust nagu tänapäeval. See moel oli lumetormi või mis tahes muu häda korral abi lähedalt võtta.”

“Ah nii,” vastas naine ja noogutas rumalalt, tundes ikka veel mehe pihku oma käe ümber.

“Niisiis, mina teie asemel muretseksin uue akna kätte.”

“Oh, ma... ee... mida?” Torrie taipas väga hästi, mida mees silmas peab.

“Duluthist saate osta,” sõnas Matt. “Teil läheb see vaja.”

Kas see mees arvab, et Torrie'l pole targemat teha kui läbi akna teda passida? Naise silmis välgatas

pahameel. Veel mõni niisugune märkus, ja Matt satub nägusate, kuid talumatute meeste kilda.

“Õigupoolest ei jää ma majja. Nagu öeldud, olen kasside vastu allergiline, ehkki ma pole siiani ühtki näinud. Olete kindel, et majas on üksteist kassi?”

Matt naeris tasa. “Neil on oma tiib. Näitan teile, kui tagasi jõuate.”

“Ma ei saa seal olla kauem kui mõned minutid. Ma ei suuda seal hingata.”

“Te võite alati mult telgi laenata ja õues magada,” pakkus Matt.

“Täna pakkumast, kuid püüan leida motelli.”

Matt muigas. Ümbruskonna ainus motell on sel aastajal kalamehi lõhkemiseni täis.

“Siin on Kalameheonn... kuulge, kas te saaksite pärast hommikusööki minu juurest läbi tulla? Meil on vaja aru pidada.”

Torrie vaatevälja tungis midagi suurt ja sumisevat, naine karjatas. “Mis see on?” hingeldas ta ohu eest kõrvale põigates. “Oh jumal!” hüüdis ta siis Matti vastust ootamata ja jooksis põigeldes eemale.

Buur parm jälitas naist metsikust vehkimisest hoolimata. “Oh jumal,” kordas Torrie ühtevalu. “Mine minema! Mine minema!”

Oma õuduseks naine komistas oma jalgade otsa ning kukkus näoli maha. Mürgise luuderohu puhmas pehmendas kukkumist pisut.

“Torrie, kas teiega on kõik korras?” hüüdis Matt, kui autoukse pärani ning hüppas välja.

“Pole midagi!” hüüdis naine vastu. “Hoidke eema-

le!" Ta hüppas püsti ning tormas oma rendiauto poole, enne kui Matt tema kõrvale jõudis.

"Torrie, oota!" hüüdis mees, kuid Torrie oli juba mootori käivitanud. "Ära minel!"

Ta sööstis naise auto poole.

"Ma pean need riided seljast saama," ütles Torrie ja pööras sõiduteele.

"Oota! Mul on midagi, mis aitab," sõnas Matt, kui naine sõitis juba minema.

Ta heitis teel seisvale mehele veel viimase pilgu ja pööras siis paremale. Matt kadus silmist.

3. PEATÜKK

TORRIE LOI LUCINDA maja vana välisukse pauguga kinni, hoolimata karvavõrdki, et äkki kukub see logisev asjandus hingedelt maha. Ta ei jõudnud ära oodata, millal koju saab. Ilm oli lämbe ja ebameeldiv, sitikad suured nagu kusagil vihmametsades ja ainus kaas- aegne, õhukonditsioneeriga ning putukavaba hotell oli lõhkemiseni täis haisvaid kalamehi. Selle viimase oli naine avastanud, kui linna jõudis.

Perspektiivid järgmiseks nädalaks olid hävitavad: tal tuleb magada kas autos, Matti telgis või Lucinda majas koos nähtamatute kassidega, riskides allergia tõttu une pealt lämbuda.

Aga Torrie on vähemalt korraliku hommikueine söönud ja järgmiseks nädalaks piisavalt toitu ostnud. Kähku laadis ta väärtuslikud müsli- ja makaronipakid – ja neli gallonit destilleeritud vett – autost maha, kiirustas tagasi ning tassis majja ka oma kohvri. Nüüd kiiresti duši alla, et maha uhtuda mürgise luuderohu ärritavad õlid, siis tuleb üles otsida kassid ja

neile süüa anda ning seejärel majast välja kiirus
tada.

Kaasavõetud tarbetute riiete koorma all vankude
koperdas Torrie trepist üles, kirudes endamisi, mis
sugune idioot küll oli projekteerinud nii järsu tõusu.

Ta viskas kohvri vaskvoodile. Hoolimata vesise
ninast ja sügelevaist, paistes silmadest, ei olnud
veel ühtegi kassi näinud.

Visanud riided seljast, jooksis naine koridori taga
si ja avas seinakapi, mis nägi välja, nagu võiksid se
olla käterätikud. Leidnud tosina või rohkem korral
kult virna laotuna, haaras ta kaks ja läks vann
tuppa.

Jumal tänatud, dušš on olemas, ja lõhnaseebi
valamu kohal riiulil korralikult reas. Kui enesetunn
ei oleks nii närune, oleks Torrie rõõmuga oma maj
põhjalikumalt uurinud.

Naine keeras vee lahti ja kuulis sooja vett oodate
vanade torude luksumist ning korisemist. Vesi o
külma ja ebameeldiva raualõhnaga, kuid surve oli he

Torrie't haarasid mälestused. Ta on lapsena New
Yorgis, seisab duši all ning ootab kuuma vett. Tä
aastal elasid nad Ida 84-ndal tänaval, viiekorrusel
ses liftita majas, keset Upper East Side'i luksuslikk
pilvelõhkujaid. Majaomanik väitis, et soe vesi on ol
mas, kuid selle kohalejõudmine võttis umbes kaks
kümme minutit aega ja seda jätkus siis vaid ka
heks minutiks. Mees oli Torrie emal soovitanud en
juba enne sisse seebitada ja siis, kui soe vesi kohal
jõuab, ainult loputada. Torrie ootas värisedes, juuk
sed seebised, et soe vesi juba ükskord kohale jõuak

Alati tuli loota, et keegi kusagil allpool samuti ei oota,
sest nende kõige kõrgemal asuv korter sai sooja vett
viimasena.

Umbes kolme minuti pärast muutus vesi soojaks
ja jäigi. Selle eest tuleb arvatavasti tänada Matti.

Torrie hõõrus lõhnaseepi ägedalt pihkude vahel
ning libistas sellega üle sääрте, kattes naha lõhnava
vahuga. Siis loputas. Tõrvaseep oleks efektiivsem,
kuid naine nautis lõhnaseebi pehmust ja aroomi. Ehk
hinnestub vähemalt osa ärritavaid õlisid maha pesta.
Keda ta lollitab? Torrie on mürgise luuderohu vas
tu väga tundlik ja mingi nühkimine ei väära eesoota
vat saatust.

See on ettekuulutus. *Sind on hoiatatud.*

Neetud, pomises naine pragunenud vinüülist duši
kardinale.

Tagauksele koputati vaikselt, kuid Torrie, kes oli
sisel korrusel ja peadpidi duši all, ei kuulnud seda.
Külaline ootas ning koputas uuesti.

"Torrie!" kõlas Matti hääl. Mees avas ettevaatlikult
ukse ja hüüdis taas.

Ta teadis, et see tee – naise privaatsuse rikkumi
ne – ei ole tema tundmaõppimiseks just kõige õigem,
aga aeg luges. Torrie peab saama õiget vastumürki,
või ta on homseks lööbega nii kaetud, et tormab esi
messe Minnesota lennuki peale ega tule iial tagasi.

"Torrie!" hüüdis Matt seekord valjusti, taibates, et
hinnatab naist niimoodi vähem, kui temaga ootama
ult majas kokkumõrgates. Torrie tuleb New Yorgist;
ja seeldaks arvatavasti, et majas on murdvaras ja kok
kaka mehele vaakumpumbaga vastu pead.

Vastust ei tulnud ikka veel. Mees kuulatas ja kõneldas dušisolina. Kas Torrie püüab oma meetoditega mürkidele vastu hakata? Kahjuks ei pruugi sellel abi olla. Ta vajab rohtu, mida Matt käes hoiab, rohtu, millel on kõige pikem nimi, mida mees eales näinud on: oktüülfenoksü-polüetoksüetanool. See on ainus preparaat maailmas, mis mõjub mürgisele luuderohule. Kui ärritavad õlid Torrie nahal õnnestuvad neutraliseerida enne, kui reageerib tema immuunsussüsteem, oleks naine vältimatu saatuse käe päästetud.

"Torrie!" hüüdis Matt teise korruse poole ja taipas, et naine ei kuule teda voolava vee tõttu niikuinii.

Torrie võib teda süüdistada piilumises, välja visata ja isegi šerifi kutsuda, kuid mees teadis – ta vajab ravimit, ja ta vajab seda otsekohe.

Trepist üles hiilides kuulis Matt naise häält. Torrie rääkis duši all iseendaga. See ei üllatanud meespoorme: elades pärast vanemate surma üksinda rääkis ka tema sageli iseendaga ja arutas valjusti oma probleeme.

Pooleldi avatud ukse ees Matt peatus. Mis ta nüüd peaks tegema? Ei saa ju lihtsalt sisse astuda. Koputades ehmataks ta naise poolsumnuks. Aga mida muud üle ei jää: mida kauem ta viivitab, seda suurem on ägeda reaktsiooni oht.

"Torrie!" hüüdis Matt kõige igapäevasema häälega ja ootas mõne hetke vastust. "Torrie," hüüdis mees veel kord ja naise pomin lakkas. "Torrie, mina olen Matt, teie naaber, ärge kartke."

Vesi keerati kinni ja Matt kujutas ette, kuidas naine käteräti järelle kobab, et end kinni katta.

"Torrie!" kordas ta. "Ma ootan all, eks? Ma tõin teile midagi. See on emulsioon, mis neutraliseerib mürgise luuderohu mõju. Aga te peate seda kohe peale määrima."

Matt kiirustas tagasi trepi juurde ning sööstis kõõki, võideldes lapsiku sooviga laua alla peitu püüda.

Ta kuulis ülemisel korrusel kiireid samme ja põrandalaudade kriiksumist. Nende esimene koosveedetud päev pidanuks olema hoopis teistsugune.

Vähem kui kahe minuti pärast oli kuulda, kuidas keegi trepist alla tuleb. Kiiresti istus Matt laua taha, lootes, et mõjub nii igapäevasemalt.

Otsakohe tundis mees olukorra piinlikkusele vaatamata tuttavlikku tunnet. Selle laua taga on ta aastate jooksul sageli istunud, kuulanud Lucinda lobimist pühapäevase hommikusöögi ajal ja viinud naise hiljem kirikusse.

Torrie ilmus lävele, märjad blondid juuksed õlgadel. Naine kandis lühikesi teksapükse ning valget pluusi, mis siin-seal märja ihu vastu liibus. Oli näha, et Torrie oli kiirustades end kuivatanud ja riietanud.

Ta ei paistnud just raevunud olevat, küll aga nõrkinud.

"Vabandust, et niimoodi sisse tungisin," ütles mees poliit tõustes ning astus naisele lähemale. Kui too eergelt tagasi pörkas, Matt peatus. Ta annab Torrie'le ruumi nii palju, kui teine vajab; naine peab mõist-

ma, et võib Matti usaldada. "Telefon on välja lülitatud, muidu oleksin helistanud."

Torrie uuris meest pealaest jalatallani. Matt oli isepikem, kui eemalt oli paistnud. Viie jala ja seitsmetollise kasvu juures tundis naine end päkapikuna. Mees peab olema oma kuus jalg kolm tolli pikem. Uurinud Matti ausaid siniseid silmi, hingas Torrie kergendatult – see mees ei soovi talle kindlasti midagi halba.

"Te tõite mulle mingit ravimit?"

Matt ei vastanud kohe. Ka tema silmitses naisele õrna, täiesti päevituseta nahka, kristallsiniseid silmi ning kergelt paotunud huuli.

"Matt?" tuletas Torrie meelde.

"Ah jaa," vastas mees nagu ärgates ja naerata rumalalt. "Siin see on. Te peate seda otsekohe peale määrima."

"Ma käisin just duši all," ütles naine, nagu Matt seda juba ei teaks. "Kas sellest ei aita?"

"Ei. Mürgise luuderohu õlisid vesi maha ei võta. Sest lepärast peaksite ka oma riideid selle ainega pesema."

"Mis see on?"

Matt näitas talle silti. "Seda on võimatu välja lüüa. Aga see aitab." Mees vaatas ringi, otsides paberkäterätti. "Ega teil pole midagi selle vastu, kui aitan Luban olla väga õrn."

Lubadus pani Torrie punastama. Ta ei taibanud öieti, mis mehel plaanis on, aga ta on tema naalaja, jumal hoidku, advokaat. Kas nad mitte ei arvannet, et kaitsevad inimesi ja hoiavad seadust sees? Või olid need politseinikud?

"Mis ma pean tegema?" küsis Torrie, mehe lähedusest mõnevõrra segaduses.

Matt tõmbas tooli keset tuba. "Istuge siia," kaman-las ta. Kui Torrie istus, põlvitas Matt tema ette. Ta pigistas peopesale pisut valget emulsiooni, seadis naise parema jala endale sülle ning hakkas jalalaba masseerima. Mõne hetke pärast mees peatus, võttis kergemelt kella ja andis Torrie'le. "Võtke aega: kaks minutit."

Kindlate, kuid õrnade liigutustega masseeris Matt naise jala labast kuni põlveni. Umbes minuti pärast üli Torrie'le pähe, et ta suudaks suurepäraselt kasutada kreemi peale määrida. Aga tunne, mille põhjustasid mehe käed tema nahal, oli taevalik.

Torrie ei olnud pikka aega ühelegi mehele nii lähedale sattunud ja tema keha reageeris omasoodu. Ta üli klammerduda käekella külge, sest ta käed igat-sid puudutada mehe haruldaselt heledaid juuk-sid.

"Kaks minutit," ütles naine ja kahetses otsekohe, kui mees käed ära võttis.

Aga Matt võttis vaid uue koguse hästilõhnavat kreemi peopesale ning hakkas õrnalt tema vasakut jalgamasseerima.

"Ja kas ma nüüd ei saa löövet?" küsis Torrie loo-tarikkalt.

"Mulle mõjub see peaaegu alati," vastas mees. "Kui sa õigel ajal kreemi peale saan."

Naine toetus mugavalt toolile ja nautis teeninda-mist. Tema rabe kaitseasend murenes mehe puudu-mise all. Paljud mehed olid Torrie't tahtnud, kuid

niisugust hoolitsust tuli harva ette. Midagi mõtlema ta sulges naine silmad ning nautis iga silitust.

Matt tõstis pilgu ja ohkas kergendatult. Ta oli siiski õigesti käitunud. Tahtmatult muutusid liigutused intensiivsemaks ja masseerisid Torrie jalgu tugevama mini. Naine nautis puudutusi silmanähtavalt. Kui lihtne oleks praegu tema kohale kummarduda ja teda suudelda.

Ning lasta tal üllatuse ja ehmatusega silmad avada? *Mitte mingil juhul.* Matt võitles oma sooviga, mõeldes ravimi nimetusele, püüdes keskenduda sellele, kuidas kaheksa hapnikumolekuli on etanooliga keemiliselt ühendiks seotud. Ta püüdis oma iha jahutada.

"Kas on juba kaks minutit?" küsis mees.

"Mis?" avas Torrie kiiresti silmad. "Oh, vabandust. Ma püüdis tähelepanu koondada, põskedel levis kordumetusepuna."

"Ma arvan, et kaks minutit on täis." Matt lõpetas hõõrumise. "Nüüd käsivarred."

"Käsivarred? Ma saan seda ise teha."

"Aga seda on vaja teha õigesti. Mul on palju kogemusi."

"Hea küll," vastas Torrie ja sirutas parema käe välja.

Jälle masseeris mees teda, jälle teeskles Torrie, jälgib keskendunult kella. Umbes iga poole minuti tagant heitis ta Mattile vargse pilgu.

"Nüüd teine käsi," sõnas Matt.

Naise põsed löid õhetama. Mees nihkub liiga lähedale. Torrie tundis oma nahal tema sooja hingeõhku.

Kui see mees poleks nii nägus, kui tema juuksed ei oleks nii kuldsed, kui igast tema liigutusest ei õhkuks jõudu ning enesekindlust...

"Kaks minutit," teatas Torrie.

Matt tõusis püsti ning astus valamu juurde. Kuni ta käsi aegitas ning hõõrus, silmitses naine teda selja tagant. Iga joon, iga kumerus oli hästi välja voolitud. Torrie vaatas, kuidas ta käsi loputas ja siis käterätikuga kuivatas. Isegi need tavalised liigutused näisid elegantsed.

Matt pöördus ja taipas, et teda oli jälgitud. Kuivatatud juuste siidised salgud kähardusid naise õlgadel ning püüdsid aknast sisse tulvavaid päikesekiiri. Tema huuled olid avali ja juhtisid tähelepanu raske hingamisele.

"Ma pean ka teie näo sisse määrima," ütles Matt ning astus naise juurde.

Torrie näis nii kaitsetu, kui ta mehe poole üles vaatas. Ta ei pööranud pilku. Matt tundis soovi teda kaitsta. Mees tahtis, et teine teaks – ta võib Matti usaldada, Matt ei tee talle iial kurja ega lase temaga midagi halba juhtuda.

Kui mees lähenes, värehtasid Torrie laud. Matt nägi naise näos ootust, peaaegu janu. *Ta usaldab mind.* Mees võttis ta käed, tõmbas naise enese ligi ning sulges oma embusse.

Mehe huuled katsid naise suu. Matt oli kavandanud vaid kerge, karske tervitussuudluse, kuid Torrie lähedus süütas kire, mis lämmatas mehe enesevalituse. Suudlus pikenes, naine vastas sellele, andes oma naudingust märku pehme üminaga. Matt surus

ta enda vastu nagu hinnalise varanduse, tundes soov kaotada kõik tõkked nende vahelt. Torrie andis kaitsvale embusele järele, see tunnete jagamise moment hurmas teda.

Mehe võimsad lihased ümbritsesid ja toetasid teda. *See toimub ilmsi*, mõtles naine uskumatult. *See fantastiline mees suudleb mind*. Torrie vaevu tunnes Matti, ei ole veel päris kindel, kas võib teda usaldada... ega ole ta selleks ka valmis.

Matt tunnetas eemaletõmbumist ning avas silmad.

Soovides naisele mitte liialt peale käia, katkestas ta suudluse, kuid ei vabastanud teda embusest. Mehe nägu kiirgas õrnust, see oli selge ja aus. *Usalda mind*, ütlesid ta silmad.

Ma tahan seda teha, vastas Torrie pilk. *Mul on seda vaja*.

Tema nägu uurides tunnetas Matt, et mitte väga ammu on see naine kuidagimoodi haiget saanud. Võib-olla oli Lucindal õigus. Võib-olla vajab Torrie tööpoolest päästmist.

Aga Matt laskis ta lahti ning sirutas käe pudele järele. "Võtke," ütles ta pudelit naisele ulatades. "Hõõruge seda näole. Tegelikult, et päris kindel olla, peate kogu keha sisse määrima. Ise."

Torrie noogutas vaikides. Kas Matt läks liiga kaugemale?

"Ma lähen nüüd," ütles mees tõustes. Usaldus ning avameelsuse hetk oli möödas, piinlikkus laskis nende üle kui udu. "Kui olete kogu keha sisse määri- nud, peate tubli viis minutit emulsiooni maha lopu-

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

tama. Loodetavasti on selleks ajaks ölid neutraliseeritud. Hiljem näeme."

Matt astus kiiresti ukse juurde ja tõmbas selle tagasi vaatamata lahti. *Untsu ajasid*, noomis ta ennast. *Kiirustasid liialt*.

Kellegi käsi puudutas teda õrnalt õlast ning mees peatus.

"Aitäh, Matt," lausus Torrie tema selja tagant. Mees pöördus ja nägi, et naine naeratab. Hetkeks tuli nendele kokkukuuluvustunne tagasi. "Kas saaksite hiljem läbi astuda? Pean kassidest rohkem teada saama." Et oma sõnu kinnitada, tõmbas Torrie vesist nina.

"Loomulikult."

"Kas nad käivad palju väljas? Peale oma allergilise reaktsiooni pole ma neist näinud märkigi. Aga kas te ei olelnud, et neil on oma tiib?"

"Jaah," vastas Matt, tundes kergendust neutraalse jututeema üle, mis tema siinviibimist pikendab. "Lüüenda ei tahtnud, et nad puuke külge korjavad. Muide, see on veel üks asi, millega peate siin ettevaatlik olema."

"Oh, suurepärane." Torrie tundis, kuidas vastu-meelsus selle paiga vastu tuli kiiresti tagasi.

"Kui teil mõni peal on, öelge mulle. Nende väljatõmbamiseks on oma nõks. Ma võtan koertelt iga päev neli viis tükki ära."

"Iga päev?"

"Jah, ja iga paari nädala tagant iseendalt."

"Ohoo. Kas on veel midagi oodata?"

Torrie tõmbas taas ninaga. Ta hingas sügavalt sisse, püüdes nina lahti saada, kuid sellest polnud abi.

Milline valik: jääda tuppa ja ajada läbi ilma hapnikuta või minna õue ja saada puugid külge.

"Kassidel on kaetud veranda, kus nad värsket õhku saavad," jätkas Matt.

"Kas seesama siin maja küljel?" küsis naine süngelt ja pilgutas vesitsevaid silmi.

"Ei. Neil on päris oma maja tagaküljel."

"Milline kergendus. Kas võiksite mulle näidata?"

"Hoolitsege kõigepealt enda eest. Tulen umbes tunni aja pärast tagasi. Muide, toitsin neid eile õhtul. Enne õhtut nad süüa ei vaja."

Kui Torrie ülemisele korrusele jõudis, võttis ta nädal seljast, laotas käteräti voodile ning hõõrus end pealaest põlvini emulsiooniga sisse. Silmi sulgedes kujutles ta Matti käsi oma keha mööda libisemas. Seda põhjalikult uurimas. Huvitav, mõtles naine, kui ta oma majas mõtleb praegu sedasama?

Ettevaatust, hoiatas Torrie end siis. Nii nägusal kui nagu Matt on kindlasti pruut. Võib-olla isegi paar kolm. Kuidas on võimalik, et vallalised naised ei mäleta teda nii väikeses linnas nagu Stark?

Kunagi oli Torrie'1 halb komme armuda meestesse, kes mürdsid ta südame. Enam ei lase ta sel juhutada.

Tal on üks nädal, et Lucinda asjad korda ajas, siis ei näe ta Matt Eriksoni enam kunagi.

4. PEATÜKK

KUI MATT UMBES tunni aja pärast naasis, oli tal kaasa Lucinda dokumentide kaust.

"Olete testamendi lugemiseks valmis?" küsis mees, kui Torrie ta tagauksest sisse laskis.

"Bii?" hüüatas naine. "Kas me ei peaks kuhugi ametlikku kohta minema? Kontorisse näiteks?"

"Kas eelistaksite minu poole tulla? Mul on köögi-ruumil väike kontor."

"Te töötate kodus?"

"Loomulikult. Starkis pole kelleltki büroopinda rentida ja tegelikult ei ole juristile ka eriti palju tööd. Sünkandis ei tule lahutusi kuigivõrd ette ja kuna kellelgi ei ole raha, tekib harva uusi ettevõtteid. Ma tegelen peamiselt pankrottide ja testamentidega."

"Kuidas on kinnisvaraga? Müügid ja likvideerimised?"

"Ma teen ka seda."

"Kas töötate koos kinnisvaramaakleriga?"

"Mina olen kinnisvaramaakler."

"Te tahate öelda, et peaksin oma maja hindama koos teiega?"

"Jah."

"Kas teil on silmapiiril mõni ostja?"

Jah, ütles Matt enesele.

"Kui te maja müüki panete, vaatan, mis teha saab. Aga võtame järjekorras. Kõigepealt tuleb teie pärand ametlikult vastu võtta. Kus tahaksite hääle uudiseid kuulata?"

"Ükskõik. Kas soovite tassi kohvi? Otsin ju Larseni juurest."

"Ei, tänan."

Pikema jututa istusid nad köögilaua taha. Äkki tundis Torrie end ootamatult hubaselt. Võib-olla oli põhjuseks rõõmsavärvilised roosad seinad või eripunaste paeltega kinni seotud roosatriibulised linnased kardinaad. Hetkeks kujutles naine end siin ka kaod keetmas ja seda oma tulevastele lastele krukallamas.

Siis tõmbas ta vesist nina ning armas pilt asend trööstitu kujutlusega tatistest ninadest ja poristest jalajälgedest linoleumil.

Matt avas kausta ja hakkas lühikest testamendit lugema. Lucinda oli jätnud kõik Torrie'le, ka arvatud säästuarve Duluthi pangas ja tagasihoidlik kogus väärtvabereid.

"...Mis puutub minu armsatesse kassidesse," jätkas Matt lugemist, "siis kuigi minu palavaim soov on, et nad pärast minu surma sobivad kodud leiaksid, pean arvestama võimalusega, et keegi neid ei taha. Seepärast, Torrie, anna oma parim nende e

hooldites, aga kui nad muutuvad koormaks, pane nad, palun, humaansel kombel magama. Selle protseduuri peaks läbi viima maakonna veterinaar dr. Kenneth Fieldwood. Kui sa ei suuda minu kanapoeade ja küülikute eest hoolt kanda, anna nad, palun, Larsenitele. Nemad annetavad loomad ümbruskonna farmidele."

Torrie langetas pilgu. Niipalju kui ta ka vihkas kasse, kellele ta veel pilkugi polnud heitnud, ei kujutlenud ta ennast neid tapmas. Kui naine pilgu tõstis, jälgis Matt teda.

"Ehk on linnas kassidest puudus?" küsis Torrie lootusetult. "Mis te arvate, kas saan nad ära anda?"

"Ma ei tea," vastas Matt.

"Kust peaksin alustama? Kas ma saan lehte kuulutada?"

"Bellest võib abi olla. Meil on nädalaleht, mis levib üle maakonna. Aga mina soovitan teil homme kirikusse minna. Küsige Susanilt, kirikuõpetaja naiselt, mis tema arvab. Lucindat tundsid siin kõik."

Torrie mõtles järele, taas valdas teda pahameel oma läbimõeldud olukorra pärast. "Kui kõik tundsid Lucindat, miks ta siis juba varakult ei otsinud oma kassidele kodusid? Tema tundis linnas kõiki. Mina ei tunne ühtki hinge."

"Ma ei tea, miks ta seda ei teinud," valetas Matt. Ta teadis täpselt, miks. Kui Torrie peab üheteistkümnemale kassile kodud otsima, peab ta mõneks ajaks Minnesotasse jääma. Vana naine oli olnud kindel, et Torrie ei pane tema lemmikuid magama ega jäta neid

Matti hooleks. See oli risk, aga Lucinda oli olnud v mis riskima.

"Võib-olla oli ta niisugune, nagu kõik teised - uskunud oma surma vältimatust," oletas Torrie.

"Niisugune oli ta küll," vastas Matt sedakorda t

Ta luges ette ka ülejäänud testamendi, ulatas se le siis Torrie'le, lisades kinnisvaraakti ja veel mõn dokumendid.

Kausta lehitsedes sattus Matt vanale fotole.

"Mis see on?" küsis Torrie, tundes pildi ähmas ära.

"See on foto teist," vastas mees, võttis pildi ni ulatas naisele.

"Las ma vaatan," sõnas too ja krimpsutas on teismeea kohmetuse üle nina: "Kas ma ei näe koh tav välja?"

"Sugugi mitte."

"See siin pildil on mu ema. Miks see foto siin on

"Teie ja teie ema olite pärast Lucinda õe surma te ainukesed sugulased. Teate küll, veri on paksem k vesi."

"Õigus," vastas Torrie tõustes. "Kui kasse mi arvestada. Noh, arvan, et mul on aeg need karvas elukad üle vaadata - kuni ma veel hingata saan."

"Ma näitan teed," sõnas Matt. Ta võttis vana fo pani kausta tagasi ning sulges selle.

Mees juhtis Torrie elutoast läbi ja piki koridori, n avanes esimese korruse tagumises osas asuvas eraldatud tiiba. Torrie ei olnud veel jõudnud seda o majast läbi uurida.

"Tere tulemast kasside paradiisi. Millegipära

meenutab see küll rohkem bordelli," lausus Matt ust avades.

Torrie tundis, kuidas silmad täitusid allergiapisa- ist, nina läks põhjalikult kinni ning kopsud tõm- tusid avaneva vaatepildi peale krampi. Igal pool olid kassid, nad lamasklesid mugavates asendites, mee- nutades tõepoolest kassi tõugu lõbutüdrukuid. Osa järele pataeeris uhkeldavalt vaibaga kaetud põrandal. Nad pidid olema hästi hooldatud, sest paik lõhnas puhtalt - niipalju kui Torrie seda muidugi tundis.

"Kas tahaksite sisse minna?" küsis Matt.

"Ma vist pean," hingeldas Torrie ja nuuskas nii valjusti, et loomad päid pöörasid.

Need hellitatud kassikesed hukule määrata? Loo- mulikult oli Lucinda taibanud, et seda ei juhtu.

Torrie nuuskas taas. Ta peab siit välja pääsema, enne kui nad tema tapavad.

On laupäev. Homme lähevad kõik Starki korrali- tud kodanikud kahtlemata kirikusse. Torrie võiks püüa tõusta ja kõva häälega kuulutada. Inimesed, kellel on palju lapsi ja maad rohkem, kui nad vaja- vad, võtaksid ehk hea meelega kassi või paar.

Haine tõmbas taas ninaga ja hakkas hingeldama, tundes astmaatakki lähenevat. Ta peab siit välja värs- kesse õhku saama.

"On teiega kõik korras?" küsis Matt kohkunult, ta jäänud niisugust allergilist reaktsiooni ilal varem näinud.

Torrie raputas eitavalt pead. "Ma... pean..."

Lause lõppu ära ootamata haaras Matt ta süle ja tormas tagaukse juurde. Paisanud selle lahti, kan-

dis ta naise majast eemale. Välja pääsenud, ahm Torrie ahnelt värsket õhku.

"Oh, Matt," ohkas naine hingeldades, sedamööd kuidas hingamisteed uuesti avanesid.

Matt viis ta vanale raudpingile metsa ääres ning aetas sellele. Torrie hingas rütmiliselt ning sügava otsekui oma hingamist mõõtes.

Matt oli nähtust kohkunud. "Torrie," alustas karedalt, "Lucindal ei olnud aimugi, mida ta teile teinud. Ta ei oleks teile iial meelega kurja teinud."

"Ma tean seda, Matt."

Mees istus ta kõrvale, võideldes kirgliku sooviga naisele käsi ümber panna.

"Ma hoolitsen ise kasside eest," kinnitas ta Torriele. "Ja teie peate motelli minema. Minu sõber on Kal meheonni juhataja. Ta leiab teile toa."

"Aga, Matt..."

"Ärge muretsege. Linn on väike. Me hoolitseme oma külaliste eest."

5. PEATÜKK

KALAMEHEONNI OSUTUS KAASAEKSUSE oasiks suurte üheksakümne voodite, mitteavatavate akende ja õnnistatud õhukonditsioneeriga. Ei ühtki moskiitot ega parfüümi silmapiiril, mille eest Torrie oli lõpmata tänulik.

Järgmisel hommikul hotellitoas kirikusse minekuks valmistudes mõtles naine õudusega, et tal tuli taas tõelisse maailma astuda. Allergia andis järele, kuid lämmitav ilm mitte. Tol päeval oodati temperatuuri tõusu üheksakümne kraadini ja samasugust niiskusprotsenti. Niipalju siis põhjamaa külmast kliimast!

Torrie pani selga helesinise varrukateta puuvilla-koostöö kleidi, mille ülaosa vabalt pihale langes. Tundes, et on näljaat nõrkemas, suundus naine otseteed kaetud hommikusöögilauda. Siit leidis ta eest road, mida üldsest lugupidav New Yorgi *yuppie* suu sissegi ei võtaks: kohev valge leib, magus pähkli- või viinamarjajäätis, mahla asemel puuviljajoogid, rasvas keedetud

sõõrikud, karpides pudrud, täispiim. Heitnud pilgu laiaõlgsete noorte kalameeste seltskonnale, otsustas Torrie, et siin puhtas ja looduslikus metsanurgas ei tarvitsegi olla nii terviseteadlik kui suitsuvinguses ja ülerahvastatud linnas, kus inimesed tunglevad nurgataguses tervisepoes, otsides abi keskkonna saastatusest tulenevate hädade vastu.

Torrie võttis istet, mehed noogutasid ja naeratasid talle. See oli veel üks asi, mis naisele Starkis silma torkas: inimesed vaatasid tõepoolest üksteisele otsa ka võõrastele. Naeratus või mingi muu sõbralik žest paistis olevat enesestmõistetav, kui üksteisest mööduti.

Tundus, nagu läheksid inimesed üksteisele kord selle avastuse leidis Torrie olevat uudse ja pisut võõrastava.

"Tervist," lausus üks meestest.

"Tervist," vastas Torrie naeratades.

"Nii et teie olete tulnud Lucinda kasside eest hoolitsema," sõnas mees.

Torrie silmitses teda üllatunult. "Kust te teate?"

"Matt ütles. Mina olen Mike, siinne öövalveadministratöör. Mina leidsingi teile toa."

Torrie kinkis talle särava tänuliku naeratuse: "Päästsite mu elu."

"Tegin seda rõõmuga. Ma lihtsalt palusin van Hankil" – ta viipas enda kõrval istujale – "ühe teie semu juurde kolida."

"Mida te tegite?" ahhetas Torrie. "Mul polnud aimugi, et..."

"Ärge sellepärast muretsege," sekkus Hank. "K"

mul oli hea meel, et sain aidata. Me ei taha, et nii kaval proual nagu teie oleks meie linnas halb olla."

"Aitäh," sõnas Torrie, võpatamata isegi küsitava hääle peale. "Muide, kas te ei tea kedagi, kes sooviks kassi? Ma ei saa neid ju New Yorki kaasa võtta."

Naormehed põrnitsesid želeega röstsaiade oma taldele.

"Hmm, see on raske küsimus," lausus Mike. "Kõikjal, keda ma tean, on juba niigi ülearu palju loomi."

"Mõtlesin, et küsin kirikus valjusti."

"Kuulge, see on ju suurepärane mõte!" hüüdis Hank nii vaimustunult, et Torrie'le tundus – mees püüab teda lihtsalt lohutada. See on veel üks Keskkonna juon, millega tal tuleb harjuda: komme nõustada ja toetada kaaslast oma tegelikust arvamusel hoolimata.

"Tegelikult on linnas kolm kirikut," teatas Mike ühele.

"Missuguses neist on pastoriks keegi Richard? Kellel on naine nimega Susan?"

"See on luteri kirik," sõnas Mike. "Matt laulab seal pühapäeviti. Siis, pärast teenistust, lähevad kõik..."

Aga Torrie ei kuulnud edasist. *Matt laulab.* Selle mõtte juures läbistas teda värin.

"Kus on luteri kirik?"

"Linnas teises servas. Te märkate seda kindlasti."

"Täna. Oli tore teiega tutvuda, Mike... Hank."

"Oli tõeline rõõm tutvuda teiega, Victoria," ütles Hank.

Torrie ei olnud oma nime öelnud, aga ta meenutas

endale taas, et need mehed siin on harjunud teistsuguste viisakusreeglitega. Matt ütles Mike'ile, see omakorda Hankile – nii lihtne see oligi ja keegi ei näinud selles midagi halba.

"Aitäh abi eest," sõnas Torrie. "Kas te teate, mis kell algab teenistus?"

"Usun, et kümme."

Naine heitis pilgu kellale: 9.25. Ta jõuab just parajasti süüa – eeldades, et siin leidub midagi, mis ei tõsta vere kolesteroolitaset ega lühenda koledal kombel eluiga.

"Täna. Muide, tuba meeldib mulle väga."

Mike naeratas laialt: "Rõõm kuulda."

Torrie tõusis ja astus leti juurde, kus oli hulk kaloririkast toitu. Ta silmas puutumata puuviljavaagnat ning haaras õuna. Vähemalt see on jäänud ülesuhkurdatud moosiks keetmata. Naine valas endale tassi kohvi, mis näis lahja ja lõhnas niisama halvasti nagu too kraam Larseni juures. Lõpuks võttis ta veel sõõriku ning naasis laua juurde.

Silmitsedes mehi enda ümber, imetles Torrie taas nende tervisest pakatavat väljanägemist. Vaevalt küll, et keegi neist sööb vitamiine, aminolisandeid või midagi muud taolist.

Õuna hammustades mõtiskles naine, kas tema enda allergiad niisuguses maalähedases keskkonnas võiksid järele anda. Arst oli oletanud, et see on võimalik, ja see väljavaade oli meeldiv, hoolimata sobimatusest igasuguste tulevikuplaanidega.

***

Luteri kirik oli suur ja muljetavaldav, oma torni ja autentsete maalitud akendega nägi see välja nagu üks tõeline kirik peabki. Torrie oli arvanud leidvat ümberhitatud küüni või aida, kus tosinkond pühendunud hinge, külg külje kõrval, paari rābaldunud lauluraamatut jagavad.

Selle asemel oli parkimisplats viimse kohani täis ja peaukse poole voolasid Starki oludes lausa rahvamassid.

Parkinud auto platsi lõppu, jalutas Torrie kahe poolega ukse suunas. Näis, nagu trügiks siia oma sadakond inimest – kolmandik linnakese elanikkonnast.

Huvitav, kas kaks kolmandikku on täpselt ja õiglaselt kahe ülejäänud kiriku vahel ära jagatud, mõtleb Torrie.

Kirik oli ehitatud heledast puust, kõik näis ühegi pleki ja uue. Katuseakendest tulvas valgust üle koguduse ning kaasaegsed vitraažid muutsid külgakendest paistvad päikesekiired värviliseks.

Kõik näisid kokkusaamise üle rõõmustavat, nii mehed kui naised naeratasid ja surusid üksteisel kätt. Hästikasvatatud lapsed seisis kannatlikult vanemate kõrval. Torrie lipsas tagasihoidlikult viimasele pingile, püüdes jääda nähtamatuks vaatlejaks.

Otsakohe tõusis keegi naine altari juurest püsti. Torrie taipas, et see peab olema Susan, kirikuõpetaja naine. Naine oli sale ja blond ning teda ümbritses ajatu, keskendunud, rahuloleva naiselikkuse aura. Pikana tunduva hetke jooksul mõtiskles Torrie, mis tunne oleks olla üks neist naistest, kes elavad nii

kaugel sellest, mida tema tsivilisatsiooniks peab. Kas ta võiks olla õnnelik, elades New Yorgist kaugel? Esimest korda elus tundis Torrie, et see võiks võimalik olla.

Ringi vaadates märkas naine, et keegi pole omaette. Igaüks osales sündmuses. Igaüks paistis siia kuuluvat.

Kas on ta iial olnud mõnel niisugusel kogunemisel? Torrie oli kindel, et taoline lähedus ning ühise pere tunne on midagi, mida tema eales kogenud ei ole.

Kirikuõpetaja naine silmas Torrie't ja valmistus talle säravalt naeratama. *Oh jumal, ta nägi mind*, mõtles Torrie ning lõi silmad maha. Njuujorklase jaoks tähendanuks silmsideme katkestamine: ära lähene. Aga siinsed inimesed ei tunne sotsiaalse eraldumise reegleid.

Naine ütles kiiresti midagi inimestele enda ümber ning astus altari eemale ja piki vahekäiku otse Torrie poole. Torrie neelas tagasihoidlikkuse alla, tõstis pilgu ja teda tervitas üksnes talle määratud ääretult soe naeratus.

"Tervist," ütles naine. "Mina olen Susan Porter, kirikuõpetaja naine."

Ma teadsin seda, mõtles Torrie. "Tervist," lausutas, "Mina olen Torrie Scott."

"Loomulikult, te peate olema Lucinda sugulane!"

Torrie noogutas: "Olen küll."

"Matt ütles, et saabusite Starki. Aga ta ei oelnud, et astute meie kirikust läbi. Olen meelitatud."

Torrie naeratas. "Nojah, tegelikult loodan, et teie

kirik aitab mind. Kas te Lucinda kassidest olete kuulnud?"

"Loomulikult. Ma olen nende vastu allergiline. Mul oli raske Lucinda juures kaua külas olla. Tunni aja-ga läks mu nina täiesti kinni."

Torrie hakkas naerma. "Teil ka? Minagi ei saa seal üle tunni aja olla."

"Oh heldeke. Te ei saa seal magada."

Torrie raputas pead. "Ma peatun motellis. Aga pean kassidega otsekohe midagi ette võtma. Testamendi tingimuste järgi peaksin nad inimlikul viisil likvideerima, kui keegi neid ei taha. Aga ma eelistaksin seda mitte teha. Neid on peaaegu terve tosin ja nad kõik on ilusad ning sõbralikud. Ma mõtlesin, et võib-olla mõni inimene, kes teie kirikus käib, tahab endale lemmiklooma."

"Loomulikult, olen kindel, et mõni võtab," kinnitas Susan. "Kas tahate, et ma teataksin sellest?"

Torrie't valdas kergendus. Ta ei olnud mõelnudki, et keegi võiks tema kohustuse üle võtta.

"Oh, kas te tõesti teeksite seda? Oleksin teile nii tänulik."

"Loomulikult." Susan patsutas südamliselt Torrie kätt ja tõusis. "Meil on teadete jaoks kindel aeg. Ma ütlen seda siis."

Organist lõi avaakordi. Susan lehvitas sõbralikult ning läks esimese pingi juurde.

Noor mees läks trepist üles kaasaegse altari ette ning tõmbas viipega endale tähelepanu.

"Esimene laul on number 125. Palun laulge minuga kaasa."

Torrie võttis lauluraamatu ning avas selle õigest kohast. Kui ta lehte silus, haaras raamatu nurgast tugev mehekäsi. Raamatut sikutades tõstis Torrie pilgu ja silmas Matti laia õlga. Kuna raamat oli väike, seadis mees end pisut liiga lähedale, nende kehad puutusid riivamisi kokku. Kui laul algas, avas Matt suu ning tema tugev bariton valas nii Torrie kui ka pool kogudust üle võimsa häälega. Miski ei suutnud Matti pidurdada ja Torrie'le tundus, et üsna paljud ülejäänuid toetusid lauldes mehe häälele.

Naine püüdis summutada oma nõrgukest sopranit, et endale mitte häbi teha, kuid Matti energia otsekui sundis tema hinge laulma. Inimesed nende ees tunnetasid seda samuti, sest laulsid üha ilusamini ning valjemini. Kolmanda salmi lõpus laulis Torrie juba kogu hingest, harda muusika tekitatud tunnetulv haaras ta oma võimusesse, tema oma häälel tundus talle kaunina.

Kui kirikulaul lõppes, tundis Torrie väikest kurvastust. Otsekui andmaks märku, et jagab ta tundeid, embas Matt teda kergelt õlgadest, sulges siis lauluraamatu ja jättis selle Torrie kätte.

Teenistus oli väga lihtne. Jutlus kõlas sundimatult ning oli täis isikupäraseid vihjeid. Klanitud kirikuõpetaja kandis erksatriibulist särki ja teatas, et see olevat hiljutine kink koguduseliikmelt, kes talve jooksul tublisti kaalus juurde oli võtnud. Ka tänas ta koguduseliikmeid, et nood talle eelmisel nädalal oht-rasti aia- ja õuetööd pakkusid ning aitasid seega tal nelja last üleval pidada.

Siis viipas õpetaja Susanile. *Neli last*, mõtles Torrie.

Susan oli sale nagu modell. Õpetaja pani enesest mõistetavalt käe naisele ümber ja oli pikemata selge, et nad on armunud, et nad jagavad kogu oma elu ning armastavad oma lapsi.

Matt oli ikka veel häirivalt ligidal. Torrie mõtiskles, mis tunne võiks olla ühineda armastatud mehega. Mis tunne oleks armastada meest oma voodis. Torrie oli kogenud sõgedat, pimedat armumist. Aga armastust? Armastust, mis ütleks: "Sina ja mina oleme üks." Armastust, mis ütleks: "Ma tahan sinult last." Mitte iialgi.

Matti käsivars riivas teda taas. Kas Torrie võiks armastada Matti? Kas nad võiksid abielluda, lapsi saada, tunda niisugust lähedust, nagu ta nägi paari juures, kes seisis koguduse ees?

Kui Susan koguduse poole pöördus, kiirgas temast võluv sära. Torrie tänas mõttes jumalat, et Susan ei kasvanud üles New Yorgis. Selle linna külmus oleks ta tühjaks pigistanud.

"Lõpuks on mul veel üks teade," ütles Susan. "Starki on saabunud Lucinda kolmanda põlve sugulane Victoria, et pärandusasjadega tegelda. Kui Victoria ei leia Lucinda kassidele uut kodu, tuleb tal loomad magama panna. Kas keegi teist nõustuks neist ühte või kahte endale võtma? Victoria istub tagareas Matti kõrval." Pead pöördusid, et Torrie't näha. Naine tahtnuks läbi põranda vajuda, sest Matt kasutas võimalust ning asetas käe talle õlgade ümber.

Inimesed naeratasid naisele ja noogutasid, otsekui lubades aidata.

Pärast elevusmomenti võttis Susan uuesti sõna

ning pead pöörati tagasi. Torrie imetlus kirikuõpetaja kaasa vastu kasvas üha. Ta teeb seda igal pühapäeval silmagi pilgutamata.

Pärast teateid algas annetuste kogumisele pühendatud laul ning Matt tõusis, astus piki vahekäiku ettepoole, seisis altari ette ja alustas oma soolot. See oli religioosselt tundeline laul südamest annetamise kohta. Seekord ei varjutanud Matti häält teised hääled, kõlas tema rikkalik ooperibariton.

Kui laul sai läbi, astus Matt kõrvale ja võttis kaheistkümneme keelega kitarri, mis seisis klaveri najal. Visanud rihma üle õla, hakkas ta kärmesti pilli häälestama.

Torrie oli kui hüpnootiseeritud. Mattil oli häämatav lavasarm, publik oli tal peos juba enne alustamist.

Mees võttis paar akordi ning noogutas siis ruumi tagumise osa poole, otsekui kedagi lähemale viibates. Kui kaks tosinat inglismaalast lapsukest altari ette marssis, tundis Torrie silmanurkades pisaraid kipitavat.

Matti juhatusel ja kitarri saatel hakkasid lapsed laulma "Võlu-Penny". Nende hääled olid niisama kaunid kui näod. Torrie't haaras helide puhtus – kõrgeid lapsehääled, paljulubavad ja täis jõudu.

Kui lapsed salmi lõpetasid, noogutas Matt, et kogudus kaasa laulaks. Kui kogu ruum sai laulu täis, tundis Torrie põsele pisarat veerevat. Mingil arusaamatul kombel tundis ta, et see on tema koht, need on tema inimesed.

Naine otsis rahatasku ja võttis korjandustaldriku

jaoks välja viiedollarilise. Peaaegu kõik ülejäänud panid sinna pandiümbrikke.

Kui laul lõppes, pani Matt kitarri käest, tuli ning istus Torrie' juurde. Naisele jäi pisarate kuivatamiseks ja enesevalitsuse taastamiseks vaid mõni sekund.

Pärast õnnistamist tõusis mees ja võttis tema käe. "On mõned inimesed, kellele tahaksin sind tutvustada. Võib-olla saavad nad sind aidata."

Torrie tundis oma tähtsust tõusvat, kui Matt teda ikka uutele inimestele tutvustas. Mitmed küsisid telefoninumbrit ja ütlesid, et tahavad kassi. Torrie kritseldas oma mobiiltelefoni numbri paberiribadele, mida talle ulatati.

Pärast teenistust palus Susan Torrie nende igaaastasele kirikupiknikule. Särav päike oli varahommikuse uduline minema pühkinud, päev näis tulevat oiuline. Torrie igatses küll konditsioneeriga toa järele, kuid ei tahtnud Matti kõrvalt lahkuda ning ütles jah.

Kogudus pudenes kirikust välja ja kõndis veerand miili mööda kirikutagust põldu, kuni jõuti väikese järve äärde. Enne teenistust oli pikniku korralduskomitee teinud mitu tosinat võileiba, valmistanud aedviljasuupisteid ja suured termosetäied puuviljapunsi. Seejärel olid mõned nooremad koguduseliikmed toidu ja muu vajaliku kaubikusse laadinud, see ukerdas aegamööda mööda liivateed järve poole. Pakiauto ees kõndis grupp lapsi nagu eskort.

"Teie Mattiga võiksite ka meiega tulla," sõnas Susan

Torrie'le. Ümbritsetud oma neljast linalakast lapsest, näis naine otse taevalik, nagu õnnistatud emadust kujutav kaasaegne maal. Kui Torrie oleks näinud seda stseeni reklaamklipis, oleks ta modelli halva valiku üle pead vangutanud. Nii noor ja sihvakas naine ei saa olla nelja lapse ema.

Peagi oli ka Richard Susani kõrval. Ta sirutas käe ja sõnas: "Tere tulemast meie kirikusse ja meie kogudusse. Mul on nii hea meel, et saite tulla. Teeme kõik, mis võimalik, et leiaksite Lucinda kassidele kodud. Murdsimegi isekeskis pead, mis neist saab. Lucinda ei tahtnud kellelegi koormaks olla, eriti teile, kes te elate nii kaugel New Yorgis."

"Ta üritas kogu loomapidamise mulle üle anda," sekkus Matt Torrie kõrvalt, "aga ma ei tahtnud Torrie'lt tema pärandusosa röövida."

Naise peas tormlesid vastandlikud tunded. "Miks ei andnud ta kogu oma farmi teile? See oleks olnud palju lihtsam... kõigi jaoks."

Matt hammustas huulde ja tema pilk muutus kaugeks, otsekui meenutades ammust vestlust. "Sest te meeldisite talle, Torrie," sõnas ta lõpuks, "kuigi ta oli teid vaid korra näinud. Ta ütles, et on teie pärast mures, kuna pidite üles kasvama külmas ebasõbralikus linnas. Ema ei lasknud teil Minnesotat külastada. Ta kartis, et tahate siia jääda. Lucinda arvas, et kui farm jääb teile, olete sunnitud siia tulema ja vähemalt näete, kust te pärit olete. Pealegi teadis ta, et võite selle iga hetk mulle müüa. 'Poja, nende vahendustasude juures, mis sa sisse kasseerid, on sul see raha olemas' nähvas Lucinda mulle ikka."

Nii Susan kui Richard puhkesid valjusti naerma. Torrie heitis neile küsiva pilgu.

"Matt teeb enamiku tööst tasuta," selgitas Richard. "Mitte just päris," segas Matt vahele.

"Noh, advokaatide keeli tasuta. Ära vaidlegi vastu, Matt," pareeris kirikuõpetaja.

Susan lisas: "Siinses kogukonnas ei liigu suuri rahasid. Palju maad, palju rasket tööd, kuid vähe sissetulekut. Matt peaks end heategevuslikuks õigusabiks nimetama."

"Hea küll, nüüd aitab," teeskles Matt nõrdimust. Tegelikult oli tal hea meel, et Torrie kuuleb – tema ei ole niisugune hai nagu need, kellega naine siiani kokku on puutunud – ta ei võtnud Lucindalt teenete eest mingit tasu.

"Noh, nüüd on see maa saadaval. Tehke oma pakumised," sõnas Torrie näiliselt kergelt, kuid sisimas ärritas see paljastus teda. Kui Mattil oli soov Lucinda maavaldus ära osta, miks ei öelnud ta seda kohe? Milleks teeselda, et ümbruskonnas pole ühtki ostjat?

Matt heitis pilgu naise kortsus kulmule ning mõistis, et on paljastanud liiga palju. Edaspidi peab hoolikamalt jälgima, mida Torrie'le öelda.

Praegu ei ole õige aeg täielikuks avameelsuseks, hoiatas mees end. Kaalul on liiga palju. Aga teisest küljest: kuidas on võimalik Torrie usaldust võita, kui tema eest tõde varjata?

Missugust tõde? Tõde on see, et Matt on äkki tulvil segaseid tundeid. Ta ei tea enam isegi, mida öieti tahab.

"Tere, Matt," ilmus lagedale pikakoivaline teismeline poiss. "Kas ma saan sinuga natuke rääkida?"

"Loomulikult, Marc," vastas Matt ja puudutas Torrie õlga. "Vabanda, tulen kohe tagasi."

Naine tundis kasvavat pahameelt, nõrdimus oli palju suurem, kui võinuks põhjustada intriig, mida ta alles kahtlustas. Aga see õrn puudutus põhjustas võpatuse, mis läbistas Torrie keha lainetena. Matti käsi tema nahal põhjustas veel hiljemgi värinaid, see oli nagu marrastus, mis tuikab veel siis, kui jääd on juba peale pandud.

Matt Erikson on ohtlik mees, temast peab eemale hoidma, kui Torrie eales oma endist elu tagasi saada soovib.

Ja siiski, kui mees eemaldus, tundis Torrie tema puudumist otse õhus. Päike ei olnud enam nii särav, tuulelil nii värskendav.

Mitte mingil juhul, ütles Torrie endale. Ei ole ometi mõeldav armuda külaadvokaati, kes viiks ta planeeritud karjäärast televisioonis nii kaugele.

Või on?

Nii süda kui mõistus andsid sellele küsimusele vastuse, kumbki erineva.

Torrie jalutas Susani kõrval järve poole, kirikuõpetaja lapsed demonstreerisid pühapäevakoolis õpitut, püüdes ära teenida täiskasvanute imetlust. Richard hoidis Susani kätt.

"Niisiis, kuidas teile Lucinda maja meeldib?" küsis Richard.

"Noh," sõnas Torrie, nohistades otsekui meelega nina, "kui välja arvata minu allergia kasside vastu, siis päris hästi."

Richard puhkes naerma ja vabandas siis kähku. "Victoria, ma ei naernud teid. Ma lihtsalt ei suuda mõista, kuidas suutsite seal ühegi öö veeta. Susan tuli Lucinda juurest alati vesise ninaga."

"Ma magasin esimese öö autos. Siis hankis Matti sõber mulle toa Kalameheonnis. Aga see on naljakas. Siinses värskes õhus andis äge astmahoog järele palju kiiremini, kui ma lootsin."

"Nii et õietolmu ja muu taolise vastu te allergiline ei ole?" küsis Susan.

"Õnneks mitte."

"Kui te kord kassidele uued kodud olete leidnud," sõnas Richard, "võiksin teil aidata alumist korrust üle värvida."

Torrie heitis talle lõbusa pilgu. "Te siis teete peale aiatöö ka remonti?"

"Loomulikult," vastas mees. Ta tõmbas taskust viisiitkaardi. "Siin on mu telefon."

"Nii et maakoguduse jutlustajana te ots otsaga kokku ei tule?"

Susan vastas: "Me ei võta jumalateenistuste eest raha. Inimestel on pandirahasid kiriku ehituse eest maksmiseks juba niigi raske kokku kraapida. Palkadeks enam raha ei jää."

"Aga kirik näib nii uus. Kuidas te selle ehitada saite?"

"Me kõik panime käed külge," selgitas Richard. "Töölised tasu ei tahtnud ja metsamaterjal oli ena-

masti prii. Kohalik elektrik ja torulukksepp tegid oma töö samuti annetusena. Isegi klaasmaalingutega aknad saime tasuta. Susan käis kursustel ja õpetas siis meile, kuidas neid teha."

"See võttis kindlasti aastaid," lausus Torrie imetlusega.

"Jah, seda küll," nõustus Susan. "Aga nüüd kuulub kirik tööpoolest meile kõigile. Iga kord, kui ma sinna sisse astun, mõtlen omaette: 'Meie tegime selle'. See tunne on imeline."

Torrie vangutas hämmastunult pead. Advokaat töötab tasuta, kirikuõpetaja töötab tasuta, isegi kirik ehitatakse tasuta. Kas nii oligi vanasti, pioneeriaegadel kombeks?

"Mul oleks väga hea meel, kui tuleksite ja pakuksite oma hinna," sõnas Torrie. "Aga ma jään siia vaid lühikeseks ajaks, et korraldada maavalduse müüki. Tulevastele ostjatele meeldib värskelt remonditud elamu kindlasti paremini."

Susan heitis Richardile kiire vandeseltslasliku pilgu, mis Torrie'l siiski märkamata ei jäänud. Kas nad teevad tema kulul nalja? Teades väga hästi, et ükski terve mõistusega inimene ei osta Lucinda maja?

Äkki tundis Torrie taas vimma, järve äärde jõudes oli ta tuju täiesti rikutud. Kõik olid koos peredega, tema aga täiesti tuntavalt võõras ja üksinda. Ta ei hakka kunagi kuuluma siia, nende inimeste hulka.

Naine võttis elevil lastega koos järjekorda ning sai kotikesse pakitud eine ja puuviljajoogi, andis viis dollarit küsitud ühe asemel ning kõndis siis seltskonnast nii kaugele kui võimalik. Susan ja Richard

olid tungleva rahvahulga keskel ega saanud teda tagasi kutsuda.

Sa oled liiga tundlik, ütles Torrie endale. See on pärast astmahoogu tavaline. Leidnud varjulise eraldatud paiga veepiiril, istus ta maha ja püüdis endas selgusele jõuda.

Need inimesed on tema vastu lahked. Ei, selles pilgus, mis Susan ja Richard vahetasid, oli veel midagi. Torrie lootis, et see oli soov, soov näha teda oma kogukonna liikmena. Et tema ja Matt võiksid...

"Tere jälle," lausus tuttav mehehäääl selja taga.

Seda häält kuuldes erutus iga rakk Torrie kehas.

"Tere," vastas ta, püüdes ükskõikne näida.

Matt istus ta kõrvale ning pani pruuni paberkoti ja joogi Torrie puutumata eine kõrvale.

"Anna andeks, et sind niiviisi üksi jätsin," sõnas mees. "Ma tean, kui raske on olla linnas uustulnuk."

Torrie kehtas õlgu. "Kõik on minu vastu väga kenad."

Matt noogutas. "Sa meeldid Susanile hirmsasti."

"Tema meeldib mulle ka. Ta on väga tore."

"Ma tean. Richard räägib tihtilugu, kuidas ta Susanit terve keskkooliaja taga ajas, aga tüdruk ei teinud temaga mingit tegemist."

Torrie kergitas üht kulmu. "Tõesti? Nad näivad ideaalne paar olevat. Teineteise jaoks loodud."

"Nii arvas ka Richard. Aga Susan tahtis enne abiellumist ning emakssaamist kolledžisse minna ja õppida. Richard läks talle Minnesota ülikooli järele. Ta oli kindlalt otsustanud tüdrukuga abielluda."

"Ja millal too lõpuks oma jaa-sõna andis?"

"Väga kaua see ka ei võtnud. Nad abiellusid nädal pärast kolledži lõpetamist."

Torrie mõtles hetke niisuguse elukäigu üle. Nädal pärast kolledži lõpetamist ei olnud tema veel mehega maganudki. Ta oli armastust otsinud, kuid polnud seda leidnud. Ja kui tal tekkis esimene romaan, oli Torrie imestanud, miks kõik nii palju armastusest räägivad. Tõelist armastust leida näis võimatu, seega otsustas naine leppida lahja aseainega. See polnud aga kaua kestnud.

Armastus ja abielu peavad ootama, ja kui Torrie'le on määratud üksikuks jääda – mis siis ikka, ta on oma valiku teinud: töö suures linnas prestiižikas riiklikus uudistesaates. Teda on just edutatud kohale, mis paneb karjäärile väärrika aluse. See on midagi, mille nimel naised loobuvad kodust ja perekonnast.

Aga sügaval südames teadis Torrie, et ei suuda sellist ohvrit tuua. Isegi ta ema oli öelnud, et ilma Torrie, oma ainsa lapseta, ei oleks ta iial õnne leidnud.

Ja Torrie tahtis elult rohkem, kui oli tahtnud tema ema. Ta tahtis ka abikaasat.

Hetke istusid nad Mattiga vaikides teineteise kõrval, nende käsivarred ei puutunud kokku, kuid miski nende sisimas janunes ühinemise järele, janunes uuesti läbi elada tundeküllast hetke Lucinda köögis. Torrie igatses kummarduda mehe poole ning riivata huultega Matti suud. Aga ta hoidis end instinktiivselt tagasi. Kui mees tahab teda suudelda, teeb ta ise esimese liigutuse.

Matt tundis, kuidas kogu keha naise lähedusest hõõgus. Torrie tõmbas teda ligi nagu magnetiga. Aga mees ohjeldas ennast. See naine ei ole tõsiselt huvitatud maamehest, kes on siinses pinnases juurtega kindlalt kinni nagu puud. Torrie täidab oma kohustused vanatädi ees, keda on ainult korra elus näinud, ja naaseb sädelevasse linnaellu. Kui naine tõepoolest igatseks, et Matt teda suudleb, annaks ta ise märku.

Tee midagi, karjusid nad mõttes teineteisele. Aga mõlemad istusid vaikides edasi, tundes ühesugust pettumust ja igatsust.

Silmi sulgedes kujutles Torrie, kuidas Matt haarab ta taas oma embusse, kujutles mehe huuli oma suul, kujutles...

"Kas sa ütlesid midagi?" küsis Matt ja Torrie taipas, et oli ettekujutatud suudluse käigus valjusti ohanud.

"Ei," vastas ta kiiresti ja nihutas end nii, et nende vahele jäi umbes ühe jala jagu ruumi. Naine heitis vargsi pilgu kaaslaste näole, kuid too tundus eemalolev ning mõttes. Ta soovib, et oleks ükskõik kus mujal, mitte siin, minu kõrval, mõtles Torrie nukuralt.

Sõnagi lausumata võttis ta pruuni paberkoti ja avas selle. Kotist ilmus paberikrabina saatel lagedale võisai tuunikalaga. Selle all olid väikesed hoolikalt plastikaati mähitud porgandid ning pisike Hersley' eriti mõru šokolaad. Ainus sort, mis talle ei maitse.

Võtnud tahvlikese välja, küsis Torrie: "Missuguse sina said?"

"Vaatame järele," vastas Matt kätt koti järele sirutades. "Mul on Mister Goodbar."

Minu lemmik, mõtles Torrie süngelt.

"Kas teeme vahetust?" pakkus Matt. "Ma ei armasta pähkleid."

"Igatahes," vastas Torrie ja naeratas.

Matt ulatas talle väikese erkkollasesse paberisse pakitud šokolaadi. Kui Torrie selle vastu võttis, riivasid ta sõrmed Matti kätt. Taas tundis ta otsekui elektrilööki mööda käsivart levivat. Ja see paralüseeris naise otsekui tõeline elektrilöök. Ta ei suutnud sõrmi eemale tõmmata, vaid hoidis ikka šokolaadist kinni.

Lõpuks laskis Matt lahti ning tahvel kukkus maha.

"Oi, vabandust," lausus mees, haaras selle ning surus Torrie'le pihku.

Milline piin, mõtles Matt, soovides naise oma käte vahele haarata, tundes end nagu armunäljas sõdur, kes pole kahe pika lahinguväljal veedetud aasta jooksul naisterahvast sõrmeotsaga puudutanud.

Torrie uuris erepunaseid tähti šokolaadipaberil. Peagi muutusid tähed ähmaseks ning hakkasid lainetama, naine piilus hoopis seda osa Mattist, mida ta langetatud päi näha võis – mehe reis, tükike lühikestest pükstest, painutatud põlv. Pead tõstmata kallutas ta end mehe poole, sulges silmad ning unustas kõik peale Matti läheduse.

See oli signaal, mida Matt oli oodanud. Põiminud käe naise õlgade ümber, pööras ta pead ja suudles Torrie' juukseid just kõrva kohalt. Siis silus ta vaba käega siidised lokid naise näolt, nii et sai põsele suruda suudluse. Naise nahk ja ihu ja juuksed olid

pehmed – rikkalik siid ja soe samet. Pead pöörates suudles Matt teda huultele, algul õrnalt. Siis muutus suudlus tugevamaks, ohjeldamatuks, peaaegu nõudlikuks. Talle ei saanud kuidagi küllalt.

"Matt!" hüüdis poisikesehääl kusagilt kaugelt.

Torrie tõmbus eemale ja liibus puutüve vastu, mis neile pisut varju pakkus.

"Matt!" kordas hääl lähemalt.

Matt tõusis ning lehvitas poisile, kes teda hüüdis. Tolle selja taga ajas kari poisikesi palli taga.

"Mitte praegu, Casey," hüüdis Matt vastuseks.

"Ooh, jäta nüüd," mangus poiss, siis tormasid kõik ülejäänud karjas Matti poole. *Nad on nagu mesilaspere*, mõtles Torrie. Nagu teda polekski seal, piirasid poisid Matti ümber, haarasid tal kätest ning kangutasid jalule.

"Meil on sind vaja," ütles teine poiss, kui nad Matti minema tirisid. Nad olid silmanähtavalt liiga noored, et taibata, mis siin oli toimunud.

"Võib-olla hiljem."

"Ei, Matt," käis teine poiss peale. "Sa lubasid!"

"Hea küll, hea küll," andis Matt järele, kui ta minema tiriti. "Tulen kohe tagasi," hüüdis mees veel üle õla, peaaegu tänulik, et saab kergendust ihale, mis tema keha oli vallanud.

Torrie vaatas, kuidas Matt tema juurest tagasi vaatamata minema jooksis. Unistus, mis oli alles hakanud tekkima, oli purustatud.

Naine oli nii tujust ära, et isegi šokolaad ei suutnud teda rõõmustada. Ta toppis maiustuse koos sõõmata võileivaga kotti tagasi.

Üks teerada viib ringiga rahvast mööda, siitkaudu pääseb kellegi nägemata auto juurde. Korjanud kokku käekoti, kiriku kavalehe ja puutumata eine, meenusid Torrie'le teisedki seltskondlikud üritused – tantsupeod, tutvumisõhtud, kust ta tagaukse kaudu minema oli hiilinud, kahetsedes, et üldse tuli, tundes end üksildase ja eemalejätuna veel rohkem kui enne tulekut.

Keegi ei hõiganud Torrie't, kui ta piknikult minema jooksis, autosse istus ning mürinal mööda teed minema sõitis. Kui ta oleks tagasi vaadanud, oleks ta silmanud Matti, kes teda eemalt jälgis, ning pettunud, kurba ilmet mehe näol.

6. PEATÜKK

VAEVALT OLI TORRIE kingad jalast visanud ja voodile vajunud, kui motellitoa uksele koputati.

"Torrie?" hüüdis Matt.

Naine lebas hetke piinlikkust tundes vaikselt, ta soovis, et poleks niimoodi minema jooksnud, ega olnud veel valmis mehega taas kohtuma.

"Torrie? Kas sa saad mind sisse lasta? Võlgnen sulle vabanduse."

Seekord hüppas Torrie voodist välja, tema süda peksis ning nagu õhetas häbist.

Ust avades sõnas ta: "Tule sisse, Matt. Mina olen see, kes peaks vabandama." Naine taganes, et mees saaks sisse tulla.

"Ma ei oleks tohtinud sind niimoodi üksi jätta."

"Miks mitte? Ma polnud ju lõppude lõpuks sinu külaline. Ma lihtsalt ilmusin ootamatult kohale."

"Ikkagi..."

"Kõik on korras, Matt. Tule sisse," ja midagi mõtlemata puudutas Torrie mehe kätt. Matti keha rea-

geeris otsekohe. Veri hakkas kõrvus kohisema; liikmeid läbistas kuumus ning erutus. Kui lihtne oleks haarata naise randmest, paisata ta voodile ning...

Ei. Ei! käsutas teadvus. Nad on kõigest kaks päeva tuttavad olnud ja Matt hoolib sellest naisest juba kaugelt liiga palju.

Mees astus sisse ja vaatas ringi, püüdes näida väga igapäevane. "Kena tuba," kommenteeris ta.

"Jah. Mulle meeldib see väga. Täna aitamast, Matt." Matt astus sammu eemale, kartes, et Torrie võib teda taas puudutada. Kui need pehmed sõrmed teda veel kord riivavad, on ta kadunud mees.

"Mõtlesin, et võiksime minna ja juua ühe tassi tõelist kohvi. Kohvik linna ääres tehti just lahti. See on turistidele, aga sealt saab tassi *cappuccinot* või mida iganes te, njuujorklased, joote."

"Hea mõte."

"Nad müüvad ka antiikesemeid," lisas Matt muia-tes. "Teiste sõnadega, igasugust vanavara."

Kingi jalga torgates sõnas Torrie: "Läki. Pärast Larseni nõudepesuvett kulub tassike ehtsat kraami ära."

Nad lahkusid hotellist ning kõndisid pisut maad Annie antiigipoeni. Kõik poed Starkis asusid üheainsa tänava ääres, mida, kummaline küll, ei nimetatud peatänavaks. Õigupoolest ei paistnud sel üldse nime olevat. Polnud näha ühtki tänavasilti.

"Mis selle tänava nimi on?" küsis Torrie.

Matt kõhkles hetke. "Las ma mõtlen. Arvan, et see on vist Järve tänav."

"Aga sa ei ole kindel?" ei uskunud Torrie oma kõrvu.

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

"Noh, kõik kutsuvad seda lihtsalt kesklinnaks."

"Kuidas poed oma posti kätte saavad?"

"Postimees teab, kus keegi asub. Linnaelanikel arvatavasti on aadressid, kuid keegi ei kasuta neid. Meil ülejäänuil on KLM ja postkastinumber."

"Misasi on KLM?"

Matt kehtas õlgu. "Arvan, et see tähendab..."

"Kuidas on võimalik, et sa ei tea täpselt?"

"Oota... tean küll! See tähendab 'Kiirteelepingu määrus'. Näed siis, oled rahul?"

"Vist küll. Aga sa pidid selle üle pead murdma."

"Sina oled esimene, kes sellest juttu teeb, niikaua kui ma mäletan. Kas sina mõtled kunagi selle üle, kus sa elad? Mis tähendab 'Manhattan'?"

Torrie heitis talle üleoleva pilgu ja vastas: "See tuleb põlisameerika nimest Manna Hatta, mis tähendas parkimine keelatud. Igatahes praegu tähendab see seda."

"Hea küll, hea küll," naeris Matt ning tõstis alistumise märgiks käed. "Teie, linnatüdrukud, olete muidugi teravama keelega kui meie, maakad. Näed, olemeegi kohal. Võib-olla teeb natuke ehtsat linnakohvi mind pisut terasemaks."

Mees juhatas Torrie veidrasse kingituste- ja kohvipoodi, mis oli viimse võimaluseni täis vanavara, seda seisis kõikvõimalikel riiulitel, nurkades ja orvades. Oli hämmastav leida Starkist nii *yuppie*-laadne pood.

"Kui Starkis on kõigest kolmsada kakskümmend neli elanikku ja suurem osa neist sagib ikka veel kiriku juures, siis kes on kõik need inimesed?" küsis Torrie, noogutades hulga ostjate suunas, kes ruu-

mis üksteisest mööda trügides virgalt viisakaid Kesk-Lääne vabandusi puistasid.

"Usu või mitte, aga meil on omajagu kliente väljastpoolt linna. Tead küll, suuremal osal kalameestest on perekonnad. Ka tulevad inimesed siia, et järvedel paadi või veesuuskadega sõita. Aga see koht on üsna uus. Huvitav, kas ta suudab konkurentsist Larseniga püsima jääda?"

Torrie itsitas õelavõitu nalja peale. Ausalt öelda oli Larseni jahvatatud kohv hullem kui sodi, mida sai töö juures aparaadist.

"Kas me võime pisut ringi vaadata?" küsis naine.

"Loomulikult, ära kiirusta," vastas Matt. "Mul ei ole midagi plaanis."

Antiigipood on õigupoolest ümberehitatud elumaja, märkas Torrie. Kui nad mööda kitsukest treppi teisele korrusele tõusid, tundus talle, et liigub ajas sada aastat tagasi. Kõik endised magamistoad olid täis tuubitud põnevat vana pudi-padi – lihtsad mänguasjad ja paberkaalud ja kriimuliste nägudega portselannukud. Mitmes toas olid sepistatud raudvoodid, nendel hunnikus veel nukke ja käsitsi tikitud voodipesu.

Silmapiiril ei paistnud ühtki müüjat, ei alarmsüsteemi ega turvakaameraid. See on osa maal valitsevast usalduslikkusest, millega Torrie'l tuleks harjuda.

Kui see oleks New York, oleks iga ese varustatud vargavastase elektroonilise seadmega ning igas ruumis oleks müüja, kes ostjail teraselt silma peal hoiaks.

Torrie'le hakkas silma pisike kujuke. Selle kätte

võtnud, sattus naine otseteed lapsepõlve tagasi. See oli valge, roosa ja lavendlivärviline käsitsi maalitud portselanhobune. Jalgade asemel oli tal neli ratast nagu lapsevankril, seljal aga oli õõnsus koorma jaoks, seal asus veega täidetud gloobus. Gloobuse seest paistis jänku, kes omakorda hoidis samasugust miniatuurset hobust, ja kui gloobust raputada, heljusid ümber jänku värvilised lumehelbed.

"Matt, vaata seda," ütles Torrie mehele kujukest näidates ja ootamatuid härduspisaraid tagasi hoides.

"Lumegloobus. Vahva," lausus too siira vaimustusega.

"Mhmh," häälitsetes Torrie ning raputas mänguasja. Koos vaatasid nad, kuidas lumi jänku seljale ja looma jalge alla maalitud rohututile langes.

"Meeldib see sulle?" küsis Matt.

"Ma..." alustas Torrie. Ega suutnud enam pisaraid tagasi hoida.

Matt näis hämmeldunud, kuid oli ikka tähelepanu ise. "Mis juhtus? Mis on?"

Torrie raputas pead. "Mitte midagi. Ma tunnen end nii rumalana. Ma ei tea, mis minuga lahti on."

"Me võiksime istet võtta ja siis sa räägid mulle, milles asi."

Õrnus ja mure, mis mehe häälest kostsid, võtsid Torrie oma võimusesse. Teda üllatas ikka ja jälle, et see põhjala jumal, nii tugev ja mehine, võis tema vastu nii õrn ja hoolitsev olla.

Mees pani Torrie'le käe ümber ning hoidis seda tema seljal ka siis, kui nad teineteise järel kitsast trepist alla laskusid. See peab olema olnud kellegi

eluase, tundis Torrie taas. Kellegi lapsed on mööda seda treppi jõulupäeva varahommikul alla hiilinud, et näha, kas jõuluvana ikka on jõudnud Starki, Minnesotasse.

Kui nad õnnelikult esimesele korrusele jõudnud olid, haaras Matt Torrie'l tugevasti õlgade ümbert kinni, naine aga nõjatus kogu kehaga tema vastu, seades oma sammu täpselt mehe sammu järgi, ning tundis, kuidas tunded temast üle uhkasid.

Torrie oli astumas libedale pinnale ja ta teadis seda ise väga hästi. Kas ta on valmis jagama Mattiga oma lapsepõlvemälestusi? Seda tehes ületab naine emotsionaalse purde niisuguse läheduseni, kust tagasi- teed enam pole, vähemalt mitte tema jaoks.

Koos astusid nad ühe laua juurde söögisaalis, mis ilmselt oli kunagi olnud mingi salong. Otse ukse taga oli vanaaegne tagarõdu, kuhu olid asetatud ülejäänud lauad.

Torrie istus, aetas siis käed lauale ja taipas, et hoiab lumegloobust ikka alles käes.

"Oih," lausus ta. "New Yorgis oleksin ma ammu alarmsüsteemi käivitanud."

"Rahune. Siinmail ei ütleks keegi midagi ka siis, kui sa kõnniksid minema, kaenla all mingi ese, mille eest sa pole maksnud. Kõik arvaksid, et tuled kohe tagasi koos raha või mõne usaldusväärse vabandusega oma hajameelsuse kohta."

Torrie pööras gloobuse ümber, et heita pilk käsitsi kirjutatud hinnalipikule. Matt tõmbas automaatselt rahatasku välja. "Luba minul..."

Torrie tõstis pilgu. "Oh ei, ma ei saaks..."

"Võta seda kui soolaleivakingitust." Matt pöördus ja naeratas tüdrukule, kes improviseeritud leti taga seisis.

"Tere, Matt," hüüdis tüdruk ning punastas siis nagu salajas armunud teismeline.

"Kas saaksime kaks *cappuccinot*, Molly, ja me võtame ka selle gloobuse." Matt osutas ikka veel Torrie pihku pigistatud lelule.

"Loomulikult, Matt. Kas tahad ka pulgakommi? Need on siin üleval." Tüdruk pöördus ja osutas tohutule valikule pulgakommidele, mis olid maitse järgi eraldi klaaspurkidesse seatud. "Vali ise."

"Hmm," lausus Torrie. "Mina võtan vanilli oma."

"Kaks vanilli oma, Molly."

"Hea küll," vastas tüdruk ning asus kohvi keetma.

Matt pöördus uuesti Torrie poole. "Niisiis, kas sa räägid mulle, mis selles asjakeses nii erilist on?"

Torrie noogutas ning naeratas, lapsepõlvest pärit tundepehang oli välja pursanud ja õhku haihtunud. "Tunnen end nüüd paremini. Mulle tuli meelde üks seik ajast, kui olin viieaastane. Tead küll, sel ajal saab igast väikesest äpardusest hirmus suur tragöödia."

"Tean," noogutas Matt, julgustades teda jätkama.

"Minu emal oli täpselt samasugune gloobus," jutustas Torrie edasi. "Ma ei tea, kas see on lihtsalt pentsik kokkusattumus või valmistati neid kusagil Minnesotas hulgaliselt. Emale meeldis see väga ja ta hoidis asjakest riulil koos mõnede teiste mälestus- esemetega kodust."

Ühel päeval ei suutnud ma kiusatusele vastu panna ja ronisin toolile, et neid imelisi asju lähemalt vaa-

data. Gloobus jänkuga meeldis mulle eriti. Võtsin selle riulilt, ronisin toolilt maha ja asusin lähemalt uurima. Olin hästi, hästi ettevaatlik – teadsin, et ema pahandab väga, kui ma selle ära lõhun.”

Matt võttis Torrie käest gloobuse ning pööras seda. “Ehtne klaas ja portselan,” kommenteeris ta siis eseme vastu kergelt koputades.

“Mõtlesin, et saan gloobuse pealt ära keerata ja jänkut lähemalt uurida. Gloobust saigi keerata, kuid siis äkki hakkas vett välja immitsema. Ma keerasin gloobuse ruttu tagasi, kuid vett tuli ikka veel. Jooksin ema juurde ja ütlesin: “Emme, ära pahanda, palun, ära pahanda!” Andsin mänguasja talle ja hetkel, kui ta seda vastu võtma hakkas, tuli gloobus ära, kukkus põrandale ja läks katki.”

“Kas ta pahandas?” küsis Matt.

“Ta vist oli rohkem üllatunud ja kurb nagu ma isegi. Ta istus ja vaatas tükke ning ütles ainult: ‘Kuidas sa võisid seda teha? Miks sa ei olnud ettevaatlikum?’

“Emme, ma ei teadnud,” halisesin mina ja tahtsin hirmsasti, et ta mind kallistaks ja ütleks, et kõik on korras. Aga ema oli ise ka mõnikord nagu laps. Ajuti ei suutnud ta mulle emaks olla, ta lihtsalt sulgus endasse. Jänku oli terve, aga gloobus katki. Lelu nõiduslik olemus oli kadunud.”

Matt ulatas gloobuse Torrie’le. “Nüüd saad selle tagasi.”

Ta võttis naise käe ning hoidis seda.

“Aitäh, Matt,” vastas too. “Usun, et mõistad mu tundeid. Tunnen emast hirmsasti puudust.”

“Ma tean. Ka mina kaotasin vanemad mitte just väga ammu.”

Nende vahel tekkis hetkeks lohutav lähedus, nad andsid ja said teineteiselt midagi, mida võiks nimetada armastuseks. Aga see oli seda liiki armastus, mis ületab isiksuse piirid. See oli armastus, mida võõras jagab võõrale, sügav, kuid impersonaalne; miski, mis tuleb sügavalt inimhingest.

“Mis su vanematega juhtus?” küsis Torrie.

“Õnnetus,” vastas Matt. “Jäägu see lugu teiseks korraks,” lisas ta pead raputades.

Torrie mõistis ning noogutas.

Nagu märguande peale ilmus Molly ja asetaskappuccinod lauale. Kohv kaarjates kahevärvilistes tassides näis üsna ehtne.

“Teie olete Victoria, eks?” alustas Molly.

Torrie noogutas, ta oli juba harjunud, et kogu linn paistis teda tundvat.

“Kuulsin Lucinda kassidest. Tahaksin neist paar tükki endale saada ja tean veel mõnda tüdrukut, kellest igaüks võtaks ühe.”

Torrie ahhetas rõõmust. “Kui tore!”

Ta plaksutas õnnelikult käsi, tundes lootust ärkavat. Ka hingamine oli juba palju parem.

“Me võime täna õhtul läbi astuda” lausus Molly.

“Suurepärane! Mul on nii hea meel. Kassid on tõesti ilusad.”

“Ma tean. Lucinda tõi vahel nende pilte kirikusse kaasa. Ma tean juba, et tahan Karvapalli, seda valget pärslast. Teise otsustan hiljem.”

“Valik on teie.”

"Täna."

"Täna teid," rõhutas Torrie.

Matt ulatas tüdrukule kahekümnedollarilise rahatähe ja osutas gloobusele, tuletades meelde, et nad võtavad ka selle.

"Oh, see," hüüatas Molly. "Olen seda alati armastanud. See oli mu ema oma, kui ta laps oli."

Torrie tundis lapsikut paanikaväljatust, arvates, et tüdruk võtab lelu tagasi.

"Kas see oli teie perekonnas?"

"Ma kasvasin selles majas üles. Suur osa kraamist, mida me müüme, on sama, mida siia aastate jooksul on kogutud."

"Ja te ei taha neid asju enam?"

"Oh ei!" vastas Molly. "Ma kasvasin kogu selle rämpsukeskel üles. Minu ema oligi koguaja. Aga mina armastan avarust ja ruumi."

Torrie surus lumegloobuse vastu rinda. "Nii et see kuulus teie emale," lausus ta kuhugi kaugusse vaadates. "Ma kannan selle eest hästi hoolt."

"Täna," naeratas Molly. "Loodan, et see teeb teile rõõmu."

Päev edenes kenasti. Torrie tundis end lootusrikkana ja isegi tervis oli hea – ainult paar moskiitohammustust ning eilset meenutav vesine nina, mis juba järele andis. Mürgise luuderohu lööbest polnud siiani märkigi. Võib-olla suudab ta paari päeva jooksul kõigile kassidele kodud leida, veenda Matti maad ära ostma ja jõuab tagasi New Yorki õigeks ajaks, et oma esimene loominguline töö ekraanile tuua.

Kas seda sa tahad? küsis sisemine hääleke.

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

Jah, vastas naine trotslikult. Ta on teinud liiga palju ränka tööd, et nüüd oma karjäärist sõgeda armumise tõttu loobuda.

Aga kohvi rüübates ning kingitust silmitsedes otsustas Torrie tulevikule praegu mitte mõelda.

Molly võttis kaks kassi, nagu oli lubanud – Karva-palli ja teise, nimega Lumivalge, ehkki selle kassi karv oli märdunudvalge.

"Või Lumivalge? Meenutab mulle küll rohkem New Yorgi lund," sõnas Torrie.

Molly ja tema sõbratarid itsitasid. "Võib-olla hakkangi teda niiviisi kutsuma," arvas Molly. "New Yorgi Lumi."

Tema sõbratar Kate võttis Finnigani ja Karva-Carrie.

Teine sõbratar Jesse sai Herculese, suurima kõigist isakassidest.

Nad seisid kõik Lucinda maja ees ja jätsid hüvasti. Torrie ei julgenud majja siseneda, niisiis oli Matt neid sisse juhatanud ja neile kasse nimepidi tutvustanud. Tema oli ka see, kes teadis, kus seisavad kasside kandekorvid – kõik üksteist. Nüüd olid loomad mugavalt korvides, igaüks omas, ja ootasid reisi uude koju.

Õhtu pimenes kiiresti; tähed hakkasid paistma. Juba nüüd oli nende hulk ja eredus vapustav.

"Head aega. Veel kord suur tänu," lausus Torrie ja nad vaatasid, kuidas tüdrukud koos viie uue lemmi-

kuga end vanasse furgooniga sõiduautosse mahutasid.

"Noh, ma vist peaksin minema hakkama," ütles Matt seda tõsiselt mõtlemata.

"Olgu," noogutas Torrie, ehkki ei tahtnud samuti, et teine läheb.

Nad olid üksi keset nende oma maa looduse ilu. Kui moskiitosid oligi, ei märganud Torrie neid. Ta sirutas end, pöimis käed ümber Matti kaela ja suudles teda. See tundus nii loomulik, et naine ei mõelnud enam, kellel on õigus esimene liigutus teha. Nende huuled kohtusid, see oli suurepärane, soe lõpp toredale päevale.

Kui Matt pea tõstis, naeratas ta Torrie'le südamliselt ning puudutas sõrmega ta ninaotsa.

"Homme näeme?" lausus ta.

"Kindlasti. Head aega. Ja aitäh kõige eest."

Torrie saatis teda pilguga, kui mees läbi kuuskede oma aeda jooksis.

Siis tõmbas naine verandatooli umbes kümne jala kaugusele majast, istus tagaõue ning jälgis pimeduse saabumist, imetledes süttivaid tähti. Mõne minuti pärast sõidab ta motelli tagasi.

Matt vaatas teise korruse aknast välja ning nägi, kuidas Torrie taevast imetleb. Toaüksinduses ei pruukinud mees tundeid peita. Ta igatses naist taas käte vahel hoida. Torrie ei ole nõrk ega abitu, aga iga kord, kui Matt naist nägi, tundis ta muutumatut iha ning soovi teda kaitsta. Mees ei olnud siiani ühegi naise vastu midagi taolist tundnud.

Ta ei suuda enam kuigi kaua oodata. Tema keha

ja hing ihkavad ühineda Torrie'ga täielikult. Vaimusilmas kujutles ta, kuidas läheb õue naise juurde, kallistab ja suudleb teda ning siis sõidavad nad motelli ja veedavad öö koos. Juba üksi niisuguse mõtte juures haaras Matti hinge metsik igatsus.

Torrie tõusis, hõõrus otsekui külma peletamiseks käsivarsi, läks ümber maja ja istus autosse. Matt saatis tema ärasõitu pilguga, töötades endamisi, et enne nädala möödumist on Torrie tema oma.

7. PEATÜKK

Esmaspäev

ESMASPÄEVA HOMMIKUL ÄRATAS mobiiltelefoni nõudlik pirin Torrie vara.

"Kuidas sul seal looduse rüpes läheb?" küsis Jackie, tema otsene ülemus "Õhtustes uudistes".

"Noh, kui välja arvata moskiitod, mürgine luuderohi, kubinal kasse täis maja ja haukuvate koerte kari naabruses, siis on vist kõik hästi."

"Kui palju kasse seal on?" küsis Jackie, kui oli naeruhooost võitu saanud.

"Nüüd kuus. Eile oli veel üksteist."

"Kas ma saaksin ka paar tükki? Ma armastan kasse. Anna ülejäänud loomakaitseeltsi. Sa võiksid homseks tagasi tulla. Jesse tahab niipea kui võimalik pihta hakata."

"Sa armastad kasse? Ja sul ei ole ühtegi, eks?"

"Veel mitte. Aga mõtlesin, et võiks mõned hankida. Sinu omad sobivad väga hästi."

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

Torrie mõtles hetke selle üle, kujutledes maakasse üheksanda korruse korteris vangis, kus päikest näeb ainult läbi kolmekordse klaasi. Kus neil tuleb päevas üksi olla neliteist tundi, kuni perenaine oma töökojas orjab.

Teisest küljest: see oleks ikkagi parem, kui nad magama panna.

"Ma mõtlen selle üle," vastas Torrie.

"Mõtled selle üle?" Jackie häälest kostis mõningast ärevust. "Mis seal mõelda on? Mis sinuga lahti on? Kas mõni kohalik metsamees on sind jalalt maha rabanud või mis?"

"Mitte just päris nii."

"Milles siis asi?"

"Mul on veel mõned lahtised otsad tarvis kokku tõmmata."

"Lahtised otsad? Kas advokaat ei saa nendega tegeleda?"

"Mul on lihtsalt veel pisut aega vaja."

"Kuidas oleks, kui helistaksid mulle, ütleme, tunni aja pärast tagasi?"

"Hea küll."

"Annan Jeanile korralduse seni sulle homseks lennupiletid broneerida. Kui vara sa jõuad – mis on kõige lähem lennujaam?"

"Minneapolis."

"Kui kaugel sa sealt oled?"

"Umbes..." Torrie ei suutnud meenutada, kui kaua ta sõitnud oli. "Umbes kolme tunni tee vist."

"Tore. Nii et mingile lennule alates kella kümnest. Kolmapäeval ootame sind tagasi."

"Ma ütlesin, et mõtlen selle üle."

"Torrie, ära sa ainult liiga kaua mõtle," hoiatas Jackie, ikka veel sõbralikult, kuid mingi teravusega hääles. "Sinu asemel võidakse edutada Brian."

"Brian?" hüüatas Torrie. "Kas tema kandidatuuri on arutatud?"

"Tänase päeva seisuga jah. Sa valisid äraminekuks halva aja."

"Aga ta on lohakas."

"Ma tean. Me kõik teame seda. Kuid ta on Bobi assistent ja teeb Bobile head tööd. Tema edutamisest on juttu olnud. Lõppude lõpuks käisid nad mõlemad Princetoni ülikoolis."

"Ja siis? Mida ta seal õppis? Kuidas Rubiku kuubikuga vähem kui viie minutiga toime tulla?"

Brian oli "Õhtuste uudiste" imelaps. Ta oli üheainsa nädalalõpuga läbinud kõik *Doom*'i tasemed ja tal oli fenomenaalne faktimälu, eriti numbrite osas. Aga kahe aasta jooksul ei olnud ta selgeks saanud vahet Korea assistendi Holly ja Hiina assistendi Ferni vahel. Kui Brian oli tõsiselt ärritatud, võis ta teha elementaarseid grammatikavigu. Liikus kuulujutt, et Brian, nagu ka Einstein, oli kaheaastaselt matemaatikaülesandeid lahendanud, kuid õppis oma nime ütlema alles viieselt.

"Torrie, kahjuks on Brian tulevikumees. Oled sa kunagi kuulnud imelastest, kellest saavad miljonärid? Talle on määratud saada üheks neist. Nii et parem tule ruttu tagasi."

Torrie raputas pead ja pomises: "Brian, kaasprodutsent... Aga me ei pidanud enne järgmist kuud pih-

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

ta hakkama. Sel nädalal kavatsesin alles uurimistööd alustada."

"Kas sa seal kuidagi internetti pääsed?"

"Internetti? Siinsetel inimestel ei ole isegi postiaadressi."

"Kas kellelgi on arvuti?"

"Minu teada mitte."

"Kas seal kusagil on raamatukogu, mis oleks võrku ühendatud?"

"Võib-olla Duluthis. Ma mõistan, kuhu sa tüürid. Ma võiksin kogu uurimistöö interneti kaudu teha. Las ma mõtlen. Tean kedagi, kes võib-olla saaks aidata. Kui see mees..."

"Mees? Oleksin pidanud kohe taipama. Kas see mees on põhjus, miks sa..."

"Jackie, ma pean minema."

"Helista mulle tunni aja pärast."

"Hea küll. Nägemist."

Torrie võttis kotist paberilipaka Matti numbriga ja helistas talle.

"Kuidas oleks hommikusöögiga – valge leib ja Frosty Maxi maiustused?" küsis ta mehelt. "Ja siis, kui kõht täis, vajan ühes asjas sinu nõuannet."

Vähem kui tunni aja pärast istusid nad Torrie hotelli hommikusöögilauas, mugisid röstsaiasid ja putru ning rüüpasid Larseni kohutavat kohvi.

"Kas Starkis on imelapsi?" küsis Torrie, asetades kohvitassi lauale ning krimpsutas maitse peale nagu.

"Misasju?"

"Tead küll, imelapsi. Neid, kes nelja-aastaselt või-

davad maleturniire ja keskkoolis jätavad meelde *pü*kuni sajanda komakohani."

"Tegelikult on meil siin üks kohalik imelaps. Mitte Starkis, vaid Henry Township'is. Ta õppis Minnesota tehnikainstituudis. Praegu on ta vabakutseline arvutikonsultant Duluthis."

"Täpselt teda mul ongi vaja. Kas sa tunnend teda?"

"Käisime koos keskkoolis. Aeg-ajalt saame praegugi kokku. Milleks sulle imelaps?"

"Vajan ligipääsu internetti. Otsekohe. Pean sel nädalal tegema pisut uurimistööd, või muidu varastab üks teine imelaps – keegi New Yorgist – mulle määratud ametikõrgenduse."

"Kuidas saaksid sa otsekohe internetiühenduse?"

"Õigupoolest vajan ma ainult telefoniliini, kohalikku numbrit internetti minekuks, viisakaid ühendusjuhtmeid ja kedagi, kes mu sülearvuti võrku ühendaks. Arve AOL-is mul juba on."

"Ja sa kavatsed seda kõike Lucinda juures teha?"

"Jah. Ülemisel korrusel ei ole mu allergia nii äge."

Matt mõtles hetke naise soovide üle. "Telefoni ei saa nii ruttu uuesti sisse lülitada. Siia pärapõrgusse ei tule kohe keegi. Ja ümbruskonna ainus elektrik on arvatavasti kaheks nädalaks kalale läinud."

"Oh issand."

"Aga mul on mõte. Me võiks paluda, et Joe kõigepealt mind võrku ühendaks. Niikaua, kui ma oma arve saan, võime kasutada sinu oma. Mul oli niikui nii plaan internet sisse panna. Mul on Pentium koos MMX-ga ja sisseehitatud modem."

"Sul on arvuti? Miks sa mulle ei öelnud?"

Mõlemad puhkesid naerma. Arusaadavatel põhjustel ei olnud sellest kordagi lihtsalt juttu tulnud.

"Milleks sulle kogu see suurepärane tehnika?"

"Mul polegi seda õigupoolest vaja. Aga, nagu ma juba ütlesin, olen plaaninud internetiühenduse sisse panna, lihtsalt huvi pärast."

"Kas sul on ka faksiaparaat?"

"See on osa printerist, aga ma pole vaevaks võtnud uurida, kuidas see töötab."

"Võib-olla saaks su imelapsest sõber ka faksi ühendada? Sellest oleks mul palju abi."

"Helistan Joe'le, sina samal ajal aga helista oma bossile ja teata, et asud otsekohe tööle – siin Starkis, tähendab."

"Just nii, sõör."

Kui mõlemad telefonikõned olid tehtud, hoiatas Torrie: "Oled sa kindel, et see on õige samm? Mõtle, millele sa välja lähed. Kui sa oled kord internetimaailma astunud, pole sealt enam tagasiteed."

Matt muigas. "Ma tean. Olen põnevusest lõhkenemas."

Nad võtsid Matti kaubiku ning asusid teele naabermaakonda Joe poole.

Torrie'le meeldis kõrge iste pakiauto kabiinis. Tal meeldis ka tunne, et teda sõidutatakse kusagile, eriti kuna seda tegi enesekindel meesterahvas, kes on vilunud juht. Naine suutis meenutada vaid ühte korda, mil ta varem niisuguse masinaga sõitis. Nad

viibisid väikeses turvalises maailmas, just nagu vanapaar, kes aastakümneid nii sõitmas on käinud. Torrie nõjatus vastu ust ja imetles vaadet – nii palju rohelist polnud ta kogu elu jooksul näinud; kõikjal lõputu mets, haljendav lopsakus.

“Kena, kas pole?” kommenteeris Matt.

“Imekaunis,” sõnas Torrie, nautides oma häälekõla. Taas tundus nii loomulik sirutada käsi välja ning puudutada mehe põlve, et saavutada hetkeline füüsiline kontakt.

Naise sõrmed otse pakitsesid soovist seda teha.

“Kui vana Joe on?” küsis ta.

“Aasta noorem kui mina. Kakskümmend seitse. Aga ta jättis paar klassi vahele ja lõpetas tegelikult aasta enne mind. Ta läks instituuti kuueteistkümneaastaselt.”

Niisiis on Matt kakskümmend kaheksa, mõtles Torrie. Ideaalne vanus armumiseks ja...

“Miks ta siia tagasi tuli? Ma pean silmas, ta oleks Minnesota tehnikainstituudist saadud kraadiga võinud minna kuhu tahes.” Naine valis meelega neutraalse teema, et viia mõtted Matti kehast eemale. See paeluv keha asus liiga ligidal.

Jumal, Torrie, sa oled hulluks läinud, hurjutas naine end mõttes. Mehe iga liigutus otse lummas teda. Hetkeks sulges Torrie silmad ning kujutles neid tugevaid käsi taas enda ümber; kallistamas, silitamas, vallutamas.

“Torrie?” küsis Matt. “Kas sa hakkad magama jääma?”

Naine avas silmad ja nägi, et mees muigab talle

vastu. Puna levis Torrie põskedele. Matt oli taibanud, millest ta unistab.

“Vabanda, Matt. Tunnen end nii rahulikuna. Ma vist tõesti tukastasin.”

“Ära sa Joe’le ütle, et temast rääkimine sulle une peale ajas. See solvaks teda. Tal pole naiste juures kunagi edu olnud.”

“Vaene vend. Kas sellepärast ta tuligi maale tagasi? Et siin endale kedagi leida?”

Matt heitis talle küsiva pilgu. “Miks peaks keegi kolima tagasi maale, et endale kedagi leida?”

“Hämmastav. Nüüd, kus ma sellele mõtlema hakkas, taipan, et peaagu kõik inimesed siinkandis on abielus.”

Matt vaatas talle otse silma. “Mitte just kõik.”

Torrie punastas taas ja Mattil oli salajas hea meel. Võib-olla... võib-olla hakkab Torrie siiski temast hoolima.

“Miks sina ei ole abiellunud, Matt?”

“Ei ole kohanud õiget naist.”

Siiani, lisas mehe sisemine hääl.

Ülejäänud tee sõitsid nad vaikides. Ka Matti valdas iha sirutada käsi välja ja puudutada naist. Olla nii väikeses ruumis koos Torrie’ga – see ajas ta lihtsalt hulluks. Mees soovis, et temas oleks teismelise jultumust. Külavahetee oli inimtühi. Neist möödusid ainult mõned autod. Võiks masina kinni pidada ja nad saaksid vanamoeliselt natuke kallistada. Nagu keskkoolis. Midagi ei juhtuks, kuid see võtaks mõlemad hingetuks ning paneks igatsema järgmist ootamatut lähedust.

Ausalt öelda pole Matt armastanud ühtki neist naistest, kellega ta koos on olnud. Nad on talle meeldinud, ta on neid austanud, oma sõbraks pidanud. Aga ise on kogu aeg – võib-olla kogu oma täiskasvanuelu jooksul – oodanud seda naist, kes praegu tema kõrvalistmel kerra on tõmbunud.

Mingil kombel tunnetas Torrie mehe mõtteid. Ta liigutas end võrgutavalt, nihkudes uksest eemale.

Matt tõmbas sügavalt, pikalt hinge. Julgust saanud, nihkus Torrie talle lähemale.

Mees võttis käe roolirattalt ja patsutas ta põlve. *Jätka*, palus ta naist mõttes.

Sõnagi lausumata toetas Torrie end Matti vastu, mitte just kaissu pugedes, kuid teda padjana kasutades. Mattil oli nii väga hea. Õrnad karvad tema käsivarrel kōdidasid naise pōske. Turvavōō kiuste oskas Torrie jalad enda alla tōmmata ning kogu raskusega mehele toetuda. Ta tundis end väga turvaliselt ja mugavalt ning jäi seekord tōepoolest magama.

Matt kuulas tema ühtlast hingamist.

"Torrie?" sosistas ta, jälgides hoolikalt naise laugude vārelemist.

Too ei kuulnud teda, kuid keha nihkus tahtmatult veel lähemale.

"Maga hästi," sosistas Matt ja vajutas gaasipedaalile.

Kui nad Joe juurde jõudsid, magas Torrie ikka veel. Matt parkis auto, keeras süüte välja ning istus siis mõnda aega vaikselt, käsi magava naise ümber. Torrie

juuksed olid pehmed nagu lapsel ja lõhnasid värskelt. Tänu skandinaavia päritolule sarnanes ta suurel määral tüdrukutega, kes koos Mattiga Starkis üles olid kasvanud. Mees kahetses, et tal polnud olnud võimalust näha, kuidas väikesest tüütusest sai pikakoivaline kõhn tüdruk ja siis kaunis naine.

Torrie pomises midagi unes ja liigutas end taas, nii et vajus Mattile peaaegu sülle.

Kui naine ärkab, on tal kindlasti hirmus piinlik.

"Torrie," sõnas mees ja kergitas teda pisut, et Torrie võiks ärgata sündsamas asendis. "Oleme kohal."

Naine avas silmad. "Mida?" pilgutas ta segaduses silmi.

"Oleme kohal."

"Oh!" Torrie vaatas ringi, taipamata esiotsa, kus nad on ja milleks. "Kui kaua ma magasin?"

"Umbes pool tundi."

"Palun vabandust."

"Pole midagi. Loodan, et puhkasid end välja."

"Tunnen end suurepäraselt."

"Tore." Matt väljus autost ja tuli ringi ümber selle, et Torrie'le ust avada. Tema viisakus tundus vanamoeline ja pisut maavillane, kuid meeldis naisele sellegipoolest. Torrie lubas end ainsalt kabiiniastmelt alla aidata.

Nende ümber oli aedlinn, pooleaakristel kruntidel asusid majaderead.

"Kus me oleme?" küsis Torrie.

"See on Henry. See on palju suurem linn. Siin elab peaaegu viis tuhat inimest."

"Jumaluke. Lausa rahvastikuplahvatus."

Nad astusid maja juurde ja koputasid. Uksele tuli naeratav naine, kes pidi olema Joe ema.

"Tere, Matt," ütles naine. "Joe'l oli nii hea meel, kui sa helistasid."

"Tervist, missis Lindemann. See on Torrie Scott. Ta on Lucinda sugulane kolmandast põlvest."

"Tervist," vastas naine. Matti poole pöördudes lisas ta: "Mul oli kurb Lucinda surmast kuulda. Olime temaga kunagi suured sõbrad." Torrie poole pöördudes lisas ta: "Teate, me elasime varem Starkis. Noh, tulge aga sisse, tulge sisse." Ta avas ukse pärani ja viipas külalised sisse. "Joel" hüüdis naine siis. Seejärel lisas ta vaiksemalt: "Ta on võõrastega kohmetu. Andke talle pisut aega harjuda."

See võinuks sama hästi käia Briani, Torrie New Yorgi painaja kohta. Naine ei igatsenud just eriti vee- ta tervet ülejäänud päeva seltskondlikult arvutitest vesteldes.

Tuppa astus nägus, sihvakas, hea kehaehitusega noormees. Tal oli seljas kena valge polosärk ning jalgas khakivärvi lühikesed püksid.

Jumal, mõtles Torrie, Minnesotas on isegi arvutifriigid kenad.

"Tere, Joe," sõnas Matt kätt välja sirutades.

Joe võttis selle kindlalt vastu ja mehed surusid kätt.

"See on Torrie," ütles Matt naise poole pöördudes.

Joe punastas, kuid see emotsioon mõjus liigutavalt; ta ei sarnanenud põrmugi selliga, kes New Yorgis Torrie'le lubatud töökohta püüab varastada.

"Tervist," sõnas Torrie, kuid kätt välja ei sirutanud, et noormeest mitte heidutada.

"Torrie töötab 'Õhtustes uudistes', see on uudistesaade riigitelevisioonis. Ta jääb mõneks ajaks Starki ja vajab pääsu internetti. Kas sa saad aidata mind võrku ühendada? Mul on Pentium sisseehitatud modemiga. Vajan abi ka faksiaparaadi ülespanemisel."

"Ja mina olen juba AOL-is," segas Torrie vahele. "Kas me saame kasutada minu arvet tema arvutiga?"

"Loomulikult," vastas Joe, tänulikuna teema eest, mida ta valdab. "Te vajate ainult oma logi ja märgusõna. Mul on kohalik internetipääsu number olemas. Ülejäänuga saate ise hakkama."

"Üks hetk," lausus Torrie. "Mina ei tea riistvarast mitte kõige vähematki. Ma ei tea isegi seda, kus asub sisseehitatud modem. Kodus pani selle mulle üles keegi meie kontorist."

"Ka mina ei tea sellest asjast midagi," lisas Matt. "Selleks vajamegi sind."

"Ärge muretsege, võin teid võrku ühendada," kinnitas Joe.

"Kuidas oleks ühe väikese sõiduga Starki?" pani Torrie ette. "Mina hoolitsen lõuna eest."

"Meie viime su välja sööma," parandas Matt. "Kalamehooni" restoranil pole vigagi, eks, Torrie? Nad pakuvad lõuna juurde isegi peenleiba."

"Õigus. Me saame sulle pakkuda Põhja-Minnesota parimat kööki. Ja tasuta kassi," lisas Torrie naljaga pooleks.

"Kas te räägite Lucinda kassidest?" küsis missis Lindemann.

Joan Matthews

"Jah."

Vanem naine mõtles hetke. "Lucinda armastas neid kasse väga. Ta rääkis neist otsekui oma lastest."

"Olen mõnedele head kodud leidnud," lausus Torrie. "Viis on juba ära antud."

"Teate, tahaksin endale ka ühte. See oleks nagu mälestus Lucindast."

Kui Joe õhtul koju läks, võttis ta kaasa abessiinia kassi nimega Sultan ja Torrie ohkas kergendustundega. Kuus on ära ja viis veel kraes...

8. PEATÜKK

Teisipäev

JÄRGMISEL HOMMIKUL VARA oli Torrie Matti ukse taga, valmis tööle asuma.

"Õhtustel uudistel' on juurdepääs mitmele arvutisidevõrguga ühendatud teaduslikule raamatukogule," lausus ta Matti arvuti taha istudes. "Mul on mädusõnad olemas. Kõik muu vajaliku saan võtmesõnu kasutades üles otsida."

"Olen mõelnud AOL-iga ühineda juba umbes aasta või nii," märkis Matt. "Iga kord, kui sain posti teel mõne nende tasuta prooviketta, otsustasin seda kasutama hakata. Aga lõpuks kustutasin ketta puhtaks ja kasutasin seda hoopis arvutil trükkimiseks."

"Olen seda samuti teinud. Mul on terve kollektsioon vanu AOL-i kettaid."

"Kohvi tahad? Seda ehtsat?"

Torrie lõpetas märgusõna sissetrukkimise ja küsis: "Mida sa 'ehtsa' all mõtled?"

"Tõusin täna hommikul varakult ja astusin Molly poolt läbi, et kuulda, kuidas kassidel läheb. Tema ema andis mulle naela ehtsat kohvi, Duluthist Starbuckide juurest. Seda pakuvad nad ka oma poes."

"Oh, Matt, tassike tõelist kohvi oleks taevalik õndsus. Luban, et see paneb mind kiiremini tööle."

Kui Matt kõiki kohvi tegema läks, vaatas Torrie üle oma e-posti. Joe oli süsteemi hästi üles pannud. Lugenud läbi pool tosinat teadet, mis talle nädalalõpul oli saabunud, vastas Torrie kahele neist ning läkitas siis paar rida Jackie'le, lubades, et saadab talle nädala lõpuks e-postiga valmis teksti. Kui Torrie oleks ka kontoris viibinud, ei oleks Jesse saanud temalt rohkemat oodata.

Hiireklõps saatis kirja minema, nii lihtne see oligi. Tundes end kõikvõimsana, sukeldus Torrie töösse, pühendades kogu ülejäänud hommiku info kogumisele. Matt täitis tema kohvikruusi kolm korda uuesti ja kui saabus aeg lõunapausiks, oli naine kofeiini ning töörõõmu tõttu lausa ülevas meeleolus.

"Võib-olla saan teksti juba neljapäeval ära saata," lausus ta õnnelikult ning hammustas Matti tehtud võileiba. "Siis saame hakata juba graafikuga võidu jooksmas. Pärast lõunat asun uuesti asja juurde."

"Kas sa pisut vahet pidada ei saa?"

Torrie ohkas. "Mida ma sinu arvates viimased kolm päeva teinud olen?"

"Uurinud väikelinnade erijooni. Sa tead nüüd, kui suurt rahuldust võib pakkuda lihtne elu. Kui kenad inimesed siin on. Ja muud sellesarnast."

Tema märkused panid Torrie hetkeks mõtlema. "Hmm. See on idee."

Matt tõusis, astus kaustakapi juurde, avas ülemise sahtli ja lappas kaustu, kuni leidis selle, mis kandis nime HANSEN. Ta tõmbas sinise-valgekirju käsitsi kujundatud mapi välja. "Muide, siin on sinu maavalduse ülemõotmise tulemused. Unustasin need sulle laupäeval üle anda." Naisele kausta ulatades küsis ta: "Kas sooviksid näha, mida nimelt oled pärinud? Puht uuringute eesmärgil, muidugi."

Torrie mõtles hetke. "Igatahes," lausus ta lõpuks. "Saan tekstiga ka hiljem töötada. Internet ei maga kunagi." Järgmisel hetkel kahetses ta öeldut piinlikkusega. Muidugi ei kavatsenud ta hilise ööni Matti juurde arvuti taha jääda.

"Me võime kalamehesäärrikud jalga panna ning piki oja kahlata. Näitan sulle kopratammi – see on üks meie kõige populaarsemaid turismiobjekte."

Torrie sulges interneti ning lülitas arvuti välja. Siis järgnes ta Mattile trepist alla ja õue talli juurde. Koe-
rad tervitasid peremeest rõõmsa haukumisega ja näisid pettunud, kui Matt patsutas mõnda neist ning edasi astus. Mees võttis tallinurgast kaks paari säärikuid ja kaks veekindlat jakki ning toppis suurde seljakotti.

"Said päranduseks umbes kaksteist aakrit," alustas Matt, kui nad mändide vahelt Torrie maavaldus-

se suundusid. "Sulle kuulub kogu maa, mis asub siit kuni ojani, ja kõik, mis on maja ja maantee vahel."

Pikemalt selgitamata hakkas mees oja poole sammuma. Torrie pidas temaga sammu. Kuigi ilm polnud niiskete killast, olid Minnesota alalised kiusajad moskiitod kohal, kitsas teerada puude ja võsastiku vahel otse kihast neist.

"Kas moskiitod on alati nii vastikud?"

"Mõnikord on nad hullemadki," vastas Matt ükskõikselt. "Meil oli suhteliselt kuiv kevad. Aga sel aastal on siin päris kohutavad parmud. Nad hammustavad tõesti valusasti."

"Kui tore," porises Torrie.

"Ja pea meeles – ettevaatust puukidega."

"Oh heldus, unustasin. Kas nad borreliaosi ka levitavad?"

"Mõned küll. Aga ma olen nende väljatõmbamise alal asjatundja."

Torrie väristas end. Ta polnud puuke kunagi näinud, kuid juba üksnes mõte neile kohutas.

"Kas ka minu metsades on mürgist luuderohu?"

"Muidugi. Igal pool teeraja ümber. Näed seda kolmiklehte oma jala juures?"

Torrie hüppas instinktiivselt tagasi ja põrkas Matti külje vastu.

"Jumal küll, mispärast me siin kõnnime?" karjatas ta.

"Sest see on sinu maa."

"Miks Lucinda selle võhava mürgise luuderohuga midagi ette ei võtnud?"

"See kasvaks niikuinii uuesti. Pealegi suhtuvad siinsed inimesed loodusesse teisiti kui linlased, olgu või aedlinnast pärit inimesed. Sa arvatavasti märkasid, et suurem osa muruplatse Starkis on võililli ja karuohakaid ja muud umbrohtu täis. Me ei pea vajalikuks, et muru oleks ideaalselt korras, isegi kui see võimalik oleks. Looduses valitseb isemoodi täiuslikkus, kus kõik taimed on vajalikud, isegi mürgine luuderohi."

Kui sa tegeled põllundusega, siis ei saa muidugi umbrohtu sallida. Me ei ole mingid põrunud rohelised, me kisume välja kõik ilusad päevalilled, kui need kasvavad viljapõllul. Aga kõik metsas kasvav on siinkandis kombeks rahule jätta."

Nad kõndisid mõne hetke vaikides. Torrie hoidus hoolega teeraja keskele. Selleks ajaks, kui nad jõudsid sepistatud raudpingi juurde, kust avanes vaade üle metsade, tundis naine juba väikest erutust. See kõik on tema maa. Tema oma!

Torrie istus pingile, et oma aakreid imetleda. Ta südant paisutas omanikuuhkus. See on tema maa, siin elasid ta esivanemad, kasvatasid üles oma lapsed ning andsid järeltulijatele edasi oma väärtushinnangud.

Tundus, et Matt mõistab naise tundeid vaistlikult, ta võttis Torrie käe.

"Kas pole see suurepärane tunne?" küsis ta naise kõrvale istudes. "Sa vaatad üle oma maa."

Torrie noogutas. "Jah. See pakub tõelist rahuldust."

"Just. Minu esivanemad on siin elanud mitu põlvkonda ja ma tunnen maa vastu, mille olen neilt pärinud,

ikka veel sedasama. Mul on tunne, et olen kuidagi nende kõigiga ühenduses."

"Sooviksin, et võiksin enda kohta sedasama öelda," lausus Torrie igatsevalt.

"Kas su vanemad ei rääkinud sulle kunagi, kust nad pärit on?"

"Ei, tegelikult mitte. Ema jäi rasedaks, kui oli üheksateist. Minu isa oli tema keskkooliaegne kallim, aga mina oma isa ei tunne. Arvan, et ema ei tahtnud temaga kokku jääda ja kogu elu Põhja-Minnesotas lapsi kasvatada."

"Niisiis läks ta New Yorki?"

"Jaa. Veel sel ajal, kui Manhattanil korteri üürimiseks ei pruukinud miljonär olla. Ema üüris korteri, kus oli ainult külm vesi ega olnud eraldi vannituba. Vann oli lihtsalt köögis valamü kõrval, sel ei olnud isegi kardinat.

Hiljem kolisime viiekorruselisse liftita majja, kus sooja vett sai kolme minuti kaupa. Mõnikord pidin oma kakskümmend minutit kuuma vett oodates vanis seisma, juuksed šampooni täis. Aga see etapp meie elus ei kestnud kuigi kaua. Ema tegi reklaamikirjutajana oma esimese suure läbimurde ja äkki elasime Upper East Side'il kõrghoones. Siis muutus maja kooperatiiviks ning emale kui juba sees elavale üürnikule tehti hinnasoodustus. Praegu on see koht kolm korda nii palju väärt."

"Kas sa elad ikka veel seal?"

"Jaa. Ja kui mul õnnestub Lucinda maa maha müüa, saan kõik osamaksud ära maksta. Me ja-

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

gasime emaga seda korterit, ma ei taha sellest loobuda."

Matt pigistas naise kätt. "Lucinda rääkis mulle, kui su ema mõni aasta tagasi suri. Umbes samal ajal kaotasin ka mina oma vanemad. Tundsin sind ainult kui kõhna tüdrukut tollelt fotolt, kuid mäletan... mäletan, et tahtsin sulle helistada või kirjutada või midagi, lihtsalt selleks, et öelda sulle, et ma tean, kui valus see on."

Torrie toetas pea mehe õlale, leides lohutust, mida polnud tundnud juba pikka aega. Niisiis oli Matt temast juba siis teadnud ja hoolinud, ammu enne, kui Torrie tema olemasolustki aimu sai.

"Kuidas su vanemad surma said?"

"Autoõnnetus. Nad jäid lumetormi kätte ja põrkasid teise autoga kokku."

Naine võttis Matti vaba käe ning hoidis seda kõvasti. "Oh, Matt."

"Mul võttis kaua aega, enne kui hakkasin üldse uskuma, mis on juhtunud. Hilja öösel, kui uni ei tulnud, lasksin kogu tolle sündmuse ikka ja jälle vaimusilma eest läbi – aga nii, et teise auto juht neid nägi ja kõrvale keeras. See oleks nii lihtne olnud."

"Sa tunned niisugust viha ja trotsi pärast vanemate surma," lausus Torrie. "Mul oli vähemalt kaua aega ema surmaks valmistuda, sest tal oli vähk. Ma ei kujuta ette, mis tunne oleks olnud kaotada teda äkki, sekundipealt."

"Mina olin pikka aega vihane," nõustus Matt. "Vähemalt teise auto juht jäi ellu. Ta tundis end

kohutavalt süüdi, et tema elab ja minu vanemad mitte."

"Kas sa tundsid teda?"

"Siis mitte. Aga praegu oleme üsna head sõbrad. Ta teatud määral nagu adopteeris mind pärast vanemate surma. Täpselt samuti nagu Lucinda. Tema kutsus mind pojaks. Mul polnud selle vastu midagi."

Torrie mõtles selle üle hetke. "Kas ta ei mõelnud kunagi, et võiks oma farmi sulle jätta? See tundub kuidagi nii loomulik. Sina saad seda maad kasutada, mina mitte."

Matt naeratas omaette, tal oli nüüd hea meel, et oli Lucinda esialgse pakkumise tagasi lükanud. "Me rääkisime sellest paar korda. Aga mõlemad leidsime, et see poleks õiglane. Mul on juba oma maa. Kui sa tõepoolest maa tahad ära müüa, on mul raha küllalt, et see ära osta. Mu isa oli börsimaakler ja pärandas mulle üsna suure varanduse."

"Las ma arvan ära. Ta oli ainus maakler Starkis, eks?"

Matt naeris. "Õigus. Omavahel öeldes on meie perekond ümbruskonna kõigis äri- ja juriidilistes asjades kättpidi sees olnud. Aga mu isa oli hea maakler. Talunikud ei tule ainult talupidamisega ots otsaga kokku, seetõttu andis isa neile võimaluse sissetulekuid suurendada. Paljud Starki farmerid on tänu minu isale aktsiaturul väikesi kasumeid teeninud. Ka ta ise teenis hästi. Mina, mu vend ja õde jagasime kena väikese päranduse."

"Sul on vend ja õde? Starkis?"

"Ei. Õde kolis koos mehega Minneapolisesse ja vend

oma perega elab siit umbes tunnise sõidu kaugusel. Mina tahtsin ainsana siia jääda." Siis hüppas Matt püsti ning sõnas: "Las ma näitan sulle Lucinda kanalat. Olen siiani kanapoegi ja küülikuid toitnud ja teen seda ka edaspidi. Aga sa peaksid oma loomariigiga vähemalt tuttavaks saama."

Nad pöördusid teisele teerajale, mis viis maantee poole tagasi. Üks küülik hüppas põosast nende ette ning pistis siis liduma.

"See on Mesiküülik. Üks Susani lastest pani talle mingi lasteraamatu tegelase järgi nime."

"Kui palju küülikuid mul on?" küsis Torrie.

"Viiekümne ringis."

"Oh heldus. Ja kui palju kodulinde?"

"Kuus kana ja kukk."

"Ma juba kuulen neid," lausus Torrie alistuvalt.

Kui nad suurele taraga ümbritsetud kanaaiale lähenesid, tervitas neid kaagutamine ja kloksumine. Kanakuut oli sel kellaajal tühi. Matt avas ukse ja lasis Torrie'l sisse piiluda. Piki ühte seina olid ehitatud õrred, millel kanad öösel magasid. Isegi suletud kuudis kartsid nad vaistlikult röövlloomi. Siin oli puhas, kanadel oli toitu ja vett.

"Ja sa oled kõigi nende loomade eest kogu aeg hoolitsenud?" sõnas Torrie.

Matt noogutas. "Seda teeks siinkandis iga naaber."

"Aitäh," ütles naine tema õlga puudutades. "Kas ma saan sulle kuidagi tasuda?"

"Ei. Lubasin seda Lucindale. Aga arvan, et peaksi me kõik need loomad Larsenitele andma. Nad saaksid arvatavasti küülikud maha müüa ja kanad teisi-

Joan Matthews

tele farmeritele ära anda, sest need on müümiseks liiga vanad."

"Hea küll. Kas me saame seda kohe täna teha?"

"Loomulikult. Pärast oja läbiuurimist."

9. PEATÜKK

MATT VÖTTIS MAAST lameda kivikese ja viskas lutsu. Elanud kogu elu oja kaldal, oli ta sel alal kahtlemata asjatundja. Mõlemad jälgisid pilguga kivikest, mis lõi seitse korda lutsu ning kadus siis oja keskel vette.

"Vahva!" hüüdis Torrie.

"Ma olen palju harjutanud."

"Proovi veel kord."

Matt kordas oma kunsttükki neli või viis korda ja ikka samasuguse eduga. Torrie proovis mehe asjatundlikul juhendamisel ka paar korda, aga tema kivi läks iga kord põhja nagu vene kirves.

"See võib hulluks ajada," kaebas naine. Teda ärritas, et miski, mis vaadates tundub nii lihtne, osutub võimatuks, kui seda proovida järgi teha. "Kui kaua sa seda õppisid?"

"Vist küll aastaid," vastas Matt ausalt. "Aga kui oled alles väike, ei hooli sa sellest, kui kaua millegi õppimine aega võib võtta. Maal üles kasvaval lapsel on aega laialt käes."

Torrie proovis veel korra. Jälle läks kivi otsekohe põhja.

"Ühel päeval saad selle nõksu kätte," kinnitas Matt talle.

"Ealeski mitte," vastas naine. Aga ta oli liiga heas tujus, et sellepärast ilmaasjata põdeda. Torrie võttis hoopis puupilpa ja viskas selle vette.

Matt tühjendas seljakoti ja tõmbas välja kalamehesaapad, mis ta sinna kodus toppinud oli.

Need tundusid Torrie'le kohmakad, kui ta rihmad üle õlgade tõmbas. Saapad lotendasid jalgade ümber, need olid mõeldud mehele.

"Ja me läheme lausa vette?" küsis naine.

"Jah. Aga ole kividega ettevaatlik. Need on libedad ning vool võib su pikali paisata."

"Hea küll," vastas Torrie ning astus paari ettevaatliku sammuga kaldast alla. Matt võttis ta käe ja juhtis naise oja keskele. Voolav vesi keerles Torrie jalgade ümber, jahutas neid ja tuletas meelde massaaži mürgise luuderohu vastase emulsiooniga. Vähemalt seda ei kasva oja kaldal. Hetkeks on naine metsiku looduse vähem paeluvatest külgedest pääsenud.

Kuigi Torrie saapad ulatusid niueteeni, loksus vesi tepitud servadele kahtlaselt lähedal, ähvardades üle saapaääre tulla ja jalad märjaks teha. Üliettevaatlikult astus naine iga järgmise sammu, kontrollides lakkamatult vee sügavust.

Matt oli julgem – ta oli palju pikem ning vesi ulatus talle vaid põlvini. Nautides suurepärase päeva ja Torrie seltskonda, vilistas ta rahulolevalt, kummar-

dudes aeg-ajalt, et õngitseda põhjast lapik kivi ning saata see veepinnale hüplema.

"Kui pikk see oja on?" küsis Torrie.

"Üsna pikk. Oma paar miili, arvan. See suubub järve. Me kutsume seda Mustjärveks, sest vesi on tume ja põhja pole näha."

Torrie lõi jala vastu kivi ning oleks peaaegu libastunud.

"Oih!" karjatas ta.

"Ettevaatust," hoiatas Matt ja astus lähemale. "Vool on kivid siledaks lihvinud. Eespool on neid rohkemgi."

Mees lähenes veelgi ja kui Torrie uuesti peaaegu libastus, haaras ta naise käest tugevasti kinni.

"Kas keegi siinkandis elab ka?" küsis Torrie, nautides juba ette Matti ladusat vastust.

"Piki oja allpool on Findlay'd. Nad pärinevad vana-dest puuraiduritest. See perekond panigi üles tootemisamba."

"Kas see on ehtne?"

"Ma arvan küll. Starki vana legendi järgi kinkis keegi kohalik indiaanipealik selle samba Francis Findlay'le selle eest, et Findlay kompanii ei laastanud tema maad niimoodi nagu teised metsaraiekompaniid."

"See on armas legend," kommenteeris Torrie, mõeldes taas loole väikelinna eripärast, mis tal kavas oli. Nagu Matt oli ennustanud, pakkus Stark selleks rikkalikult materjali.

"On veel teine legend, mis räägib, et Findlay sai tootemisamba vahetuskaubana villase teki vastu ja

hooples pärast, kuidas ta rumalaid indiaanlasi haneks tõmbas."

Torrie krimpsutas nägu: "See on arvatavasti tööle lähemal."

"Nõus. Ainult et lugu läheb edasi. Kui indiaani-pealik tekki sõpradele näitas, hooples tema omakorda, kuidas on rumalat valget meest alt tõmmanud. Ta on väärtusetu puutüki vastu saanud ilusa kanga."

"Jah?"

"Vaata, tootemisammas oli püha ikoon. Indiaanlased uskusid, et puu sees elavad tõepoolest vaimud. Aga selle tootemisamba seest olla nad ära läinud, pidades seda väärtusetuks. Valge mees oli liialt loll taipamaks, et sambal pole enam mingit võimu."

"See on suurepärane lugu, Matt," naeris Torrie, talletades väärtusliku informatsiooni tuleviku tarbeks mälu.

"Aga vastuseks sinu küsimusele: praegu oleme siin küll ainult meie kahekesi. Ja koprad."

"Kelle maa see on?" küsis Torrie, osutades vastaskaldale ning maadele tagapool.

"Osa sellest kuulub võib-olla Findlay'de perekonnale. Aga..." Matt kehtas õlgu, "...ülejäanu ei ole kellegi oma."

Torrie mõtles hetke kummalise olukorra üle – et maa ei kuulu ühelegi inimolendile. See tekitas põneva ürgmetsas viibimise tunde.

Kahlates ühtlaselt voolava oja servas, nägi Torrie kõikjal ümberringi märke looduse kõikvõimsusest. Kaldast on ilmselt osa pinnast minema uhutud, sest mõned puud kasvasid paljaks jäänud juurte abil otse

veepiiril. Allakukkunud tüved moodustasid pulbitsevate keeriste kohale looduslikke purdeid.

Õhus polnud vähimatki suitsu, ei autode ega tööstuse haisu. Taevas näis sinisem, kui Torrie iial varem näinud oli, ning naine tundis ennast ülimalt hästi.

Matt hoidis ikka veel tema käest kõvasti kinni. Tema kaitse all end lõdvaks lasknud, hakkas Torrie mehe lähedust tundma. Äkki oli raske ümbrusele keskenduda, kui Matt kõrval kõnnib.

Naisel oli tunne, nagu ei võiks midagi halba juhtuda, kuni Matt niimoodi tema kõrval on. Mees pigistas tema kätt, nagu lähedusest märku andes, ja Torrie pigistas vastu.

"Oleme peaaegu kohal," lausus Matt siis ettepoole osutades. Vastaskaldal lebas suur hunnik toikaid, mis olid kohmakalt kokku kuhjatud millekski hütisarnaseks. "Vaata sinna. Näed neid tüükaid. Seda tegid koprad."

Mõlemal kaldal seisid noorte puude teravate otstega tüükad.

"See on hämmastav," ahhetas Torrie.

"Õigupoolest on see metsale kasulik," seletas Matt. "Buur hulk noori puid lõigatakse maha, nii ei ole neid liiga palju päikesevalguse pärast võistlemas."

Kui nad lähemale jõudsid, võis Torrie imetleda kopratammi arhitektuuri. See ei olnud enam kuhi toikaid, vaid terviklik, leidlikult konstrueeritud kuppel. See pidi voolule vastu pidama, tal pidi olema veealune sissekäik ja samal ajal pidi veele piisavalt ruumi jääma, et vool ehitist ära ei uhuks.

Torrie vaatas ringi, lootes ka kopraid silmata. Aga ta nägi üksnes hoolikalt äranäritud puuvõsusid.

"Kas me võime siia pisut maha istuda?" küsis Torrie. "Kas meie siinolek häirib neid?"

"Ei," naeris Matt ja istus naise kõrvale kivisele kaldale. "Tegelikult on koprad arvatavasti inimestega harjunud, sest nii paljud käivad neid siin vaatamas. See on tõepoolest üks Starki tähtsamaid turismiobjekte."

Nad istusid kõrvuti ja jälgisid vett, silmamaks mõnd looma. Kas koprad on hirmunult pessa pugenud, oodates, et hiiglased neid rahule jätaks? mõtiskles Torrie. Võib-olla on kopralapsed näljas ja nutavad, kuna kopramamma vaigistab neid ja räägib: "Mitte praegu. Kas te ei näe, et oleme nende koletiste pärast suures ohus?"

"Lähme tagasi," ütles Torrie.

"Juba?" Matt näis pettunud.

"Usu või mitte, aga ma tunnen end kobraсте privaatsuse häirimises süüdlasena. Kas me ei võiks minna ja istuda seal?" ta osutas teisele paigale kalda ääres.

"Loomulikult," vastas Matt. "Kuigi arvan, et loomad on pettunud, et me nii ruttu ära läheme."

"Nad võivad meid videost vaadata," torkas Torrie.

Matt tõusis ning ulatas naisele käe. Kuna saapad muutsid liikumise kohmakaks, võttis Torrie käe vastu ning nautis tunnet, et teda tõmmatakse püsti.

Kui nad ojas tulnud teed tagasi kahlasid, tuhmus ere päike äkki. Mõlemad märkasid seda ning tõstsid pilgu. Päikese ette oli nihkunud hall äikesepilv.

"Kas täna pidi sadama hakkama?" küsis Torrie.

"Ma ei tea. Ma ei kuulnud hommikul ilmateadet."

Taevas tõmbus veel tumedamaks ja tohutu pilvemassiiv liikus peatumatult nende suunas.

"Kas hakkame minema?" küsis Torrie ärevalt. "Äikesepilv paistab kiiresti tõusvat."

"Kindlasti. Aga ära muretse vihma kätte jäämise pärast. Me oleme selleks valmis." Matt lükkas seljakoti seljast ning avas selle. "Pakkisin siia ka kaks vihmakeepi."

Mees sulges kiiresti koti ja viskas õlale.

Ilm oli järsult hämardunud ja jahenenud, otsekui oleks tormivaim oma käega päikese kinni katnud, nii et valgus ja soojus läbi ei pääsenud.

"Lähme," ütles Torrie, haaras mehel käest ja pea-aegu tiris teda metsast välja. "Kas me saame osa teed maad mööda minna?"

"Jah. Tegelikult on sealt isegi otsem. Peame oja mööda minema ainult umbes veerand miili, seal on kallas sisse vajunud. Aga me saame kalda lähedal kõndida, seal ei ole nii sügav."

"Tule!" Torrie tiris meest käest. Otsekohe seadis Matt oma sammu naise omaga sobima ning hoidis viimast varsti käe alt, aidates rutem edasi liikuda.

Viie minutiga oli taivas muutunud kurjakuulutavaks. Madalad vihmapiilved katsid laotuse täielikult.

"Prr, läheb lahti," teatas Torrie, kui esimesed pilved langesid.

Matt viskas seljakoti seljast, rebis tõmbluku lahti ja haaras vihmakuued. Enne kui Torrie reageeridagi jõudis, oli mees talle mantli selga ja luku lõuani kin-

ni tõmmanud. Siis tõmbas Matt kotist välja teise vihmakuue ning Torrie nägi tema juba läbimärga särki kollase presendi alla kaduvat.

"Kas meid ähvardab oht?" hüüdis Torrie. Vihma sadas nagu oavarrest.

"Ainult siis, kui välku lööb."

Otsekui käskluse peale lõhestas sakiline välgunool taeva, otsekohe kaasnes äikesemürin.

"Oh jumal," hingeldas Torrie.

"Me peame koju jõudma," kehutas Matt, otsekui vajanuks Torrie veenmist.

Käest kinni hoides ja teineteist edasi tõmmates tõttasid nad piki ojakallast edasi nii kiiresti, kui kaks kalamehesaabastes ja vihmakuubedes inimest seda üldse teha saavad. Kui nad minemauhutud kaldani jõudsid, muutus tee läbipääsmatuks.

"Me peame taas mööda oja kahlama," hüüdis Matt. "Torrie, mul on tõesti kahju. Oleksin pidanud ilma jälgima."

"Pole viga. Küll me hakkama saame." Siis küsis mingi sisemine hääleke naiselt, kas jutustavad nad ühel päeval seda lugu oma...

Ära kujuta igasuguseid asju ette. Ära fantaseeri. Pärast seda nädalat ei kohta sa teda enam kunagi, sõnas Torrie endale rangelt.

Matt oli mures. Oja ületamine võib neis tingimustes ohtlik olla. Ta kaalus, kas nad ei võiks mööda langenud puutüve teisele poole minna. Aga puutüved on libedad ning ohtlikud. Eriti Torrie jaoks.

Taas haaras Matt metsik soov naist kaitsta. Ta ei lase Torrie'le midagi halba juhtuda.

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

"Kui me jälle vette läheme," hoiatas ta, "ole kividega väga ettevaatlik. Kui vesi on kõrge, on need veel libedamad."

"Olen," kinnitas Torrie ja pigistas mehe kätt. "Kas saame siin üle oja minna ja teisel pool kõndida?"

"Veel mitte. Umbes saja jardi pärast. Astu praegu piki kaldaäärt."

Matt hoidis Torrie kätt otsekui kruustangidega. "Näed, seal!" hüüdis ta. "Seal saame üle minna."

"Ma suudan vaevu kõndida," hingeldas Torrie. Keerlev vesi oli kobrutanud üle saapaääre ning muutunud need tinaraskeks.

"Mis lahti?" küsis Matt.

"Mu saapad on vett täis."

"Võta ära."

Torrie lükkas traksid õlgadelt ning püüdis üht saabast jalast ära visata. "Kuidas?" Saapad oli nii raske ja vettinud, naine ei suutnud jalgu küllalt kõrgemale tõsta, et neid ära tõmmata. Sääred liibusid Torrie jalgadele nagu kleebitult. Matt haaras naise süle ja püüdis kindlalt seista, kuna Torrie kiskus saapaid ja püüdis neid jalast raputada.

"Nii ei saa," ütles ta siis. "Pane mind maha, mul on teine mõte."

Matt asetas naise maha ning Torrie viskus selili ja hakkas kohmakalt piki vihmaveest paisutatud oja ujuma. Saapad muutsid jalgade töö peaagu võimatuks, aga pea püsis vähemalt veepinnal.

"Tõmba!" karjus naine. Matt pidas temaga sammu ja tõmbas kõigest jõust pingutades ühe, siis ka teise saapa jalast, vaarudes ise tagasi. Kui ta saapad üm-

ber pööras, voolas neist välja vett ja prahti. Polnud mingi ime, et Torrie kõndida ei suutnud.

Matt tõstis pilgu ja nägi, et vool oli naise piki oja kaugele kandnud. Ta viskas seljakoti sõlmiliste puujuurte otsa veest välja, see maandus mütsatades. Siis hüppas Matt vette ja ujus Torrie poole, pingutades kogu jõudu, et naisele järele jõuda. *Rumal*, mõtles ta, imestades, miks naine voolus edasi ujus. Siis aga nägi ta, et naine teeb suuri pingutusi jõudmaks kindlale pinnale, kuid ei suuda.

"Need on need kivid!" karjus Torrie ning libastus taas. Matt haaras naise käsivarrest ja tõstis ta püsti. Nad olid jõudnud tasasemale maale, kui mees pilgu alla pööras ning märkas, et Torrie oli jalga vigastanud, võib-olla mõne terava oksaga, mida vool allapoole viis. Suurest haavast nõrgus verd.

"Sa oled viga saanud!" Ta haaras naise kätele.

"Ära muretse," vastas too. "Ma ei tunne seda üldse." Aga niipea, kui Torrie oma jalal verd nägi, hakkas see tuikama.

"Ma ei taha, et sinna mustust sisse läheb," lausus Matt. "Oja vesi ei ole nii puhas, kui näib."

Mees nägi silmanähtavalt vaeva tasakaalu hoidmisega ja kivide vahel laveerimisega. Taas raksatas äike ja ta krimpsutas nägu.

"Matt, ma saan käia. Sul pole vaja mind kanda."

Aga ma tahan, vaidles mees mõttes vastu. Füüsiline pingutus oli tähtsusetu, võrreldes rahuldustundega teadmisest, et ta hoiab ja kaitseb Torrie't.

"Ei! See on liiga ohtlik." Matt nõustus vastumeelselt ja asetas naise maha. Kivid on tõepoolest reet-

likud. Kui ta libastuks, võiks Torrie tõsiselt viga saada.

Nad klammerdusid teineteise külge, nende jalad libastusid ja nad komistasid üha. Nad olid nüüd suurte kivide kohal, paigas, mida Matt oleks vältinud, kui oleks saanud. Ta ei oleks Torrie'l iial nii kaugele allavoolu lasknud minna. Aga praegu tuli neil ojast üle pääseda, ükskõik kuidas.

"Kuidas su jalg on?"

Naine krimpsutas nägu. "Kui sa seda kogu aeg meelde ei tuleta, on kõik korras."

"Vabandust."

Rohkem nad ei rääkinud, ronisid vaid kivisest kohast üle teisele kaldale ning vajusid värisedes ja läbimärgadena maha.

"Heldus. Nii palju põnevust pole mul New Yorgis ealeski olnud."

"On sul külm?" küsis Matt.

"Õudselt!" vastas Torrie. "Aga sul?" ta sirutas käe ja puudutas mehe käsivart.

"Sina oled soe," imestas naine. "Arvan, et kogu see rahmeldamine aitas."

Matt sirutas käe ja kattis Torrie saledad sõrmed oma tugeva käega, mis soojendas naist üdini.

"Kuidas jalg on?"

Torrie soovinuks, et Matt jalga meelde ei tuletaks.

"Välis on!" hüüdis naine naljatleva liialdusega, vabastas oma parema käe ning tõukas meest õlast. "Aga kuni sa mulle seda meelde ei tuleta, ei pane ma valu tähelegi."

"Ma enam ei tee." Matt pööras naise näo üles enda

poole ja vaatas talle sügavalt silma. Need olid pärani lahti, neis oli seesama usaldus ja ootus, mis varemgi. Siis sulges mees silmad ning suudles Torrie't vihmamärgade huultega. Torrie ei sulgenud silmi, ta tahtis meest sel kirglikul hetkel näha. Matti ripsmed värahtasid ning neist pudenes naise põsele mitu sooja vihmapiiska.

See mees on vastupandamatu. Torrie tundis, et tahaks temasse sulada, hoida Matti nii kõvasti, et mees mitte iialgi enam ei lahkuks, ei liigutaks, ei lõhuks seda hetke.

Naine sirutas käed ja võttis mehe näo oma pihkude vahele. Matt avas silmad ning naeratas, suudeldes algul üht, siis teist kätt.

"Püüame varju alla pääseda. Pean vaatama sinu..." Mees peatus. "Ma ei ütle seda!" naeris ta siis.

Ka Torrie puhkes naerma ja müksas teda taas.

Matt haaras tal käest, koos jooksid nad piki ojakallast, töid ära mahajäänud seljakoti ning vaarusid naerdes Matti koju, nõrgad naerust ja jõupingutusest.

Torrie oli duši all käinud, ühe Matti särgi selga tõmmanud ja istus köögis, oodates peremeest duši alt. Jalg tuikas. Jumaluke, kui valus see on, kuigi haav on pindmine ega vaja õmblemist.

"Hei!" hüüatas Matt lävelt ning Torrie võpatas. "Kas tunned end juba paremini?"

"Palju paremini."

"Kuidas on su... oh, vabandust."

"Teeb tõsiselt häda. Seekord ei tuletanud sina seda mulle meelde."

"Ma ei tahaks sind üksi jätta, kuid pean minema loomi söötma. Kas saad ise hakkama?"

"Loomulikult. Kahju, et ma ei saa aidata."

"Ei, tahan, et sa siia jääd. Ära minu pärast muretse."

Taevast lõhestas uus välgunool, siis raputas maja kõuekömin.

"Ega *sinuga* midagi juhtuda ei või?" küsis Torrie ärevalt.

"Loodan, et mitte."

"Kuidas oleks tilgakese kakaoga, enne kui lähed?"

"Hea meelega."

Torrie valas pliidilt katlast keeva vett kakaoseguga täidetud kruusidesse ja segas ägedalt.

Kumbki ei lausunud sõnagi, kuid neid haaras hubane, kodune, tuttavlik tunne. Mõlemad istusid lauaäärde ning soojendasid paksude portselankruuside vastas käsi.

Matt jõi oma joogi ära ja tõusis, et välja minna.

"Kuidas koerad seal väljas hakkama saavad?" küsis Torrie.

"Neil on suur varjualune, kust pääseb lauta, aga toon nad sellegipoolest tuppa."

"Muide, miks sul üldse nii palju koeri on?" küsis naine, meenutades varahommikust haukumist.

"Tegelikult on ainult üks minu oma. Ülejäänutele olen paariks nädalaks hoidjaks palutud, nende pererahvas läks kalale."

Torrie tundis suurt kergendust. "Nende haukumi-

ne pidi mu sel esimesel hommikul peaaegu hulluks ajama.”

“Vabandust. Ma ise ei peaks nii mitut koera. Loomad vajavad palju ruumi jooksmiseks, aga lihtsalt metsa lahti lasta neid ei saa. Nii hoiangi koeri aedikus kinni, ehkki nad leiavad, et see pole aus.”

“Usun, et see pole hullem kui New Yorgi pilvelõhkuja korteris vangis olla,” teravmeelitses Torrie.

Matt pööras pilgu ära. Ta ei tahtnud Torrie elule New Yorgis mõelda.

“Nojah. Ma parem lähen,” ütles mees. “Paistab, et torm tõuseb üha, ehkki see ei tundu võimalik olevat.”

“Tule ruttu tagasi. Tahan arvutis veel pisut tööd teha.”

Torrie saatis Matti pilguga, kui mees vihma kätte kadus. *Tule ruttu tagasi*, sosistas naine taas, tundes temast juba puudust.

10. PEATÜKK

POOL TUNDI HILJEM ei olnud Matt veel tagasi tulnud ja tormipilves taevast näis peaaegu mustana. Välgu ja äikesemürin on liiga tugevad, et olla tõelised, mõtles Torrie. Torm näis olevat loodud arvutiga ning pärinevat otse *Dracula*’st või *Dinosauruste pargist*. Kui Torrie aakiliste välgunoolte ja kõrvulukustava mürina tõttu võpatades aknast välja piilus, kartis ta peaaegu, et näeb kohe, kuidas teda läbi muda tormab ründama *tyrannosaurus rex*.

Naine suunas oma tähelepanu arvutiekraanile ning püüdis keskenduda. Aga informatsiooniajastu võim näis akna taga raevutsevate loodusjõududega võrrelda nadi.

Homseks tuleb Jackie’le e-postiga midagi läkitada, kuigi töö oli Torrie mõtteist praegu õige kaugel.

Aknast välja vaadates nägi naine, kuidas vihmapiisad vastu klaasi paiskusid, otsekui pilluks üks hullumeelne kunstnik värvi lõuendile. Mitte midagi polnud näha, isegi mitte Matti lauda piirjooni.

Torrie pingutas kuulmist, püüdes tabada koerte haukumist. Siis ta tõusis, astus akna juurde ja surus kõrva vastu klaasi, püüdes kuulda mis tahes heli, mis annaks tunnistust, et seal väljas on mõni elusolend.

Mitte midagi. Naine naasis laua juurde, istus ning sõitles end muretsemise pärast. Matt suudab enese eest hoolt kanda, see on igatahes selge.

Torrie avas e-postkasti ja klõpsutas Jackie aadressi. Silmi sulgedes asus ta kirjutama, sõnad voolasid sõrmede alt iseenesest. Torrie kirjutas tihti kinnisilmi paremini.

Kui ta oli töötanud umbes viisteist minutit, hakkas katel kohisema. Naljakas, mõtles Torrie, kas ma siis ei keeranudki pärast kakao keetmist gaasi kinni?

Ei, see polnud katel allkorrusel. Heli kostis kusa-gilt... siit ruumist. Avanud silmad, märkas Torrie, et arvuti külge ühendatud voolusalvesti vilgutas lambikest ning sisises. Arvutiekraaniga oli kõik korras, kuid tuled olid kustunud.

Voolukatkestus. Välgusähvatus valgustas hetkeks taevast otsekui mõni tulevärgiefekt. Torrie jõudis parajasti märgata digitaalkella tühja ekraani.

Südame pekseldes klõpsutas ta hiirega, et tekst salvestada ja siis programm sulgeda, teadmata, mitu minutit tal oma töö päästmiseks jäänud on. Voolusalvesti sisises nõudlikult.

Torrie sulges Windowsi ja niipea, kui DOS-i kuva ette lõi, lülitas masina välja. Teda valdas pettumus, et töö pooleli jäi.

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

Kui ekraan tuhmus, jäi naine peaaegu täielikku pimedusse. Ainult voolusalvesti pisike punane tulu-ke tekitas tillukese valguslaigu. Siis lülitas Torrie ka selle välja, et sisin lõpeks, ja tuba uppus täielikku pimedusse.

Kobamisi akna juurde liikunud, vaatas Torrie välja. Lucinda maja – tema maja – paistis olevat musta auku neelatud.

Taas lõi välku ning naine silmas oma maja, mis tundus elutu ja kummituslik. Siis laskus pimedus uuesti üle kõige.

Kus on küünlad? Torrie'l polnud aimugi, kust neid otsida. Läänud toa keskele, ootas ta järgmist välgusähvatust ja liikus siis kiiresti ukse suunas. Tühi arvutiekraan meenutas pimedat silma.

Jõudnud koridori, sattus naine kottpimedasse. Beda suletud ruumi ei suutnud valgustada isegi välgusähvatused. Kobamisi piki seinu liikudes leidis Torrie trepi, mis viis ülakorrusele, ning istus selle mademele. Pimedus kohutas ja äratas aukartust.

Pole mingi ime, et Skandinaaviast pärit esivanemad, kes pidid üle elama pikad pimedad talved, olid uskunud nõidadesse ja trollidesse ja kõikvõimalikesse pentsikutesse olenditesse, kes olevat öises taevas tantsu löönud ja kuni koiduni taeva laotust valitsenud.

Torrie'l oli seljas ainult Matti flanellsärk. Tema riided riided lebasid seisma jäänud pesukuivatis. Naine kaalus, kas mitte riputada need kusagile üles, kuid juba üksnes mõte kottpimedasse keldrisse minemisest heidutas.

Torrie tõusis ettevaatlikult ja nihkus tollhaaval trepist üles. Välgusähvatused, mis paistsid alumise korruse akendest, olid teretulnud majakaks.

Naine jõudis kööki ning hakkas sahtleid avama, otsides käsikaudu küünlaid.

Ta leidis potte ja pajalappe, kilet ja köögirätikuid, aga küünlaid mitte. Isegi mitte ainsatki tikku.

Siis muutis tohutu välgusähvatus köögi pimestavvalgeks, sellele järgnes kõige valjem piksemürin, mida Torrie iial kuulnud oli. Tundus, nagu kukkunuks maja kõrvale lennuk. Naine piilus aknast välja ning silmas Matti tagaõues olevast puust leeke välja purskumas.

"Matt!" karjatas ta uksest välja sööstes. "Matt!"

Vihm peksis vastu paljaid jalgu, kui Torrie õue jõudis. Sähvatas välk ning naine võpatas, oodates, et pikne ta otsekohe maha lööb.

"Matt!" kisendas ta, kuid ainsaks vastuseks oli äikesemürin. Koerad olid ilmselt laudas, Matti polnud kusagil näha.

Naine tormas läbi männivõsa, märjad oksad torkisid. Vihm oli särge läbi leotanud, see liibus paljale ihule.

"Torrie?" kuulis ta otsekui kusagilt kaugelt.

"Matt! Kus sa oled?" karjatas naine taas, joostes mööda teerada kanakuudi poole.

"Ma olen siin, Torrie!" hüüdis mees vastu. Määratuks kergenduseks nägi Torrie teda enese poole jooksvat.

"Matt!" karjus naine ka ise jooksmata hakates.

Nad kohtusid kirelikus embuses. Torrie värises

ning Matt rebis vihmakuue seljast ning viskas talle õlgadele, siis surus naise rinnale.

"Miks sul nii palju aega läks?" küsis Torrie mehe külge klammerdudes.

"Loomad olid hirmul. Üks koertest oli ikka veel õues põõsa all peidus ja ma pidin ta lauta meelitama. Kasid olid pimeduse tõttu endast väljas. Mul tuli neid pikalt hellitada, et nad rahuneksid. See kõik võttis aega."

"Matt, vaata!" sõnas naine viimaks eemale tõmbudes ja selja taha osutades. "Sellesse puusse seal lõi välg sisse."

Nad vaatasid, kuidas mitu leegitsevat oksa ära murdus ja maha kukkus.

Matt raputas pead. "Juba teist korda lööb välg sellesse vanasse puusse. Torrie, ma pean nüüd koerad võtma ja nad kõik majja tooma."

"Ma aitan sind."

Matt tahtnuks vastu vaielda, kuid kuulis end hoo pis lausumas: "Loomulikult. Ole lahke."

Käsikäes tormasid nad lauta. Välgusähvatus aitas leida ukseingi.

"Ma olen siin, sõbrad," hüüdis Matt ja talle vastas ärev haukumine.

Kõvasti teineteise käest kinni hoides liikusid nad ettevaatlikult haukumise suunas.

Matt avas madala puust värava ja kõik neli koera tormasid aedikust välja, haukudes ja oma päästjaid lakkudes.

"Tulge, teie kõik," sõnas Matt ja siis liikusid nii inimesed kui loomad kohmakalt väljapääsu poole.

Koerad ei tahtnud aga välja minna, nad püüdsid aedikusse tagasi joosta. Matt julgustas neid patsutades ja rahustava häälega rääkides.

Torrie avastas, et suudab mehe enesekindlust jälgendada. "Olge nüüd, ma olen siin..." rääkis ta. "Te saate hakkama. Me lähme kenasse kuiva majja..."

Torrie oli südamepõhjani liigutatud. Ta on otsekui ema, kes kaitseb ja rahustab oma lapsi. Hetkeks tundus, nagu oleksid nad kõik üks kummaline perekond, kes tegutseb ühise eesmärgi nimel.

Kui nad olid taas maja tagaukseni jõudnud, trügisid kõik koerad nagu üksainus karvane pundar korraga kööki. Torrie ja Matt järgnesid neile naerdes.

"Sõbrad, nüüd oleme väljaspool ohtu," lausus Torrie ja silitas üht loomadest, kuni see tänutäheks end raputas ning naise veepiiskadega üle puistas.

"Kuule, sina!" hüüdis Torrie naerdes. Ka teised koerad raputasid endid. Naine meenutas, kus hoiti käterätikuid, astus siis paar sammu ning tühjendas ühe sahtli. "Tulge siia poole," sõnas ta, kõndis ühe looma juurest teise juurde ja kuivatas nad kõik ära.

Matt viskas saapad jalast, vaatas köögis ringi ja silmas Torrie't istumas ning külmast käsi hõõrumas. Iga koer leidis köögis sobiva koha ning seadis end sisse nii mugavalt kui võimalik, end lakkudes ning ööks valmistudes.

Matt avas sahtli ja võttis sealt kaks taskulampi. Pannud mõlemad põlema, ulatas ta ühe Torrie'le.

"Tulen kohe tagasi," ütles mees ja kadus söögituppa. Tagasi tulles oli tal kaasas kaks tekki. Võtnud Torrie seljast läbimärja vihmakuue, mähkis ta naise

teki sisse. Enne istumist vaatas Matt veel, kas katlas on küllalt vett ja süütas pliidi alla tule, et neile mõlemale kuuma teed teha.

"Kas selline torm on Minnesotas tavaline?" küsis Torrie.

"Üsnagi. Aga volukatkestust ei ole meil just väga tihti."

"Jumal tänatud. Pean oma ideepakkumise valmis saama."

"Hmm. See võib raskeks osutuda," hoiatas Matt teist tekki endale ümber mässides. "Elektrikompaniil võib oma nädala võtta, et katkestuse koht üles leida."

"Terve nädala?"

"Möödunud korral läks nii kaua."

"Kas sul kirjutusmasin on, nii igaks juhuks?"

"Ei. Aga mul on hulganisti pliiatseid ja kirjutuspaperit. Sa võid kirjutada nagu vanasti."

Torrie krimpsutas selle mõtte peale nägu. Ta ei olnud veel kunagi loo ideekavandit käsitsi kirjutanud. See tundus niisama arhailine nagu hõõruda tuletegemiseks kahte puutükki vastamisi. "Ju ma siis pean proovima. Siis saan pakkumise homme õhtul lennupostiga ära saata."

Matt raputas pead. "Siin saad kasutada ainult ekspresposti."

Torrie ohkas nõrdinult. Isegi kui ta suudaks oma ideed pliiatsiga kirja panna, ei pääse ta niikuinii vajalikule informatsioonile ligi.

"Mulle tundub, et oleme leidnud interneti Achilleuse kanni," lausus ta.

Matt silmitses naist üksisilmi, mõlemale meenus äkki, et teki all on Torrie'l seljas ainult mehe niiske särk. Vormikaid jalgu suutis tekk vaevu katta. Naine langetas pilgu, mees samuti. Siis tõstis Torrie silmad ja nende pilgud kohtusid.

Jumal, kui nägus ta on, mõtles naine.

"Torrie, ma..." alustas Matt ja siis haaras teda kirk, see kõmatas sisimas otse kõuekärgatusena.

Katel hakkas kahisema ning mees pöördus, et minna ja võtta teekotid ja kaks tassi ning vesi tassidesse kallata. Pimedas klõpsutas ta mõtlemata lüliti, siis vandus ja hakkas valjusti naerma.

"Ma teen seda New Yorgi voolukatkestuste ajal ikka," sõnas Torrie. "Iga kord, kui pimedasse tuppa astun, vajutan lüliti."

Matt tuli auravate tassidega tagasi, raputas teki õlgadelt ja istus. Ta ulatas Torrie'le tee ning naine põimis sõrmed ümber kuuma tassi, et pisutki sooja saada.

Toas särises millegi algus, õhk nende ümber näis äkki elektrist laetud olevat. Matt puhus oma teele, ehkki talle tundus, et see jääb joomata.

Torrie ohkas, nagu püüaks oma iha leevendada. Aga hingeõhk süütas leegi veel võimsamalt. *Ma ei saa seda teha... ma ei saa... saan küll... pean... tahan...*

Naine mässis end paremini teki sisse. Ta tahtis meest nii hirmsasti, kuid pelgas siiski. Tema elu on kusagil mujal. Elu, milles Mattil mitte kunagi kohta ei ole.

Mitte kunagi? Nende sõnade külmus pani südame võbelema. Hetkel tundus tulevik ilma Mattita tröös-

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

titu ja peaaegu mõeldamatu. Naine heitis talle pilgu – Matt istus ning vaatas teda üksisilmi.

Nad mõlemad on jõudnud otsustava hetkeni. Kui nad lähevad kaugemale, pole enam tagasiteed. Nende tunded teineteise vastu on täiesti erilised ja kumbki ei saa seda hetke võtta nagu muuseas.

Matt vaatas Torrie'le silma ja mõistis, et too ei suuda otsustada. Ta ei käi naisele peale. Torrie peab tema juurde tulema omal tahtel, olgugi et kirk Matti hulluks ajada ähvardab. Ta ei suuda enam kaua selle naisega ühes toas viibida, rebimata tal särki seljast, et teda täielikult enda omaks teha. Üks pilk, üksainus märguanne sealtpoolt ja Matt haarab ta sülle ning viib ülemisele korrusele voodisse.

Torrie ainult istus, teda valdas ängistus. Miks ei suuda ta mehele oma soovist märku anda? Miks ei võiks ta lihtsalt oma tunnete järelle anda?

"Matt..." sosistas ta ning sirutas käe. Välgukiirusel oli mees tema kõrval, tugevad käed haarasid Torrie ja tõstsid üles. Siis suudles Matt naist ohjeldamatult. Jumal, kui pehme ta on, tema nahk ja juuksed, nii pehmed ja lõhnavad. Mees libistas sõrmed läbi Torrie juuste ja surus teda veel kõvemini enda vastu.

Lõi välku, Matt võttis naise sülle ning kiigutas kätel. Torrie klammerdus tema külge, tal oli nii hea, see tundus nii loomulik. Ta seadis oma keha mehe keha järgi, tundes ainult neid kaitsvaid käsi enda ümber. Südamesse tulvas soojus ning kirk Matti vastu. Praegu tahab ta Mattile kuuluda ja põrgusse kõik mõistlikud mõtted.

Kuigi Matt hoidis naist kõvasti, õnnestus tal kui-

dagiviisi taskulamp haarata. Torrie võttis selle kohmakalt ja näitas tuld, kui mees ta magamistuppa kandis. Naine asetas lambi öölauale, siis pani Matt ta õrnalt voodile. Torrie teadis vaistlikult, et teine ei kiirusta, ning kavatses nautida iga minutit.

Ta heitis pikali ja vaatas, kuidas mees märja särgi seljast viskas ning voodisse tema kõrvale heitis. Matt annab talle võimaluse astuda järgmine samm.

Naine keeras end teisele küljele, ta oli mehe jaoks valmis, kogu keha oli ärganud ootusesse. Matt võttis ta õrnalt käte vahele ning suudles. Torrie oli üleni avatud, erutuses, ootas meest kannatamatult. Keha otse karjus tema järele. Aga Matt oli kannatlik, suudles teda vaid õrnalt, habemetüügas kōditas Torrie pōske. Ühe käega hoidis Matt tal ümbert kinni, teine leidis rinna. Naine hingeldas naudingust, kui mehe sõrmeotsad leidsid märja riide alt rinnanibu, masseerisid ning erutasid seda. See mees ajab ta hulluks. Torrie hakkas rabelema, et särgist välja pääseda. Matt taipas, tõstis selle üles ning tõmbas naisel üle pea. Mõlemad hingeldasid.

Jumal, kui ilus see naine on.

Jumal, kui ilusana ta end selle mehe pilgu all tunneb.

Torrie sulges silmad, kui Matt huultega ta rinda hellitas. Mehe niiske keel limpsis innukalt. Kireleegid läbistasid naist, ta klammerdus mehe kaela ümber, soovides teda veel lähemale, surudes end tema vastu, igatsedes mitte iialgi lahku minna.

Torrie oli valmis, tahtis meest endasse, aga Matt viivitas ikka veel. Naine sirutas käe, tõmbas hoole-

tult ta püksiluku lahti ning püksid alla. Kui need olid Matti jalgade juurde vajunud, heitis mees püksid jalaga eemale. Naine sulges sõrmed ümber kõvenenud mehelikkuse, meest läbistas värin.

"Torrie," hingeldas ta ning naine mõistis. Ta nihutas käe eemale, selle asemel et silitada mehe võimalikult reisi ja jõuliselt kehavorme.

Matt libistas sõrmedega mööda naise keha allapoole. Ta oli ihast hullumas, kuid hoidis end siiski tagasi. Siis leidis ta naise kire keskpunkti. Tundus, et nad tunnevad teineteist juba ammu. Matt teadis täpselt, kust naist puudutada, et süüdata veelgi võimsam leek.

Torrie oli meestega suheldes alati aravõitu olnud, julgemata öelda, mida ta täpselt soovib. Kuid Matt ei vajanud õpetamist. Mehe sõrmi niisutas naise kireniiskus, ta puudutas ning silitas Torrie't, keskendudes vaid partneri naudingule. Vaadeldes naise nägu vilkuvast valgusest, tundis ta omaenda tungi hetkeks pisut järele andvat. Torrie avas silmad, andes märku, et on valmis meest vastu võtma. Naine sirutas käe ja püüdis teist juhtida. Kuid Matt ei vajanud julgust, ta tungis jõuliselt naisesse.

Torrie haaras mehe õlgade ümbert, klammerdus tema külge ja läks teise ohjeldamatusega vabalt kaasa. Nende liigutused olid ideaalses kooskõlas, otsekui oleks tegu ammuste armukestega, kes teavad täpselt, kuidas teineteisega sobituda. Nad olid nii lähestikku, oli soe, hõrk ja imepärane tunda meest enda sees, haripunkt lähenes kiiresti. Torrie hingamine muutus kiireks ja katkendlikuks, keha tõmbus pin-

Joan Matthews

gule ning lõi ümber mehe tukslema. Matt tuli kaasa, naise keha soojus haaras teda ja viis omakorda kiiresti lõpu suunas. Nad karjatasid korraga ja klammerdusid kogu jõust teineteise külge. Sensuaalse armastuse ilu ja jõud haaras mõlemad oma võimusesse. Kirg voolas takistamatult ühest armastajast teise. Matt oigas, naine hoidis teda käte vahel, otsekui kaitstes meest sel hetkel, kui too annab järele kõikvõimsale jõule.

Äikesekärgatus tõi nad reaalsusse tagasi. Kumbki ei olnud näinud ega kuulnud midagi peale teineteise. Vihm ja äikesemürin oleks nagu lakanud, nad olid kuulnud ainult teineteise hingamist.

Nüüd olid nad selles maailmas tagasi ja kuulatasid lõputut vihmavalingut.

Mõlemad oleks tahtnud midagi öelda. Sõnad *ma armastan sind* mõlkusid mõlemal mõttes. Aga see oli saladus, mida kumbki kavatses teise eest varjata.

Kuid kui nad unne vajusid, Matti käsivars kaitsvalt ümber Torrie, teadsid mõlemad südamepõhjas, et seda saladust ei hoita kaua.

11. PEATÜKK

Kolmapäev

JARGMINE PÄEV KOITIS nagu ime. Torrie vaatas aknast välja, nägi säravat päikest ja puges magavale Mattile ligemale, tundes vabanemist ja õnnistust. Pikk pime öö on möödas. Kui Torrie'el oleks olnud midagi viisakat selga panna, oleks ta läinud metsa, tõstnud käed ning tänanud taevast, et see neid päevavalgusega on õnnistanud.

Heitnud pilgu digitaalkella tühjale numbrilauale, mõlatis Torrie, et elekter pole tagasi tulnud. Naine kergitas telefonitoru öölauale ning teda tervitas tuttav heli – vähemalt see osake kaasaegsest maailmast töötab.

Torrie ronis voodist välja ja soris Matti riidekapis. Leidnud puuvillase polosärgi, tõmbas ta selle üle pea. See oli küllalt pikk, et trikotaažkleidi mõõtu välja anda. Suurem probleem on aluspesuga. Vaevalt et ta võib Kalameheonni sisse jalutada, seljas ainult särk.

Oli raske toast lahkuda, Matti keha tõmbas naist nagu magnetiga enda poole, kuid Torrie pidi välja selgitama, mis seisukorras on tema enda riided. Kui tal eile öösel pisutki aru peas oleks olnud, oleks ta pidanud need kuivatist välja võtma ning üles riputama.

Aga kui Matt läheduses viibib, kipub terve mõistus kuhugi kaduma, mõtles Torrie naeratades. Hüppelnud astmeid vahele jättes trepist alla, sööstnud köögist läbi ja alla keldrisse, sai Torrie kinnitust sellele, mida ta juba isegi aimas – riided lebasid niiskes kortsunud hunnikus kuivatis.

Naine võttis need välja ja kaalus, kui kaua kestaks vastik ja niiske olemine, kui ta need lihtsalt selga tõmbaks. Keha reageeris sellele mõttele judinatega. Torrie läks hoopis trepist üles ja kööki tagasi. Koerad tervitasid teda summutatud haukumise ja sabaliputamisega, lunides väljalaskmist.

"Hommikust, sõbrad," lausus Torrie neile ning las kis loomadel enda ees uksest välja trügida. Siis järgnes ka ise ja riputas riided rõdupiirdele kuivama. Koerad olid väljasaamise tõttu rõõmust pöörased, jooksid, hüppasid ja haukusid.

Närvesööva nõrdimuse asemel tundis Torrie haukumist kuuldes rõõmu. See hääl on elu hääl; hääl, millega elusolendid tervitavad uut päeva.

Üle õue seisis ootel tema maja. Lucinda magamistoas on kapid ja sahtlid naisteriideid täis. Ülemisel korrusel ei piina Torrie't nii hullusti ka allergia. Sörkides üle õue, kuuskede vahelt läbi oma valdustesse, tundis naine, et ootab taaskohtumist vana majaga.

Majja sisenenud, läks Torrie otsemaid vaatama, kuidas läheb allesjäänud kassidel. Ta jõuab neid pisut rahustada, enne kui saabub allergiline reaktsioon. Kui naine kasside bordelliukse avas, tervitas teda vali näugumine.

"Tere hommikust," ütles Torrie ja soovis, et võiks loomi silitada. Kiisud olid veetnud selle kohutava pimedada öö üksi, keegi polnud neid lohutamas. Naine otsustas kindlalt neile kõigile nädalalõpuks uued kodud leida, isegi kui tal tuleb neid majast majja pakkumas käia.

Torrie hingas sügavalt sisse ja avastas äkki üllatusega, et nina on ikka veel lahti. Ta hingas veel kord, ikka sama lugu – nina oli lahti ning kuiv. Arst oli Torrie'le öelnud, et puhas, saastamata õhk vähendaks allergiat, kuid naine oli selle võimaluse üle vaid muianud.

Belle uue õnnistuse üle vaimustust tundes lendas Torrie trepist üles Lucinda magamistuppa. *Ma olen vaba! Ma olen vaba!* laulis ta hing. Nüüd on ta oma valikutes vaba. Vaba, et...

Vaba, et teha mida? küsis Torrie endalt ja juhtis mõtted mujale: ta ei mõtle praegu tulevikule; ta mõtleb ainult sellest, et endale midagi selga saada.

Torrie soris vanatädi pesusahtlis ja leidis vastupidavast valgest puuvillasest riidest pükse ning rinnahoidjaid, mille suurus sobis talle peaaegu täpselt. Naine libises Matti särgist välja ning tõmbas püksid jalga ja rinnahoidja selga, nautides puhta pesu tunde naha vastas, otsekui oleks see peenimaast siidist.

Kapist leidis ta paari puuvillaseid laiu pükse ja roosa särgi. Laenatud tualetti täiendasid lahtise nina naga sandaalid.

Trepist alla minnes hingas Torrie mitu korda sügavalt läbi nina sisse-välja. Tundus, nagu oleks ta just nüüdsama omandanud uue oskuse ja naudiks oma osavust. Alles alumisel korrusel tundis naine nõrka reaktsiooni. Aga see oli talutav, umbes nagu kerge külmetus. See tähendab: ta võib nüüd majas viibida, ilma et kohe kiirabi vaja läheks. Kui muidugi niisugust asja saja miili raadiuses üldse leidub.

Nii õnnelikuna ei olnud Torrie end enam aastaid tundnud. Pärast kohutavat tormi on teda õnnistatud päikese, värske õhu, parema tervisega...

Ja armastusega.

Süda rõõmust tulvil, jooksis Torrie tagasi Matti majja ning kiirustas trepist üles. Mees magas ikka veel, kui naine nagu kannatamatu kutsikas talle kaisu hüppas.

"Kuule, mis see nüüd olgu," kaebas Matt, kui Torrie talle kaela langes, teda suudles ja kõdistas, kuni mees täiesti ärkvel oli.

"Ma olen omadega jännis," teatas Torrie mobiiltelefoniga Jackie'le, kui Matt teda Kalameheonni asjade järele sõidutas. "Voolu ei ole. Mis tähendab, et ka käsikirja ei ole ega tule." Torrie rääkis ülemusele voolukatkestusest.

"Sa pead otsekohe tagasi tulema," käis Jackie peale. "Ma ei saa Jesset enam kuigi kaua tagasi hoida. Ta

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

kavatseb tõepoolest sinu koha tollele imelapsele anda."

"Ma ei tule tagasi enne järgmist esmaspäeva," sõnas Torrie kindlalt, püüdes kaitsta oma vastleitud õnne elu pealetungi eest. "Pean veel mitu asja korda ajama. Ütle Jessele, et ma ei lahku siit praegu. Kui ta tahab teha oma elu kõige suuremat viga, on see tema asi."

"Torrie, ära ole loll. Sa oled selle nimel nii kõvasti pingutanud. Sa võid esmaspäeval tulles leida, et oled hoopis töötu."

Hirmuvärin läbistas Torrie't. "Mida sa sellega öelda tahad?"

"Aga seda, et uus produtsendiassistent heidab sinu kohale, sest sina peaksid saama ametikõrgendust. Jesse on impulsiivne – ja ta palkab või vallandab, keda tahab."

"Bee pole õiglane!"

"Elu ei olegi õiglane. Isegi vana hea poliitiliselt korrektne avalik-õiguslik televisioon pole seda alati."

"Jackie, palun, katsi minu heaks midagi teha, eks? Ma tõepoolest ei saa veel ära tulla."

Jackie vilistas: "Romaan võtab hoogu, jah? See peab olema õige põnev maakas. Mis te seal kahekesi terve pika pimedada öö tegite?"

"Bee pole sinu asi," nähvas Torrie, nõjatudes Matti alla vastu ja soovides, et tuleks tagasi pilvitu meeleolu, mis oli valitsenud enne telefonikõnet.

"Kas te mind pulma kutsute? Ma pole kunagi käinud linnas, kus on ainult kolmsada elanikku. Minu kortermajas elab ka rohkem inimesi."

"Küllalt, Jackie. Tulen esmaspäeval," sõnas Torrie tüdinult.

"Sinu enda asi. Kena nädalat – ja nii edasi," lausus Jackie ja katkestas ühenduse.

"Minu lennuk väljub laupäeva õhtul kell kuus," ütles Torrie igapäevaselt, püüdes nende sõnade tähendusele mitte mõelda. "Enne minekut kavatsen veeta ühe päeva Ameerika ostukeskuses. Tuled ka?"

Matt krimpsutas nägu. "Muidugi. Miks ka mitte? See hoiaks mind mõtlemast..."

"Millest?"

"Pole tähtis. Kas sa tead, et Ameerika ostukeskus olevat maailma suurim siseruumides asuv lõbustuspark?"

"Nii mulle räägiti." Naine naeratas Mattile otsa vaadates. Mees silitas õrnalt tema põske.

"Oleme lihtsalt koos õnnelikud, Torrie. Meil on jäänud veel mõned päevad."

Kogu Stark oli vooluta. Kalameheonn sulges uksed. Torrie pakkis oma asjad ja maksis arve. Tüdruk valvelauas ütles end olevat Mike'i õe ja teatas, et võtab kõik Torrie ülejäänud kassid endale.

"Kõik?" küsis Torrie rõõmuga. "Te olete hull. Aga see on väga tore hullus," lisas ta kiiresti.

"Ma armastan kasse ja ema ütles, et temal pole selle vastu midagi."

"Kas te täna pärastlõunal saate tulla?"

"Nagu naksti."

Torrie naeratas Minnesota klassikalise jaatuse peale.

***

Nüüd, olles leidnud kõigile kassidele kodud, võiks Torrie vabalt ära sõita – juhul, kui kanad ja küülikud Larsenitele saab anda. Kui Matt majale ostja leiab, võib asja täielikuks lõpetamiseks korra tagasi tulla... ainult et Torrie polnud sugugi kindel, et ta seda kõike niiviisi korraldada tahab.

Alles linnasüdamest läbi sõites taipasid nad täielgusega, kui võimas oli torm siiski olnud. Igal pool vedeles oksi ja prahti, mõned kaupluseaknad olid purunenud. Matt peatas kaubiku, et rääkida paar sõna sõbraga, kes kõnniteelt klaasitükke kokku pühkja.

"Tere, Peter," ütles Matt. "Kas saame kuidagi abiks olla?"

Peter katkestas pühkimise ja tervitas Matti naeratusega. "Minuga on kõik korras – mul on kindlus – aga täna hommikul kavatseme kõik majad läbi käia, et näha, kas keegi vajab abi. Küpseta ja keeda ära kõik, mis halvaks läheb. Kiriku taga hakkame tasuta lõunaid jagama."

Kui nad koju jõudsid, võttis Matt kõik hamburgerid külmutist välja ja hakkas neid õuegrillil küpsetama.

"Ega Duluthis vist siisugust asja nagu Szechuan-Hunani söögimaja ole," teravmeelitses Torrie.

"Misasi see on?"

"Pole tähtis." Torrie tõmbas ninaga küpseva liha meeldivat aroomi. "Mis siis, kui vool mitu päeva tagasi ei tule?"

"Bii saame sõnuks konservidest. Kiriku juures

tuleb kindlasti suur koosolek, et otsustada, kuidas kõik ära toita."

Matt lõpetas hamburgerite küpsetamise, läks tuppa ja tõi kaks tohutu suurt kotti kartulikrõpse, mitu kuuest pakki pepsit, pudeli ketšupit, paberkäterätirulli, mitu kandekotti ja suure plastmasskonteineri.

"Kas sa saaksid seda kõike kokku pakkima hakata?" küsis mees Torrie'lt, hajutades sel kombel nende vahelt pinge.

"Muidugi," vastas naine, tänulik, et tal on midagi teha.

Matt nõrutas hamburgerid ja pakkis need konteinerisse, Torrie ladus kõik ülejäänu kandekottidesse.

Kiriku juurde sõitsid nad Matti kaubikuga. Kõikjal võis näha mahakukkunud oksi ja isegi paari mahalangenud puud. Kui nad kiriku juurde jõudsid, oli seal juba mitu tosinat inimest, kes kõik oma autodest toidukraami välja laadisid. Õhus oli tunda peomeeleolu, otsekui valmistutaks suureks piknikuks.

Niipea kui Matt autost välja hüppas, lehvitasid ja viipasid mitmed mehed teda enda juurde. Torrie väljus autost ning hakkas toitu lahti pakkima.

"Torrie!" hüüdis nooruslik hääl. Pöördudes silmas Torrie Mollyt koos paari sõbratariga.

"Terel!" hüüdis ta vastuseks.

Siis märkas teda Susan ja tormas ligi.

"Oh heldus!" hüüdis ta. "Kuidas sa ometi seal kaugel öö üle elasid?"

Torrie hammustas huulde, soovides oma saladust kellegagi jagada. "Ma..." Siis naine peatus. Tema tunded Matti vastu olid alles liiga värsked ja haprad.

Busan taipas otsekohe, mis oli toimunud, kuid surus rõõmsa naeratuse maha. Selle asemel patsutas ta Torrie'le õlale ja lausus: "Vaatame järele, mis te toite."

Torrie veetis kogu päeva koos naistega kiriklast, valmistades võileibu ja liigutades gaasipliidil hiiglasuurtes pottides suppi ning tsillit. Matt oli autoga minema sõitnud. Koos paari teise mehega läks ta vaatama, kuidas elavad inimesed kõrvalisemates paikades, ja elektriliinidele kukkunud oksi maha saagima.

Torrie nautis seda vabatahtlikku missiooni. Palju loomulikum tundus aidata inimesi tõeliselt kui filmida neid videokaameraga. Tükeldades ja segades unistas ta avasilmi Mattist ning pikast ööst, mis nad voodis koos veedavad. See lihtne elu, see paik on tal lõpupoolest veres. *See on minu pärandus, need on minu inimesed.*

Mu jumal, Torrie, halises üks teine sisemine hääl, kuidas sa võisid lasta sel juhtuda?

Bel ööl istusid nad Torrie tagaõues ja vaatasid, kuidas taevas mustaks tõmbus ning tähtede särav baldahhiin nähtavale ilmus. See oli taas saabunud – pikk pimedus, mil inimeste askeldused lõpetab valgusepuudus.

"Nii pidi inimesed õhtuti istuma, enne kui leiutati televisioon," lausus Torrie. "Pole paha. Mulle meeldib tähti vaadata."

"Ma teen seda sageli," vastas Matt ja võttis naise käe. "Nüüd oled mul sina, kellega seda jagada."

Torrie käsivarrele laskus moskiito ja rikkus kogu meeoleolu. "Kasi minema!" hüüdis naine püsti hüpatas.

"Arvan, et peaksime sisse minema," sõnas Matt leebelt ja tõmbas ta püsti.

Nad suundusid läbi mändiderea Matti majja. Niipea, kui nad kööki astusid ja ukse moskiitode eest kõvasti kinni panid, haaras Matt Torrie oma käte vahele, nii loomulikult ja enesestmõistetavalt, nagu oleks nende romaan juba hea tükk aega kestnud. Mehe suudlus oli tulvil lubadusi, mida ta kavatses pidada.

Torrie vabastas end ainult hetkeks, et haarata laualt tormilatern. Siis võttis ta mehe käe ning juhtis Matti ülemisele korrusele. Armastada Põhjala sametmustas öös tundus samuti kõige loomulikum asi maailmas. Mida muud oligi siin teha? Võib-olla sellepärast oligi esimeste maadeavastajate naistel alati palju lapsi. Torrie vanaemal Kristinal oli olnud kuusteist last – esimene seitsmeteistkümnepäraselt ja viimane neljakümne kaheksalt.

Niipea kui nad magamistoa uksest sisse olid saanud ja Torrie lambi käest pani, kummardus Matt ja suudles teda taas, tõmmates samal ajal naise särgi üle pea. Siis võttis ta Torrie'i ka ülejäänud riided seljast ning viskas toolile. Naine tundis end alasti väga mugavalt. Enam polnud neil mingeid saladusi teineteise eest varjata. Peale ühe.

Palju hiljem, kui Matt oli magama jäänud, ärkas

Torrie üles ja teda haaras hirmuvärin, kui ta mõtles, missuguse supi sisse on sattunud.

Torrie on Matt Eriksonisse lootusetult armunud ja tal pole aimugi, mida edasi teha.

12. PEATÜKK

PAIKE SÜTTIS JÄRGMISEL hommikul taas, elektrivalgus aga mitte. Liinid olid purunenud mitmetes kaugetes paikades, mõned avariikohad olid alles leidmata.

Suuremates taludes olid igaks juhuks tagavarageneraatorid, kuid Lucinda vanas majas mitte. Torrie helistas Richardile ja Susanile, et nõu küsida, kuid sai teada, et tema juurde eraldi generaatori paigaldamine võtaks nädalaid.

Naine hulkus mööda maja, silmitsedes kasutuid seadmeid ja tühja arvutiekraani. Ideed tema saate-lõigu tarvis võtsid vaimusilmas ilmet, kuid mõte neid käsitsi kirja panema hakata tekitas ikka veel tõrke. Torrie olnuks valmis kasutama kas või vana head Smith-Corona kirjutusmasinat, nii algeline kui see oligi.

Vooluga või vooluta, elu maal läks endistviisi edasi. Matt oli teinud ettepaneku külastada Charlie piimandustalu ja Torrie leidis, et nad võiksid sinna väga hästi ka täna minna. Charlie oli soovitanud neil tulla

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

kella viieks, kui lehmad õhtuks sisse tulevad. Kaks korda nädalas veeres mööda Tootemisamba rada – nii oli Torrie ristunud tee, mis viis tema ja Matti majani – piimaauto. Charlie naine Sarah tuli välja ning müüs Mattile galloni piima. Piim oli homogeniseerimata ja sel oli paks koorekiht peal.

Torrie kontrollis videokaamera patareid. See kuulub visuaalsete märkmete tegemisel ära.

"Tegelikult kavatsen ma oma lehma külastada," selgitas Matt, kui nad talu poole sõitsid.

"Bul on lehm?" küsis Torrie, mõeldes endamisi, kas nüüd tuleb peale varahommikuse haukumise kuu-lata ka ammumist.

"Jah. Ta on tõeline iludus. Šoti tõugu, mida Charlie ja Sarah kasvatavad. Kavatsen neid ka ise kasvatama hakata. Nad on väga taltsad."

"Ega sa taha öelda, et me võtame tagasi tulles lehma kaasa?"

"Muidugi mitte," naeris Matt. "Kavatsen oodata, kuni me elektri tagasi saame."

Matt parkis kaubiku maja kõrvale. Sarah lehvitas õuest ja tuli lähemale. Tema nägu oli märdunud, hinded väga lihtsad ning praktilised ja ta lõhnas kergelt rohu ja sõnniku järele. Torrie küsis endalt, kas see naine on iial kahetsenud, et valis sellise lihtsa elu.

"Tere tulemast!" tervitas Sarah neid laia naeratusega. "Siia poole, palun. Tüdrukud on just õhtuks laulma tulnud."

Laut oli väga puhas, kuid Torrie krimpsutas videokaamera taga nina. Oma kahekümne viie eluaasta jooksul oli tal õnnestunud laudaskäimist vältida.

Lehmad olid hoone mõlemal küljel reas, nad vehkisid lüpsi ja söötmise ootuses sabadega.

"See on Elisabeth," teatas Sarah ja patsutas üht musta-valgekirjut lehma südamlikult.

"Ja see on Marge," lisas ta järgmise looma juurde liikudes. "Nad on parimad sõbrad, sellepärast panin nad kõrvuti."

Torrie vahetas asendit, et saaks kaamera fookuse rida mõlema lehma näole. "Kuidas te teate, et nad sõbrad on?" küsis ta ning nihutas kaamera Sarahi näole.

Naine naeratas. "Neil on teineteisele alati nii palju öelda. Ma loodan ainult, et nad ei räägi minust."

Laudas oli umbes kolmkümmend lehma. Õnneks tutvustas Sarah kõigest nelja neist.

Värske õhk ei olnud veel kunagi nii hästi lõhnanud kui siis, kui nad laudast õhtueelsesse päikese paistesse astusid.

"Las ma näitan teile oma aeda," jätkas Sarah ja osutas siis suletud alale: "Me katsetame mitmesuguseid orgaanilisi kasvumeetodeid. Need on palju tõhusamad kui pestitsiidid."

Perenaine astus väravast sisse ja osutas paarile hiiglaslikule salatipeale.

"See on kõige magusam lehtsalat, mida te iial maitsnud olete," säras Sarah ja murdis ühe lehe. Ta mälus seda mõtlikult ning naeratas siis: "Mm, see on hea. Tahate proovida, Torrie?"

"Ee...ei, tänan," vastas Torrie viisakalt. Laudalõhn oli tema söögiisule halvasti mõjunud.

"Matt?" küsis Sarah, noppis vastust ootamata veel ühe lehe ja ulatas mehele.

Kõhklemata pistis Matt lehe suhu. "Suurepärane," nõustas ta.

"Ka porgandid on just parajas suuruses," ütles Sarah, kõndis edasi sulgiate lehtedega taimerea juurde ning tõmbas ühe puhma üles. Lehtede küljes kõlbus paks oranž juurikas. "Otse emakeselt Looduselt," lausus perenaise õnnelikult. "Hammustage," ütles ta, märkas siis muda porgandi küljes rippumas ja naeris kergelt. "Vabandage. Mis mul küll arus on? Las ma pesen selle teie jaoks puhtaks."

Sarah astus maas asuva kraani juurde, keeras selle lahti, võttis siis voolikuotsa ja loputas juurvilja puhtaks.

Nüüd näeb see tõesti porgandi moodi välja, mõtles Torrie põgusalt.

"Olge lahke," ütles Sarah ja ulatas selle talle. Torrie ei sõandanud enam keelduda.

"Tänan," sõnas ta. Hammustanud, vaimustas linnanaist tugev, magus maitse. "Teil on õigus!" hüüas ta. "See on suurepärane."

"Mis ma ütlesin," sõnas Sarah uhkelt.

"Tahad ka?" küsis Torrie Mattilt ja ulatas ülejäänud juurika talle.

"Me kasvatame ka mitmeid erilisi veisetõuge – las ma näitan teile," jätkas Sarah siis ning osutas tarale, mis paistis eemalt põllult.

"Ma juba rääkisin Torrie'le," ütles Matt ning võttis

ebaviisakalt suure suutäie. Sarah'le järgnedes mälus ta seda innukalt.

Perenaine juhtis nad juurviljaaiast välja ja põikpuudest tara suunas, kummardus siis nobedalt ning ronis põikpuude vahelt läbi. Torrie püüdis sedasama teha, kuid kohmakalt läbi aia ronides ja kaamera-kasti kramplikult peos hoides kriimustas moskiitohammustustest kuplas sääri. Matt hüppas kergelt üle tara.

Mõne hetke vaikisid kõik. Kostis ainult tuule kohinat puudes. Torrie suutis kinni püüda Matti ühtlase hingamise.

Naine keskendus kõigile helidele, mida Matt tekitas – varruka sahin; heli, mida mehe töösaapad kuival ebatasasel maapinnal tekitasid. Saabastest jäid maha jäljed, nagu oleks Matt mõni jumalus, kes jätab endast märgid maa peale.

Torrie vaatas hajameelselt maha, uurides tolmu, mida Matti saapad üles tõstsid. Ta lahtised sandaalid jätsid maapinnale samuti nörku jälgi. Järk-järgult tekkis naise peas küsimus: *mis liiki pinnas see on?*

"Ärge muretsege," ütles Sarah ja rühkis kõige ees nagu mõni matkajuht. "See kõik on kuivendatud."

"Millel me kõnnime?" sosistas Torrie Mattile, kui astus millessegi, mis polnud nii väga kuiv. Maha vaadates ahhetas ta järsku: "Mis sodi see on?"

"Mis see sinu arvates siis olema peaks? Kõik need lehmad toodavad suurel hulgal sõnnikut. Charlie müüb seda väetisekompaniile. See on lihtsalt suure elutsükli üks osa." Mehe suunurk tuksatas allasurunud lõbususest.

"Kui sa minu üle nalja teed, saad sellega," hoiatas Torrie ja näitas oma määratud sandaalitalda.

Matt ei suutnud naeruturtsatusi tagasi hoida ning Torrie pidas oma lubadust, tonksates teda vastu säärt.

Kui nad teisel pool karjaaiast välja tulid, nühkis linnatüdruk sandaalitaldu hoolega paksul rohul.

Eespool oli veel lehmi, need olid alles karjamaal.

"Lehmad meeldivad sulle kindlasti," sõnas Matt, võttis Torrie käe ja pigistas seda kergelt, püüdes oma ülemeelikust ohjeldada. "Kuna loomad pärinevad Botimaalt, taluvad nad meie kliimat hästi."

Lehmad olid kastanpruunid ja neil olid naljakad loksikarvapahmakad pealael. Need meenutasid pisut inglise kohtunike traditsioonilisi parukaid.

"Nad on taltsad," ütles Matt. "Mine lähemale ja patauta mõnda."

Torrie pidi juba ütlema "mitte mingil juhul", sest loomade lõhn ründas haistmismeelt, kuid Matt võttis tal käest ja viis ühe kummalise välimusega eluka juurde.

Mees lähenes loomale rahulikult. Algul sirutas ta käe välja ning asetas lehma seljale, midagi rääkimata ja kätt paigast liigutamata.

Tema juhtimisel asetas Torrie oma väikese käe Matti kämbla kõrvale, tundes sõrmede vahel looma jämedaid karvu ja selle all tukslevat soojust. Siis juhtis lehm end vaistlikult, aga see oli mõeldud mingi putuka, mitte kahe inimkäe peletamiseks. Torrie vaatas oma kätt, see oli nii kitsas ja sile Matti laia, lõõsat parkunud kämbla kõrval. Naine paitas looma

külge õige pisut, kuid tema käsi nihkus omatahtsi aeglaselt Matti käele lähemale. Ja pisut ligemale liikus ka mehe käsi. Kui sõrmeotsad juba peaaegu kokku puutusid, laksatas Sarah peoga vastu looma võimsat keret ja sõnas: "See on Mabel. Ta on tõeline iludus."

Laks oli nii tugev, et lehm raputas käed maha. Torrie oli jahmunud, kuid Matt paistis häirimatuna ning pöördus viisakalt Sarah' poole.

"Kas nad pole vaimustavad? Need on meie lemmikloomad." Sarah toetas pea vastu Mabeli külge ja silitas teda südamlukult.

"Ja siin on minu lehm," teatas Matt.

Ta seisis ühe teise sassis eluka kõrvale ja silitas armastavalt selle kaela. "Tema nimi on Sūdameke."

"Tere, Sūdameke," ütles Torrie mehhaaniliselt. Naise üllatuseks pööras loom pead ning vaatas talle silma. Lehma ja naise vahel sündis mingi telepaatiline side. Mattist välja tegemata pöördus lehm ja kõndis otse Torrie suunas.

"Te meeldite talle," hüüdis Sarah.

Oh taevad, mõtles Torrie, kui lehm laskis kuulda-vale valju *muu* ning torkas oma nina naisele kaenla alla.

Matt ja Sarah särasid.

"Matt, aita! Mis ma pean tegema?" hädaldas Torrie. Ta ulatas kaamerakasti mehele, nagu kartes, et lehm selle ära sööb.

"Ta tahab, et sa teda hellitaksid," sõnas Matt ning nad mõlemad Sarah'ga puhkesid sõbralikult naerma.

"Hei, tulge siia!" hüüdis Sarah kahele mehele, kes põllul töötasid. "Sūdameke leidis sõbra." Mehed tulid Matti ning perenaise juurde.

"Laske käia," ergutas üks neist Torrie't.

Leides end täielikus vähemuses olevat, tegi Torrie katsaks esimese liigutuse Sūdamekese suunas. Kõigepealt silitas ta looma kaela, nagu Matt oli teinud, siis libistas peoga üle nina. Kui Sūdameke heakskiitvalt ammus, sai Torrie julgust, patsutas lehma ka kaugemalt ning pomises talle leebeid sõnu. Pikk aega vehkis vastuseks. Lõpuks toetus naine kogu kehaga vastu looma külge ning kallistas teda siira soojusega. Sūdameke ammus taas.

"Ta päris meeldib mulle," sõnas Torrie.

"Teist saavad head sõbrad," vastas Sarah. "Mina juba tean."

Mida ma ometi teen? küsis Torrie endalt, kuid tundus õige – isegi hea – olla niiviisi lehmaga seotud. *Kui mu sõbrad mind praegu näeks...*

"Ma viin ta järgmisel nädalal ära," katkestas Matti hääle naise mõtted. Mees hakkas koos Sarah'ga tagasi minema, unustades hetkeks Torrie.

"Head aega, Sūdameke," ütles naine ja silitas viimast korda looma nina.

Kõik teised, ka kaks töömeest, läksid ees. Neid silmitsedes mõtiskles Torrie sajandat korda, kas tema võiks siia sobida. Saatelõik, mida ta kavatses filmida, kirjeldab maaelu kui ausat ja rahuldust pakkuvat. Kas usub ta seda ka oma südames?

Miski müksas teda selja tagant, kõrva ääres kostis

vali *muu*. "Matt!" karjatas naine, kui Sūdamekese nina teda kaenla alt nügis.

Matt pöördus ja puhkes naerma. "Ma ütlesin ju, et nad on taltsad," hüüdis ta. Seejärel ütles mees midagi Sarah'le, kes noogutas.

"Matt, aita!" Torrie hakkas mehe poole jooksmas, lehm kannul.

"Ta ei tee sulle kurja," ütles Matt ning tema hääles oli pisut pilget. Torrie märkas seda ja läks turri.

"Vii ta minu juurest ära."

"Rahune, Torrie," sõnas mees ja seekord oli pilge tema hääles varjamatu. "Küll sa temaga ära harjud."

"Miks peaksin ma temaga ära harjuma? Ma olen elanud juba veerand sajandit elusat lehma kordagi isegi nägemata."

Matt kõndis Sūdamekese kõrval ja patsutas looma kaela. "Tead, Sarah, ma arvan, et viin selle kaunitari siiski täna, kohe praegu ära. Torrie meeldib talle tõepoolest."

Torrie heitis mehele pilgu, milles lõi mas rae. "Kuidas sa üldse niisuguse asja peale tuled?" vahutas ta.

"Mida sa sellega öelda tahad? Sul oli teda hellitada nii tore."

"Mina lehma seljas koju ei ratsuta," teatas naine.

"Sa ei peagi ratsutama..."

"Tore," turtsatas Torrie ja jooksis mööda aasa minema nii kiiresti, kui suutis.

"Torrie! Oota!" hüüdis Matt talle järele, aga naine ei peatunud.

Sõnnikuse kohani jõudnud, tegi ta grimassi, pu-

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

ga aia vahelt läbi ja sööstis hinge kinni hoides edasi nii kiiresti, kui jaksas.

Hüpanud Matti kaubikusse, keeras naine süütevõtit ning auto tormas mürinal minema.

Belle pika öö kõssitas Torrie vanatädi voodis, oodates hommikut.

Matt tema juurde ei tulnud.

Torrie'l on jäänud veel kaks päeva. Laupäeva õhtul on ta juba õhus ja teel New Yorki, filmilõik valmis pooleldi valmis mõeldud ja süda valu täis...

Ja pole kedagi, kes seda valu leevendaks.

13. PEATÜKK

KOIDIKUL SÕITIS TORRIE Starki ja salvestas videokaamera tavalist hommikust väikelinnaelu, kuni pa-tareil tühjaks sai.

Tühja kah. Saatelõigu aluseks võib ta võtta mis tahes teise pisilinna. On ülim aeg Starkist jalga las-ta. Torrie'l oli tunne, et muidu hakkab ta ise ka us-kuma kõike seda head, mis ta selle paiga kohta välja mõelnud on.

Pärast Larsenite juurest pärit kohvist ja magusast prantssaiast koosnenud hommikusööki sõitis Torrie üksinda Duluthisse ning ostis kolm tosinat kauba-kasti. Natuke aega veetis naine raamatukogus, otsi-des välja mõnede sporti ja maaelu käsitlevate ajakir-jade nimed ja telefoninumbrid. Need võtavad ehk ka kinnisvarakuulutusi vastu. Möödamannes käis Torrie ajalehetoimetuses ning pani sinnagi kuulutuse. Siis suundus ta äkkviha ajel kinnisvaramaakleri – tööli-se, kontori ja trükitud sildiga maakleri juurde, ja pani oma valduse sealgi kirja.

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

Hästiriietatud ning kompetentne maakler ranges meestelõikelises riietuses ning viimse karvani seatud soengus esindas tüüpilist naisprofessionaali.

"Arvan, et suudame pakkuda üsna mitu sobivat ostjat," kinnitas naine Torrie'le. "Praegu valitseb suund otsida oma juuri maalt. Inimesed on väsinud elamast suures, kärarikkas ning ülerahvastatud lin-nas. Tean üht perekonda Duluthis, kes otsib just umbes sellist kinnisvara. Nii mees kui naine on kir-janikud."

Torrie naeris viisakalt: "Kas te nimetate Duluthit ülerahvastatuks?"

"Mõnede inimeste jaoks on ta seda."

"Kas te saate selle kõigega tegelda ilma minuta? Lendan homme New Yorki tagasi."

"Mis on teie elukutse?"

Torrie püüdis säilitada kindlat tooni: "Olen "Õh-tuuste uudiste" kaasprodutsent. See on televisiooni uudistesaa-de."

Naise silmad löid särava. "Mulle meeldib see saa-de väga. Otsin siis tiitritest teie nime."

"Kogu koosseisu nimed avaldatakse ainult kolma-päeva õhtuti või kui mõni saatelõik otseülekan-dena tuleb. Mina olen praegu veel kirjas produtsendias-sistendina, kuid kahe nädala pärast saan kaaspro-dutsendiks."

"Aa! Teid on edutatud? Soovin õnne. Mõistan, miks te metsikust Minnesotast niipea kui võimalik New Yorki tagasi kiirustate."

"Õigus," vastas Torrie. "Päris kindlasti ei hakka ma moskiitodest puudust tundma."

"Kas olete valmis paarile lepingule alla kirjutama?" küsis naine.

Torrie neelas alla kahetsuse, mis oli klombina kurku kerkinud.

"Jah," vastas ta sullepead võttes.

Jõudnud koju, istus naine pikalt ja kõhklevalt autos. Tuli siis välja ja astus kuuskederea juurde, et näha, kas Matti auto on maja juures.

Ei olnud.

Pisaraid neelates kõndis Torrie tagasi oma maja juurde, keerutades jalgadega kuival sissesõiduteel tolmupilvi üles.

Sisenenud lukustamata välisukse kaudu majja, taipas ta järsku kohkunult, kui suur töö ees ootab. Ta ei ole seda kõike siiski korralikult läbi mõelnud. Võib-olla võiks maja lihtsalt lukku panna ja kuue kuu pärast tagasi tulla?

Otse keset talve, loomulikult, hea mõte.

Olgu, ta teeb ühe päevaga, palju jõuab, ja jätab ülejäänu ajaks, kui maja on müüdud.

Neetud Lucinda. Esimest korda tundis Torrie oma vanatädi vastu mingit mõistusevastast vimma. Miks oli ta selle vana maja Torrie'le kaela määrinud, paisanud segi tema elu ning tõuganud ta otse...

Torrie peatus hetkeks vaikselt vihapurskes.

Mis siis, kui Lucinda sellepärast sundiski Torrie't Minnesotasse tulema, et too kohtuks siin...

Matt Eriksoniga.

Torrie tundis end peaaegu reedetuna, jooksis uksest välja auto juurde. Ta avas pagasiruumi, võttis välja tosina kaste, tassis need saamatult kööki ning viskas maha. Siis käis kaks korda edasi-tagasi, et ka ülejäänud kastid ära tuua, seejärel võttis mobiiltelefoni ning valis Susani numbri. See oli üks kolmest äärmiselt numbrist, mis tal üldse kirjas oli.

Busan võttis toru ja tundus Torrie häält kuuldes rõõmustavat.

"Susan, tahaksin palgata sinu tütreid – ja ka nende sõbrad – endale appi, et pakkida kokku Lucinda aaju. Võtan osa neist New Yorki kaasa ja ülejäänu annan hiljem ära. Suurema koli tahaksin annetada heategevusele."

"Sa lähed juba ära?" küsis Susan ärevalt. "Alles sa ju tulid."

"Jah, aga ma pean tõepoolest tööle tagasi minema. Mõtlesin, et saan interneti abil siin töötada, aga nüüd see voolukatkestus..."

"Ära muretse, kuulsin, et vool tuleb esmaspäevaks tagasi."

"Kui ma esmaspäeval tööle tagasi ei lähe, jään ilma kohast, mille nimel olen aastaid vaeva näinud."

"Sa aru. Las ma küsin tüdrukute käest."

Tekkis vaikus, sest Susan pani korra telefonitoru käest. Ootamise ajal laskis Torrie silmadel üle kappide käia. Prügivedu siin ei toimu. Matt oli talle seletanud, kuidas igaüks oma prahiga ise hakkama saab – toidujäätmed viiakse metsa loomadele, kõik ülejäänu, kaasa arvatud vanad patareid ja plastmass, läheb uuesti käiku.

"Torrie?" kostis Susani hää telefonis.

"Jah, Susan, ma kuulen."

"Nad on valmis kohe tulema. Mitu sa võtta saad?"

"Mitu tulla saab?"

"Mul on siin kolm tüdrukut, kes hea meelega piisut taskuraha teeniksid. Nad võtavad kolm dollarit tunnist... kui see muidugi liiga palju pole."

"Ma maksan miinimumpalga, Susan," naeris Torrie. "Viis kakskümmend viis."

"Oled sa kindel?"

"Too nad kohale."

Poole tunni pärast trügis Richardi minibussist välja kolm agarat tüdrukut, silme ees tantsimas viiedollarilised.

Torrie pani nad otsekohe tööle. Nan pani kaste kokku ja kleepis põhjad kleepribaga kinni. Valerie läks magamistuppa, et kapist ning sahtlitest riided välja võtta. Torrie ja Jennifer hakkasid järjest läbi vaatama kõikvõimalike kummutite sahtleid.

Lucinda oli olnud väga suur korraarmastaja. Torrie avas sahtli sahtli järel, leides linaseid salvrätte, linnukuid, dessertsalvrättide kogu, ehtsat hõbedat. Naine tõmbas välja mahagonist lauahõbedakarbi ning kergitas kaant. Kaheksa inimese komplekt, juures kõik need naljakad riistad, mida keegi õieti ei kasuta – pisikesed kaheharulised kahvlid, greibilusikad ja nii edasi – lebasid korralikult sirgetes ridades. Torrie võttis noa ja imetles selle rikkalikult kaunistatud pead. See oli sedasorti lauahõbe, mida kingitakse pulmadeks või saadakse kaasavaraks. Kas Lucinda oli lootnud kord abielluda?

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

Muidugi oli. Ta oli sellest Torrie'le isegi mitu korda rääkinud.

Naine sulges karbi, näol mõtlik ilme.

Sama sahtli põhjast, kus oli olnud lauahõbe, leidis ta mõned fotod. Need olid vanad ja pleekinud pildid tõsiste nägudega inimestest. Tõenäoliselt immigrandid. Naised ja tüdrukud olid üles rivistatud, neil olid seljas sajandivahetuseaegsed pihikud. Torrie pööras esimese foto ringi ja luges tagaküljelt: "New York, 1915", kirjutatud täitesulepeaga ja euroopa stiilis. Pööranud pildi uuesti ringi, silmitses ta laste nägusid. Lucinda pidi sel ajal olema viieaastane, Kay seitsmene. Pildil oli kaks tüdrukut ja poiss. Jah, see sobiks. Neil oli olnud vend, kes Teises maailmasõjas surma sai.

Torrie uuris ka ülejäänud pilte. *Need on nüüd minu*, mõtles ta ja tundis sooja ühtekuuluvustunnet. *Need inimesed olid osa minu perekonnast, ehkki ma neid ilial tundma ei saanud*. Hoolikalt asetas ta fotod hõbedakarbi peale ja avas siis järgmise sahtli. Veel fotosid, sedakorda hilisemast ajast ja värvilised. Torrie ei tundnud neist inimestest mitte kedagi. Siis tühjendas ta suure ümbriku ning leidis kuhjakese enda pilte.

Igal aastal oli ema saatnud Lucindale jõuludeks foto neist mõlemast ja Torrie oli seda traditsiooni jätkanud. Kõik pildid olid hoolikalt kronoloogilises järjekorras tallele pandud.

Miks ei olnud Torrie kunagi oma vana sugulast külastanud? Ema oli küll keeldunud ilal kodukanti tagasi minemast, kuid Torrie oli nüüd juba neli aas-

tat omatahtsi reisinud. Lucinda oli olnud oma perekonnaliini viimane esindaja. Nagu on ka Torrie, kuita ei abiellu.

"Hangi igal juhul lapsed," oli Lucinda talle kunagi läbi telefoni soovitanud. "Kui sa ei leiä head meest, otsi hea arst." Ja vana naine oli seda öelnud vähimagi piinlikkusega. "Kui ma oleksin varem teadnud, mis tunne see on – üksildane vanadus ilma lasteta – oleksin läinud arsti juurde ja lasknud end kunstlikult viljastada."

Torrie't oli tookord šokeerinud, et vanatädi neid sõnu kasutab. Lucinda oli alati olnud tema elatanud vanatüdrukust sugulane, mitte moodsate vaadetega naine. Aga Torrie ilmselt ei olnud seda naist kuigi hästi tundnud – kui üldse.

Ta võttis kahest sahtlist välja kõik pildid ja pani hoolikalt karpi lauahõbeda peale. See saab olema tema kõige väärtuslikum karp, lausa aardelaegas.

"Hei," ütles Nan lävelt. "Võtsin kõik asjad kapist ja sahtlitest välja. Mis ma nüüd teen?"

"Ma tulen vaatan." Nad läksid koos teisele korru-sele tagasi. Torrie oli hämmastunud, nähes, kui korralikult oli kogu kraam vaskvoodile laotud. "See on vapustav. Sa oled väga tubli."

"Aitäh, Torrie," sõnas Nan punastades. "Kas pole need toredad asjad?"

Torrie heitis hoolikalt kokku pandud riistele pilgu. Siin leidis Lana Turneri väärilist pesu ja kostüüme, mida võinuks kanda Katharine Hepburn.

"Jaa, on küll." Nooruses pidi Lucinda olema õige sihvakas, sest kleidid olid tillukesed, kehassetöödel-

dud tegumoe ja kitsa pihaga. Torrie heitis pilgu Nani tütarlapsekehale ning ütles: "Mina seda vana kraami ei kannan. Aga sina võid siit võtta, mida iganes soovid."

Nani silmad löid särama. "Oh, Torrie! See on uskumatu!"

"Teised tüdrukud samuti." Ja Torrie hüüdis: "Jennifer! Valerie! Tulge korraks magamistuppa."

Kaks paari mitte nii väga kergeid jalgu trampis treppist üles.

"Vaadake neid asju!" hüüdis Nan erutatult. "Torrie ütleb, et me võime siit endale võtta, mis meeldib."

Teised tüdrukud heitsid Torrie'le kinnituse saamiseks pilgu. Kui naine noogutas, sukeldusid kõik kolm riidekuhjadesse, ajades Nani korralikud virnad odava väljamüügi klientide kombel sassi.

Kostis itsitamist ja hüüatusi "Oh!" ja "Vapustav!" ning tüdrukud leidsid endile auväärt staažiga riiete hulgast sobivad, kaasa arvatud nailonkombineed, aluspüksid, sukahoidjad ja sukad. Keegi neist ei olnud sukahoidjat ja sinna juurde sobivaid endisaegseid sukki näinud mujal kui vanades filmides.

"Kuidas ma välja näen, kallikesed?" küsis Valerie ja pistis jala välja pika kitsa seeliku alt, millel oli põlvini ulatuv häbitu lõhik.

"Jumalik," venitas Nan ja tõmbas laia äärega kübara ühele silmale.

"Ma pean mõned pildid tegema," teatas Torrie ning tüdrukute itsitamine sai hoogu juurde.

Naine jooksis alla ja võttis fotokoti. Tal oli umbes neli filmirulli sisetaskusse ära pandud ja järgmise

tunni jooksul pildistas ta kõik need täis, katkestades ainult ajaks, mil tüdrukud rõivastusid aina eksootilisematesse komplektidesse, kaasa arvatud õhtukleidid ja kindad. Iga ümberriietumise järel panid nad kleidid korralikult kokku ja igaüks eraldi hunnikusse, et need koju viia. See oli nii lõbus, kergemeelne ja plikalik ajaviide, et Torrie tundis: kui Lucinda vaimneid praegu jälgima peaks, siis oleks tal hea meel.

"Kas ma selle tohin selga panna?" küsis Jennifer aralt, tõstes üles naaritsanahast stoola. "Ma mõtlen, ainult praegu. Ma ei usu, et te selle ära annate."

"Vapustav," hingeldas Valerie.

"Loomulikult tohid," vastas Torrie, tänades õnne, et ei pea lisama – seda ta ära anda ei kavatse. "Tegelikult võiksime viimased pildid teha õues maja ees."

Nan tõmbas selga paksu kareda villase pulloveri ja maani villase seeliku, ka sellel oli lõhik põlvini. Jennifer riietus kootud kleiti.

"Ma mäletan pilte, millel mu vanaema samasugust kleiti kannab," lausus ta. "Kas pole veider?"

Rõivastunud õueriietesse, tormasid kõik neli trepist alla ja tagauksest välja. Tüdrukud võtsid üksteisel käe alt kinni ja tegid fotoaparaadi poole nägusid. Otsekui vilunud kooritüdrukud, kes aastaid koos töötanud, sirutasid Nan ja Jennifer kumbki ühe jala ette üles, võttes sisse sümmeetrilise poosi. Valerie aga jäi keskele ning tõstis mõlemad käed V-kujuliselt üles.

"Ideaalne!" hüüdis Torrie. "Püsige nii!" Ta tegi pildi ära. "Suurepärane! Üks veel!" Uus klõpsatus. "Vapustav!"

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

"Jah, vapustav!" kostis Matti hääl ja ka ta ise astus läbi kuuskede õuele.

Torrie jäigastus. Nad peavad rääkima. Ta on siin veel ainult ühe öö. Ta peab mehele selgeks tegema, et neil ei tule midagi välja, et ta peab oma elu juurde tagasi pöörduma.

"Ma proovime Lucinda vanu riideid selga."

Matt tuli lähemale, Torrie hoidis hinge kinni. *Ära puuduta mind praegu. Palun, või ma hakkan nutma.* "Tohoo, ma ei näinud kunagi, et tal midagi taolist seljas oleks olnud. Ta kandis ainult kodukleite, puuvillaseid kitleid, niisuguseid vana daami riideid."

"Matt, ega ta alati vana pole olnud," turtsus Torrie.

Matt noogutas, ta tahtnuks naist puudutada, kuid mitte pealtvaatajate ees.

"Matt..." Palve suri Torrie huultel, kui mehe vöölihtlitses piipar. "Mis ajast sul piipar on?" küsis naine.

"Mul ei olegi," vastas mees ekraanilt telefoninumbrit vaadates. "Aga šerif jagas voolukatkestuse tõttu mõned laiali juhuks, kui keegi vajab abi. See on tema number. Tulen kohe tagasi," ütles Matt, jooksis üle õue ning kadus puude taha.

"Sa võid minu mobiiltelefoni kasutada," sosistas Torrie, kuid liiga hilja.

14. PEATÜKK

TORRIE VISKLES JA KEERLES rahutus unes. Lucinda igivana madratsiga polnud kerge harjuda.

Unenäos oli ta tagasi New Yorgis, üksinda ema korteris. Ta oli väike ja korter näis tohutu suur. Iga kord kui Torrie ukse avas, sattus ta tuppa, mida polnud iial varem näinud. "Emme," hüüdis ta, kuid kuulis ainult enda häält vastu kajamas.

Toa ühte otsa jõudnud, avas laps ukse ning sattus teise, veel pikemasse tuppa. "Emme," hüüdis ta taas, aga kostis ainult lapsehääle kaja: *Emme... emme... emme...*

Kostis uksepaugatus ja Torrie ärkas võpatades. Südame pekseldes kuulatas ta öiseid hääli. Algul võis kuulda vaid putukate igaõist sümfooniast, tuult, puuokste sabinat. Naine lebas täiesti vaikselt, tundes end väga kaitsetuna. Tema teadvus olid alles New Yorgis.

Kahel õnnistatud ööl oli ta tundnud end Matti kaitsvas embuses kindlalt. Tänane hirm on lihtsalt reaktsioon taas üksinda magamisele.

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

Aga ei, asi pole selles. Midagi on korrast ära. Kõrvu kikitades tabas Torrie sammud – aeglased, eba-kindlad sammud – allkorrusel.

Matt? hüüdis naine ja taipas siis, et oli mehe nime ainult mõelnud.

Matt ei tuleks nii hilja. Ta helistas juba õhtul, selgitas, et peab mingi ettenägematu probleemi tõttu kauaks ära jääma ja palus end mitte oodata.

Kabuhirmus Torrie tahtis mehele mobiiltelefoniga helistada, kuid kartis mingitki häält teha.

Selle asemel tõmbas ta Lucinda voodivaiba üle pea ja ootas.

Ära ole naeruväärne, sõitles naine end seejärel.

Ja ikkagi oli hirmutunne nii tugev, et Torrie küsis endalt, kas ehk ei ela ta läbi mingit lapsepõlvest pärit emotsiooni, midagi, mida ta teadlikult ehk ei mäletagi. Võib-olla on nende koju kunagi ammu sisse murtud? Ema naljatas ikka, et neil ei ole midagi väärtuslikku, sest kõik on ära varastatud.

Sammud lakkasid ja maja jäi vaikseks. Nii vaikseks, et Torrie hakkas mõtlema – kas ta neid mitte ette ei kujutanud.

Miski kukkus all suure kolinaga puruks.

Karje lämbus naise kõris, ta lebas vaikselt, teadmata, mida teha. Kogu keha tõmbus pingule, Torrie ootab, et iga hetk astub sissetungija tema magamistuppa.

Matt avas järsku silmad. Kogu keha oli kaetud higi ja ta hingeldas, otsekui oleks just nüüdsama rõõvliite küüsist pääsenud.

Taskulampi välgutades vaatas ta kella öölaual 2.45. Neetud, Matt oli kavatsenud enne Torrie juurde minekut ainult hetkeks tukastada. Tegelikult oli ta maganud kaks tundi.

Nüüd valutas kogu keha igatsusest naise järele, oli valutanud sellest saadik, kui nad viimati koos olid. Kui ometi linnas ei oleks teda vajatud...

Aga Matti vajati – et saagida maha murtud puu. Selle oksad olid tormist saadik elektri pealiinil lebanud. Telefonikõne oli olnud elektrikompaniilt, kes palus, et Matt neid lepingu alusel pisut aitaks. Nende töölised olid ikka veel kõikjal mujal väljas ja Starkis polnud peale Matti palju mehi, kes ohtliku tööga hakkama saanuksid – liini peale langenud oksad tuli maha saagida, rihmaga puuladva lähedal rippudes. See oli raske töö ja lõpu poole tuli Mattil tegutseda autotulede pimestavas valguses.

Ükskõik millisel teisel öhtul oleksid nad koju läinud ning jätkanud tööd hommikul. Aga homme tahab Matt olla koos Torrie'ga. Sõbrad olid olukorda mõistnud ja talle appi jäänud, seistes redelitel ning näidates taskulampidega valgust sinna, kuhu autolaternad ei ulatunud.

Nüüd on liiga hilja Torrie juurde minna. Matt tõuseb hommikul varakult, läheb siis ning palub teda endale naiseks. Kas Torrie mitte ei öelnud, et tema lend väljub alles öhtul kell kuus?

Kui Matt praegu naabermajja läheks ja naise üles ärataks, võiks Torrie tema peale veel pahasemaks saada. Mehel on jäänud ainult üks võimalus suhted ära klaarida, aga südaöö ei ole selleks õige aeg.

Jäänud rahule otsusega hommikuni oodata, läks Matt voodisse tagasi ning vajus raskelt madrataile, vaevumata isegi riidest lahti võtma. Uni ei tulnud kohe, aga viimaks uinus mees siiski, kujutledes Torrie't rahulikult oma kaisus magavat.

Alumisel korrusel kukkus mingi suur asi puruka, tundus peaaegu, nagu oleks keegi selle meelega maha visanud.

Torrie lükkas teki pealt ning tõstis jalad hääletult põrandale. Peab kedagi kutsuma – huvitav, kas siin-ees kõrvalises kandis häiretelefon on?

Aga mis sellest kasu oleks? Politseil võtaks siia jõudmine terve igaviku. Murdvaras oleks ammu läinud.

Kui helistada Mattile...

Tema tuleks välgukiirul.

Aga mis siis, kui sissetungijal on relv? Siinkandis on igaühel vintpüss. Mis siis, kui Matt tormab sisse ja paanikas röövel ta tapab? Siiani paistis sissetungijal olevat ainult kavatsus Torrie't röövida. Muidu oleks ta juba tulnud üles naist otsima.

Kui röövel Torrie't mitte meelega ei hirmuta. Igaüks teab, et ta siin peatub. Üksik naisterahvas üksik majas kaheteistkümne miili kaugusel tsivilisatsioonist.

Kõik teavad ka, et Matt on pakilise asjatoimetuse tõttu kodunt ära.

Sammud peatusid jälle. Varas otsib arvatavasti midagi väärtuslikku. Veel üks mürtsatus kostis kõue-

mürinana kõrvu. Torrie laskis elutuppa jäänud asjad vaimusilma eest läbi. On seal midagi, mis väärivõtmist?

Suurem osa asju on kastidesse pakitud ja äravii-miseks valmis. *Suurepärase*, mõtles Torrie. Varas võib ära viia kõik, ka lauahõbeda.

Kassi kombel hiilides läks Torrie kikivarvul akna juurde, otsides pilguga sissetungija autot. Kui see on kaubik, võib varas ta paljaks teha.

Torrie tõmbas aknakatte tolli võrra alla, hoidis seda kindlalt, takistamaks kinnijooksmist, ja vaatas ak-nast välja. Tema auto seisis rahulikult parkimispai-gas.

Kusagil mujal pole ruumi parkida. Kas varga auto seisab maanteel? Sel juhul ei saa ta palju kaasa võt-ta. Võib-olla otsib pätt väärisesemeid ja sularaha nagu New Yorgi murdvargad, kes ka jala kohale saabuvad?

Sammud kaugenesid ja Torrie kuulis, kuidas maja teisel küljel midagi kolinal maha kukkus. Üks üks prahvatas lahti. Naine hiilis magamistoa ukse juur-de ja kuulatas

Majas oli täiesti vaikne.

Matt, oh jumal, Matt. Aita mind. Mis ma peaksin te-gema?

Torrie kõssitas voodis, kuni järgmine kolin all ta mõistusele tõi.

Mis seal all ometi toimub? Torrie jõudis otsusele. Ta sirutas käe öölaua poole, võttis mobiiltelefoni ja valis nulli.

Pärast närviajavat lindistatud teksti, mis tänas teda kohaliku telefonikompanii kasutamise eest, tuli lii-nile operaator.

"Ma vajan Starki politseijaoskonna numbrit," so-sistas Torrie.

"Vabandage, kuid te peate helistama telefoni-infosse."

"Kas teil häiretelefon on?"

"Ei, proua. Aga hädaolukordadega tegeleb Henry maakonna politsei."

"Mis on..."

Siis katkestas Torrie't lause keskel imelik heli. Heli, mis oli peaaegu tuttav, mis oli pärit laudast...

"Proua?" küsis operaator. "Kas te soovite seda numbrit?"

Torrie kuulatas hoolega ning tundis hääle ära. Siis ütles ta telefoni: "Pole tähtis, ma ei vaja seda enam."

"Olete selles kindel, proua? Ma võin teid otsekohe ühendada..."

"Olen küll kindel. Tänan teid."

Torrie lükkas mobiiltelefoni kinni ja pani käest. Nina hakkas kinni minema ning silmad jooksid vett. Lõppude lõpuks on ta suure närvipinge all ja kassid viidi alles hiljuti minema.

Hinganud paar korda sügavalt, võttis Torrie tas-kulambi, pani põlema ja läks trepist alla. Segadus, mis teda vastu võttis, lõi hetkeks hinge kinni.

Kõik asjad vedelesid põrandal. Lamp oli kildudeks purunenud. Välisuks oli lahti ning laelambi valgus-sõõris sumisesid kärbsed. Kärbsed keerlesid ka min-gi seletamatu hunniku kohal põrandal.

Torrie astus laua juurde, kus pildiraamid ja nipsasjad purunenult põrandal vedelesid. Segaduse keskel lebas lumegloobus, mille Matt talle oli ostnud. Klaasist gloobus oli lahti tulnud ja täpselt nagu palju aastaid tagasi, olid värvilised lumehelbed laiali paisatult veeloigus. Naine hingas veel paar korda sügavalt, et pisaraid tagasi hoida.

Tagasi koridori minnes ja lärmi allika poole suundudes suutis Torrie siiski oma tundeid talitseda ning tema häälede ilmus võimukas noot.

"Nii, nüüd aitab!" teatas naine ukسلävele astudes ja suunas taskulambi valgusvihi tuppa.

Toast vaatas paluvalt vastu kaks kurblikku lehmasilma. "Muu," ütles Sūdameke leebelt.

Torrie astus looma juurde ning patsutas tema võimsat külge.

"Muu," kordas Sūdameke õnnelikult.

"Tead, sa ehmatasid mind poolsumnuks," tõreles Torrie loomaga.

"Muu," vastas see.

Naise jõud ja energia olid lõpukorral, kuid ta käsutas siiski: "Tõuse üles, Sūdameke!" Ühest küljest oleks Torrie tahtnud oma naeruväärselt täbara olukorra põhjustajat raevunult sõimata, kuid lehma nime nimetamine leevendas viha. "Tule... siitkaudu," rääkis ta looma patsutades.

Sūdameke tõusis.

"Tule nüüd, ma anna sulle õuna... või mida iganes sa sööd."

Torrie astus ukse juurde ja lehm järgnes talle. Köögist läbi minnes tundis Torrie end rumalalt ja

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

siidlasena, et oli piimafarmist Matti autoga mine-ma sõitnud. Oleks pidanud taipama, et mees ei vea lehma ometi pagasiruumis. Kahtlemata oli Sūdameke ära toodud mingi teise loomaveoautoga ja Torrie protest alandas ainult teda ennast.

Aga kuidas ja miks oli loom Matti laudast jalga lasknud?

Teisele küsimusele teadis Torrie juba vastust ja see oli veel üks märk, et tal tuleb kiiresti ära sõita. On võimatu välja kannatada üksildast lehma, kes kogu aeg kannul käib.

Kui nad elutoast läbi läksid, hakkasid kärbsed nõrdinult sumisema. Liiga hilja taipas Torrie Sūdamekest põrandal lebavast hunnikust mööda tüürida. "Tule, Sūdameke, siia poole... oh kurat küll!" Lehm astus otse hunnikusse ja jättis põrandale pruunid sõrajäljed.

"Stopp!" kamandas naine ja kummalisel kombel näis lehm aru saavat. Loom kuuletus. "Seisa... paigal... siin," käsutas Torrie läbi hammaste. Siis tormas ta kööki paberkäteräti järele.

Sūdameke tuli järele.

"Ma ütlesin *stopp!*" kriiskas Torrie, haaras paberirulli ning tõmbas seda kogu jõust.

Terve rull tuli hoidikult lahti, maandus Torrie'le pähe ja veeres mööda keha alla, meenutades ebameeldivalt hetke, mil ta oli esmakordselt Matti näinud.

Torrie viskas paberirulli põrandale ja laskis kuuldavale vihakarje.

***

Matt võpatas südame pekseldes ärkvele. Ta võinuks vanduda, et kuulis kedagi karjumas. Aknast välja vaadates silmas mees hallikat koidueelset hämarust. Voodile tagasi vajudes hingas ta paar korda sügavalt, et kloppivat südant vaigistada. *Mitte keegi ei karjunud*, ütles Matt endale. See oli lihtsalt halb uni. Ta on ärevuses.

Sellepärast, et täna on see päev, mil ta Torrie'le abieluettepaneku teeb.

Loobudes katsetest magama jääda, viskas Matt määrdunud šortsid jalast, läks vannituppa, ajas habet ja keeras vee jooksuma, et võtta korralik kuum dušš. Veepiisad trummeldasid vastu nahka mõnusa nagu massaaž.

Nauding soojast veest ning seebivahust meelitas Matti mõtted tagasi voodi juurde, kus ta nii kirglikult Torrie't oli armastanud. Üksnes mõte sellele muutis kogu keha kangeks. Silmi sulgedes meenus ta naise niisket ja ahvatlevat keha, tema sulneid oigeid, kui ta Matti nautis. Rinda seebitades kujutles mees, et Torrie käed silitavad teda ja ajavad kirest meeletuks. Mitte kunagi ei ole Matt armastanud kedagi nii, nagu praegu Torrie't. Ta oli lõhkemas soovist seda naisele öelda.

15. PEATÜKK

Laupäev

"Nii, SÜDAMEKE," sõnas Torrie läbi hammaste. "Ma tahan, et sa end tee pealt koristad. *Otsekohe*."

Torrie oli pool ööd veetnud asju autosse laadides ning elutoapõrandalt lehmasõnnikut koristades. Ja nüüd oli ta kurnatusele vaatamata suutnud pakkimise lõpetada ning miski ei takistanud teda koidueelses hahetuses teele asumast.

Välja arvatud rahulik lehm, kes lebas teel ees.

"Hea küll, proovime veel kord," ütles Torrie, tuli autost välja ja astus looma juurde.

"Muu," ümises Sūdameke kaeblikult.

"Siitkaudu," keelitas naine ja näitas õunalõiku. Ta soovis palavikuliselt minema saada enne, kui Matt ärkab. Kui ta meest veel kord näeb, kaob kogu tema otsusekindlus.

Sūdameke ei liikunud paigast.

Torrie uuris sissesõidutee ümbrust. Mõlemal pool

takistasid läbipääsu põõsad ja kivid. Naine kaalus, kas mitte lehma hirmutamiseks signaali anda.

Aga siis saabuks Matt kindla peale joostes kohale. Neetud. Kuidas võib üks lehm nii kangetaelne olla, mõtles Torrie.

See on loodusseadus, vastas sisemine hääl.

Suurepärane, see just veel puudus – lehma kustumatu armastus.

Torrie seisis Südamekese kõrval ning silitas taas karmi harjast. Ta hakkas maalähedase, loomuliku lõhnaga harjuma. Õigupoolest see juba meeldis talle pisut.

“Tule nüüd,” proovis Torrie taas. “Las käia, tõuse üles. Siiapoole.” Imekombel loom reageeriski pisut, kuid kergitas end vaid kiviklibult. Siis vajus maha tagasi, otse tagumise kaitseraua kõrvale.

“Hea küll, olgu nii,” teatas Torrie tüdinult. “Lehm või mitte, mina igatahes lähen.”

Ta istus autosse ja vajutas mitu korda signaali. Kui sellest abi polnud, keeras naine süütevõtit ning vajutas gaasipedaalile. Mootor tegi kõva häält, kuid lehm ei pilgutanud silmagi. Lõpuks lülitas Torrie tagurpidikäigu sisse ja tagurdas ettevaatlikult looma suunas.

Segaduses Südameke tõusis püsti, kuid püüdis paigale jääda, Torrie nügis teda õrnalt autoga, lükates lehma ettevaatlikult tollhaaval sissesõiduteelt ära. Naine surus hambad kokku, kui laskis piduripedaali millimeeterhaaval üles. Tal tuli autot väga täpselt valitseda. Lõpuks õnnestus Südameke kümme jalga maantee poole lükata.

Niipea kui Torrie'le tekkis pööramisruumi, keeras ta rooli ja muutis suunda.

Südameke vaatas kurvalt, kuidas naine mööda liivateed minema vuras. Kui auto oli silmist kadunud, lonkis lehm sissesõiduteele tagasi ja heitis sinna maha, otsekui oma uut sõpra ootama jäädes.

Matt vilistas riietudes. Ta kujutas ette juba hommi-
kut, mil riietub laulatuseks.

Torrie näeb valges looriga satiinkleidis kindlasti lausa taevalik välja. Kui uhkelt jälgib Matt naist mööda vahikäiku astumas, astumas tema poole, et ühineda igaveseks.

Kui ainult Lucinda siin saaks olla...

Mingis mõttes ta kindlasti ongi, naeratab, soovib õnne, surub vaimus ta kätt.

Signaalid ja klõpsatused virgutasid Matti unistustest üles. Ringi vaadates silmas ta oma digitaalkella sihverplaati vilkumas 12.00... 12.00... 12.00.

“Aaahh,” ohkas mees valjusti. Eilne töö on vilja kandnud. Remondimehed olid leidnud viimase avariikoha ja Matt oli aidanud neil selle ära parandada.

See on kingitus Torrie'le.

Matt lootis, et naine on ärkvel ning silmitseb hämmastunult digitaalkella.

Esimest korda võiksid nad armatseda vaikse muusika saatel.

Matt tõmmas kaht astet korraga võttes trepiat alla, hüppas trepimademele ja jooksis tagauksest välja. Ta pidi nägema tuttavat rendiautot tavalisse kohta

pargituna, pidi istuma Lucinda laua ääres, pidi nägema Torrie silmi.

Auto oli kadunud.

Matt jõnksatas seisma ja mõtles järele, mida see võiks tähendada.

Mõnes teises paigas ja teisel ajal oleks puuduv auto võinud tähendada poolt tosinat tavalist asja: vara hommikust poetiiru, välja hommikusöögile siirdumist, ajalehe järele minekut. Aga Starki linn Minnesota osariigis oli voolukatkestuse ajaks välja surnud. Torrie'l ei olnud kuhugi minna.

Käskides endal mitte paanikasse sattuda, jooksis Matt Lucinda tagaukse juurde ning katsus seda.

Neetud. Uks oli lukus. Nüüd oli selge, et midagi on juhtunud.

Matt uuris aknaid ja avastas, et ka need olid suletud ja riivis.

Lõpuks, jooksnud ümber maja eesukse juurde, leidis mees, et see on samuti kindlalt lukus. Võti matilt oli kadunud.

Sissesõidutee lõpus lamas Matti lehm, tegemata temast vähimatki välja.

"Südameke?" hüüdis Matt. "Kuidas pagan..."

Langeva tähe kiirusel tormas mees tagasi oma õue. Laudauks oli pärani lahti.

Mattil oli lehmadega, eriti taltsastega, vähe kogemusi. Peab Charlie käest pisut nõu küsima, kuidas Südamekest laudas pidada.

Mees tänas õnne, et Torrie oli palunud tal ühe võtme endale jätta. Juhuks, kui tal tuleb loodetavatele ostjatele maja näidata. Matt jooksis koju tagasi, haa-

ras köögist konksu otsast võtme ning tormas taas läbi kuuskede. Võti sobis mõlemale uksele, seetõttu aõrkis mees lähima – tagaukse – juurde. Võtit lukuauku pistes, keerates ja ust lahti paisates tundis Matt, et kaotab kohe enesevalitsuse.

Võta ennast kokku. Torrie'ga on kõik korras.

Ja ikkagi oli ta lahkunud.

"Torrie!" hüüdis mees, kogu hingest lootes, nõudes, et naine vastaks. "Torrie!" hüüdis ta vaikselt majas veel kord.

Matt tormas läbi köögi ja koridori elutuppa. Vaikust kuulates suurenes tema kartus üha.

Ta on läinud.

Ja ikkagi, kuidas sai ta ära minna? Kõik oli nii hästi edenenu, kui välja arvata tüli Südamekese pärast. Naise silmis oli isegi olnud leek, mida Matt oli pidanud armastuseks enda vastu.

"Torrie!" hüüdis ta jälle. Torrie ei saa tema juurest praegu ära minna. Ta...

Ma ei saa sinuta elada.

Trepist üles rühkinud, tormas Matt magamistuppa.

Tühi. Neetud. Kastid olid korralikult ühte nurka virna laotud, kuid Torrie kohvrit ei olnud näha ja uue aknakate oli alla tõmmatud.

Matt oli nüüd veendunud, et naine on tõepoolest läinud. Ta lõpetas meeletu otsimise ja seisis keset tuba, suutmata otsustada, mida edasi teha. Ta ei tahtnud majast lahkuda, see nagu suurendanuks veelgi vahemaad, mis lahutas teda armastatud naisest. Matt astus voodi juurde ja istus.

Tekk oli korralikult voodile laotatud, nagu poleks Torrie't seal kunagi olnudki.

Mees vahtis maha ja süüdistas mõttes ennast. Ta oli liiga enesekindlaks muutunud. Mõelnud, et Torrie saab kindlasti aru, kuidas naabrid teda vajavad, isegi kui need naabrid mitme miili taga elavad. Koht siinses ühiskonnas oli osa Mattist endast.

Ta oli mõelnud, et Torrie ootab teda. Milline loll ta oli olnud.

Mees oli oma kahetsusse nii süvenenud, kui tagasi alumisele korrusele läks, et ei märganudki kohe purunenud nipsasju põrandal.

Uudishimulikult astus Matt lähemale. Paistis, nagu oleks Torrie käega üle laua pühkinud, paisanud kõik pildid ja kummalise kribu-krabu põrandale. Segaduse keskel oli lumegloobus, mille Matt oli talle ostnud. Klaas oli ära tulnud ja lumehelbed veeloiku laiali puistatud. Kas Torrie oli tõesti nii vihane?

Küllalt vihane, et hävitada kingitus, mis tähendas talle nii palju?

Ei, Torrie ei ole selline. Matt kükitas, et katkesteset lähemalt uurida. Klaasgloobus oli puutumata. See oli lihtsalt pealt ära kukkunud või keeratud. Natukese liimi ja puhta veega saaks asjakese ära parandada. Matt hoidis gloobust ettevaatlikult vasaku käe peopesal ja hakkas pisikesi värvilisi helbeid kokku korjama. Ta parandab kujukese ära ja kingib Torrie'le, kinnituseks, et minevik on olevikust hoopis erinev. Matt teab küll, kust naist leida.

Ta vaatas toas ringi, et leida veel jälgi purustustest. Sõormeisse hakkas puhastusvahendi tugev

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

männilõhn. Põrand oli värskest pestud. Ilmselt oli Torrie siin keset ööd harjaga vehkinud. Aga miks?

Matt kummardus, et ust uurida. See oli värskest pestud ja ühegi plekita – välja arvatud üks pruun täpik.

Uurides seda lähemalt, kaalus mees mitmeid võimalusi. Üks neist tundus eriti tõenäoline.

"Südameke!" rõõgatas Matt ja tormas läbi eesukse välja.

16. PEATÜKK

TORRIE SÕITIS MÕÖDA kiirteed ja püüdis mitte kihutada, ehkki viha kannustas teda tagant. Unustada Matt ja see elu Tootemisamba raja lõpus, mida ta oli hakanud juba peaaegu nautima!

Torrie möödus väikelinnadest, siis üha suuremat, ja püüdis rõõmu tunda. Ta põgeneb pisilinna türannia eest, mis avaldub kas või selles, et ainus toidupood suletakse kell kuus õhtul, ning pikkade igavate ööde eest. Aga teadvus reetis naise, manades otsekohe silme ette Matti, kes teda tormilaterna vilkuvas valguses käte vahel hoiab ja hellitustega võbi-sema paneb.

Torrie oli mõelnud oma ärasõitu edasi lükata. Lõpude lõpuks on tal veel üks päev varuks. Aga see on pühapäev – see tähendab kirikusseminekut koos Susani ja Richardiga ning Matti kogu hingest laulmas. Veel üks niisugune päev, ja ta ei lahku iialgi.

Ei, Torrie ei lähe tagasi. Ta veedab need mõned tunnid Minneapolis, istub tagasisõiduks lennukis

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

ja naaseb konditsioneeritud õhu ning uksehoidjaga majja New Yorgis. Lõpuks ostab keegi Lucinda varanduse niikuinii ära.

Ja mitte iialgi enam ei maga Torrie vaskvoodis. Ei kõnni omaenda maal. Ega kahla piki oja.

Küllalt, porises naine endamisi. Mõtles moskiitodele. Ja mürgine luuderohi – *järgmine kord ei pruugi sul nii hästi vedada*. Mõtles lume peale, mida sa oma elus veel näinudki pole, ja miinus neljakümne kraadise ilma peale, millest sa samuti oled vaid kuulnud.

Mis juhtuks, kui keset südatalve oleks voolukatkestus? Või kui jääks kütuseauto lumme kinni ja inimesed Tootemivarda raja lõpus oleksid külmas ega pääseks välja?

Torrie möödus kiirtee kõrvalharust, kus sildid hooplesid rämpstoitu pakkuva restoraniketi eeliste-ga. Ja selle kõrval paistsid McDonald's ja Wendy's, veel edasi Wal-Mart ja Sam's Club. *Vaata ainult, ütles Torrie endale. Oled tühermaalt paradiisi sattunud.*

Naine pööras kiirteelt ära ning suundus otseteed McDonald'si autorestorani poole. Nüüd ostab ta mahlaka hõrgutava burgeri, mil pole mingit seost leh-ma-ga, kellest see õigupoolest pärineb. Burger on oma päritolust mitme põlvkonna kaugusel, nagu ka Manhattan on valgusaastate kaugusel Torrie juurtest, päritolu ei tähenda enam midagi. Südameke ei saa seda kunagi teada.

Oli alles hommik, kuid autorestoranis seisis juba kenake järjekord. Inimesed ootasid kannatamatult, keegi trummeldas sõrmedega avatud autoakna raamile, teine trügis eesseisvale autole lausa otsa.

Kui Torrie kümne minuti pärast tellimismikrofoni juurde jõudis, öeldi talle, et hamburgereid nii vara ei ole. Köhklemata tellis naine kohvi ja kaks munasala vorstiga. Aga võimalus süüa muna, tarvitsemata sealjuures astuda kanakuuti, ei olnudki nii erutav, kui ta oli lootnud.

Pannud kottipakitud eine kõrvalistmele, pööras Torrie kiirteele tagasi. Ta püüdis mõelda ainult päevale, mis ta on endale lubanud – päevale Ameerika ostukeskuse siselõbustuspargis.

Starkis ei olnud midagi sarnast, kuid naine oli kohalikke lapsi kuulnud hardalt kuulsast keskusest rääkimas. See oli koht, mida tahtsid külastada kõik – nagu Disney World. Ja paik asub põlismetsadest kõigest paari tunni tee kaugusel. Torrie'l ei olnud küll aimugi, kuidas sinna pääseb, aga Minneapolisisse saab igatahes mööda saja kuuekümne üheksandat maanteed.

Minneapolis lähenes jõudsalt. Olles jõudnud juba linna kiirusepiirangu alale, pööras Torrie tohutu kaubahalli parklasse.

Ta tuhnis kaarti otsides kindalaekas ja selgitas välja, kuidas Ameerika ostukeskuse juurde sõita. Süütevõtit keeranud, tuiskas naine mürinälg parklast välja. Järgmine peatus: tsivilisatsioon.

Sedamööda, kuidas südalinn lähenes, muutusid ehitised aina kõrgemaks. Kõik näis puhas ja uus. Võib-olla võiks siia ümber asuda, kui leiaks tööd. Puhas

linn täis mõnusaid Kesk-Lääne inimesi oleks värske vaheldus.

Ameerika ostukeskus oli terve väike linn. Torrie oli näinud filmilõike karussellidest sisehallis ja kuulsast Ferrise rattast, samuti piki lage jooksvast rööbastest.

Naine parkis auto suurima ehitise juures, mida ta ilial näinud oli. Olles oma parklakorruse ja kohanumbri ühele vanale kviitungile üles tähendanud, mõtles Torrie, kas ei peaks tagasitee leidmiseks mitte leivaraasukesi maha puistama.

AMEERIKA OSTUKESKUS, teatasid punased, valged ja sinised sildid kutsuvalt.

Torrie'l oli ees terve pikk vaba päev, et nautida looduskauget moskiitovaba meelelahutust konditsioneeritud õhus.

Palgiliugtee oli Torrie lemmikatraktsioon. Ostnud sada piletit, et saada need kõige soodsamalt, sõitis ta seda veel ja veel kord läbi. Õonestatud palgil istudes läbisid sõitjad hämaraid veega täidetud kanaleid, kus neid tervitas Paul Bunyan koos hiiglasliku sinise härja Babe'iga. Torrie mõtles Südamekesele ja lausa pidi naeratama. Istepalgid liuglesid veskisse ja iga natukese aja tagant – viuhh – sööstisid alla järsust langusest. Oli õõnes tunne kõõluda kuristiku serval tasakaalus, toeks ainult vesi, kukkumine seejärel oli järsk ning hirmutav. Aga langemine ei kestnud kaua, peagi oli sõitja taas tasasel veepinnal. Kuigi Torrie tun-

dis end muidu kiiretel karussellidel ebamugavalt, pakkus see talle alati põnevust.

Palgiliugtee, nagu ka kõik teised atraktsioonid, oli läbimõeldult tohutu aatriumi nurkadesse ja nišside üles seatud. Kõikjal ümber atraktsioonideparagi kõndisid poehuvilised ning ajasid kaubanduskeskuses omi asju. Aatrium kõrgus läbi kogu hoone, rööbastee näis rippuvat otse laes ning kolme korrust ühendas Ferrise ratas.

Kui Torrie astus rattagondlisse, heitis ta hämmastusega pilgu vasakule. Ostjad kõndisid otse ratta kõrval poodidest sisse-välja, mõned ei teinud aatriumis pakutavatest löbustustest väljagi. Teised, peamiselt emad lastega, vahtisid atraktsioone ostukeskuse suletud rõdudelt. Torrie lehvitas, üks väike poiss lehvitas vastu ja vaatas seejärel itsitades emale otsa.

Kui Ferrise ratas käima hakkas, tundis Torrie juba ette hirmujudinaid. Kuigi Manhattanil üles kasvanud, pelgas ta kõrgust. Aga pikkamööda naine rahunes ning suutis avanevat vaadet nautida. Kui vaadata ainult vasakule, pole see üldse hirmus. Selle asemel et kõrgelt alla vaadata, asus Torrie kogu aeg poes-käijatega samal korrusel.

Kolmandalt korruselt läbi sõites uuris naine kauplusi. Veel rohkem rahvast, veel rohkem lapsi. Võib-olla on atraktsioonid Minneapolise rahvale igavaks muutunud; ehk eelistavad nad elada nagu iga teise linna elanikud – osta liiga palju ülearust kraami, juua liiga palju kanget kohvi ning süüa kohvikusektsioonis ülearu palju rämpstoitu.

Ikka ringi ja ringi tiirutades mõtiskles Torrie tsivi-

lisatsiooni tähendusrikkusest. Njuujorklasena tundis ta end loodusega lausa sõjajalal olevat – mitte et ta seda oma elu jooksul kuigivõrd näinud oleks. Looduslike protsesside valitsemine ja, jah, ka neile vahelesegamine on ellujäämiseks vajalik. Seda teavad isegi koprad.

Aga elu Starkis on Torrie jaoks liiga looduslähedane. Liiga eraldatud. Ei pühapäevast *New York Times*’i, ei muuseumi, ei kalleid restorane... ja lehmad elutoas. Kuidas suudaks ta taolises paigas elada?

Kuidas suudan ma elada ilma Mattita?

Torrie kabiin jõudis keskuse neljandale, kõige kõrgemale korrusele. Siin, otse katuseakende juures, oli rahvast pisut hõredamalt. Naine jõudis põgusalt silmata, mida pakuvad poed – üks müüs vilkuvate tuledega nahkjakke, mis on teismeliste unistus. Siis... viuhh... jälle langemine tagasi majapidamistarvete ja valmisriiete juurde, alla poolkorrusele ja lastekaruselli juurde Camp Snoopy’s. Oli alles vara, seepärast polnud ka atraktsioonidel väga palju inimesi, ehkki väljas oli suvi ning turismihooaeg alanud.

Aga võib-olla Minnesotas loetakse seda juba rahvahulgaks.

Torrie sõitis taas ülespoole, ikka kõrgemale ja kõrgemale, kuni neljanda korrusele välja, siis pööras ümber ning tuhis alla, kolmandast korrusest mööda poolkorrusele. Mingil naljakal põhjusel meenus talle keskaja ajaloo tund kolledžis. Juttu oli õnnerattast, mis oli olnud oluline religioosne sümbol ja tähendanud saatust ning oma elu Jumala kätte andmist. Seda kõike enne, kui loosirattast vaatamängu-

de petukaup sai. Sümbol väljendas vana tõde, et need, kes parajasti tipus on, olgu alati valmis tinaraskelt alla prantsatama; kuna aga need, kes asuvad kõige all, on määratud tõusma. See oli üks variant elurattast, mis ühendab kõiki. Siin ta nüüd on, keerleb ringirattast, teadmata enam, mis õieti on tema saatus. Koos Mattiga oli ta olnud eluratta tipus, ainult selleks, et teda sealt maha visataks, ikka allapoole. Praegu on ta ringi alumises otsas, tema saatuseks on naasta...

Naasta kuhu?

Torrie silmis hakkasid pisarad pakitsema ning nõudma väljapääsu. Kuna ta oli gondlis üksinda, langes naine pea ja nuttis häbenemata kõige selle pärast, mis oleks võinud olla. Südamevaluga oli ta püüdnud suhteid Mattiga määratleda. Osa Torrie hingest oli teda juba reetnud, ameti maha pannud ja Lucinda majja elama kolinud.

Omaenda eraldatud maailmas võis Torrie vabalt nutta. Edaspidi mitte iialgi.

Ta oli taas kõrgeimas punktis ja järsku ratas seisus. Üheks hirmsaks hetkeks jäi Torrie maa ja taeva vahele kõlkuma. Seda vihkas ta karussellide juures alati – jääda kõige kõrgemale rippuma. Kõvasti gondli servast kinni haarates tõstis naine pea ja vaatas õnnetult välja neljandale korrusele.

Rõduäärel seisis Matt, näol erutatud ilme.

Torrie keha läbistas otsekui elektrilöök.

"Matt!" karjatus kõlas peaaegu kiljatusena.

Mees puhkes naerma ja sirutas käe, nagu tahaks Torrie't puudutada. Tal oli väike paberisse pakitud pakike käes.

Ka naine sirutas käe, kuid Ferrise ratas oli rõdupiirdest üsna kaugel.

"Ma armastan sind!" hüüdis Matt.

"Mida!" hõikas Torrie vastu, kuid tema hääle summutas Camp Snoopy lärm.

"MA ARMASTAN SIND!" hüüdis mees taas ning huulte liikumisest mõistis Torrie tema sõnu. Ratas hakkas pöörlema ja naine kihutas allapoole. Matt vaatas kiiresti ringi, kadudes seejärel mööda koridori tahapoole.

Kui Torrie taas peatus, oli Matt juba kolmandal korrusel, lehvitas ja naeratas.

"Ma armastan sind!" hüüdis ta jälle ning tormas eskalaatori juurde, sest ratas laskus alla ja peatus, et järgmised sõitjad peale võtta. Õnneks oli nüüd järjekord, see andis Mattile aega tabada Torrie gondel all.

Naise süda hüppas ootusest, kui ta Matti poolkorrusel seismas nägi. Mees osutas tema poole ja ulatas kontrolörile mõned piletid. Torrie lehvitas paaniliselt, tema keha, tema nägu ja huuled janunesid Matti puudutuse järele, ta igatses tunda mehe käsi enese ümber. Iha tuksles nagu kuum pulss kõhus. Jumal, kuidas ta Mattist puudust on tundnud!

Torrie gondel jäi poolel teel alla peatuma, see hetk näis vältavat terve igaviku. Mis nad seal ometi teevad! Lapsed liikusid maha ja peale, see võttis aega. Naine lehvitas ning sirutas käe, nautides ilmet Matti näol, armastust ja ootust, mis säras mehe silmis.

Kui Torrie lõpuks jõudis alla, kus Matt teda ootas, hüppas mees viivitamata tema kõrvale. Torrie süda puperdas, kuid mitte enam laskumisest. Otsekohe haaras Matt ta käte vahele ja suudles nii meeleheitlikult, et Torrie taipas – mees tunneb sedasama tühjust, mida temagi oli tundnud, ning sama igatsust mitte iialgi lahku minna. Mitte iialgi enam teineteisest eemal olla.

Torrie andis oma südame täielikult armastatud mehele. Tema kõhklus haihtus nagu madal lomp kuuma päikese käes.

Matt kiigutas teda käte vahel ja naine mõnules embuses. See, kui loomulikult nende kehad teineteise vastu liibusid, oli väga loomulik ja veetlev.

“Torrie,” ümises Matt naise pead oma rinnal hoides. Siis raputas mehe häält kerge nuuksatus.

Torrie tõstis pea, nautides tundeid, mida ta mehe silmis nägi.

“Kuidas sa mu üles leidsid?” küsis ta.

“Sa ütlesid, et veedad siin ühe päeva, enne kui... New Yorki tagasi lähed.” Matt vaatas naisele tõsiselt otsa: “Sa ei taha ju tagasi minna?”

“Tahtsin. Enam mitte.”

Mees embas teda taas kõvasti, Torrie unustas täiesti, et nad liiguvad, unustas hirmu tunda, kui nad lae alla kõlkuma jäid. Tähtis oli ainult see, et tema ümber on Matti käed, Matti jõud, Matti armastus.

“Ma tean kõik,” lausus mees lõpuks.

“Mida sa tead?”

“Oma pöörase lehma kohta. Südameke lamas alles sissesõiduteel, kui ma sinna läksin.”

“Oh heldus.”

“Anna andeks, Torrie. Ma ei tea, kuidas ta välja pääses. Mõtlesin, et sul oleks tore kogemus ühe loomaga tutvuda – aga mitte nii, nagu see välja kukkus.”

Torrie itsitas oma äparduse absurdsuse üle. “Võib-olla heidutas teda ümbruse muutus.”

“Võib-olla tahtis ta lihtsalt, et keegi temaga räägiks. Mina ei ole just alati käepärast.”

“Ei ole jah,” lausus Torrie kiiresti.

Matt ohkas.

“Hea küll, Torrie. Mis sul südamel on? Sellelt karjamaalt tormasid sa nii äkki minema, et arvasin – oled minu peale maruvihane. Ja ma ei suutnud tabata, miks.”

“Olingi,” tunnistas Torrie. “Ja täna on mul olnud aega mõelda kõige üle, mis minuga viimase nädala jooksul on juhtunud.”

Matt pigistas naise õlgu, nagu püüdes ennast ikka veel veenda, et Torrie on tõesti tema kõrval. Hetke vältel nad lihtsalt istusid ja nautisid lähedust, nautisid vuhinat kõrvus, kui Ferrise ratas oma tohutuid kaari joonistas: üles, alla, ringi, taas üles.

“Kas pole vahva?” säras Torrie. “Ei mingeid lehmahunnikuid.”

“Noh, see on kena koht, kui siia korraks tulla,” lausus Matt, teeseldes, et vaeb kaalukat otsust. “Aga ma ei usu, et tahaksin ostukeskuses elada.”

Torrie toetas pea mehe võimsale rinnale, kuulas südame rütmilisi lööke ja tundis soovi rebida särk seljast, et mehele veel lähemale pääseda. *Ma tahan*

elada koos temaga, otsustas naine lõplikult. Seal, kus on Matt, on ka minu kodu.

Ülejäänud päeva veetsid nad rööbasteel, palgiliugteel ja poolel tosinal muul atraktsioonil sõites, kuni mõlemad end pisut uimastena tundsid. Nad proovisid kedrata ja liivaskulptuure teha, nautides seda rohkem kui lapsed ümberringi, ja sõid rohkem rämps-toitu, kui Torrie terve suve jooksul näinudki oli. Päeva lõpuks igatses naine juba aiast toodud värsket aedvilja, pori ja kõige muu niisuguse järele.

"Kas me oleme valmis koju minema?" küsis Matt. "Mu auto seisab..."

"Veel mitte," vastas Torrie. "Tahan peatuda ühe öö luksushotellis – ilma kalameesteta. Arvan, et olen ära teeninud viimase öö tsivilisatsiooni rüpes." Naine pigistas kõvasti Matti kätt. "Koos metsmehega," lisas ta.

Iha läbistas Matti noahoobina, ähvardades ta kaheks lõhestada. Pagan võtaks, kuidas ta seda naist armastab. Ta haaras Torrie käte vahele ja suudles otse suule, kogu keha täidetud palavast kirest. Torrie tundis, kuidas mees end tema vastu surus ning naise keha tuksles magusas valus, ihaldades meest endasse haarata.

"Lähme," lausus Torrie peaaegu hingetult.

Nende tuba oli vaatega Minneapolisele, eemalt paistis Püha Pauli katedraal. Tüüpiline linnavaade, mida

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

Torrie veel nädal tagasi oma elu osaks pidas. Nüüd vaatas ta seda põlglikult. Hea küll, siia on kena aeg-ajalt tulla, aga elamiseks on see pärast pisilinna Starki vaikset lihtsust kuidagi liiga tsiviliseeritud ning rahvarohke. Hommikul helistab ta Jackie'le ja palub, et võiks hakata vabakutseliseks. "Õhtused uudised" kasutab tihti vabakutselisi kaastöötajaid; Torrie'st saaks üks neist. Ta ei saa mitte kunagi täieõiguslikuks produtsendiks, aga mis siis? Tema tuttavate hulgas ei leidu niikuinii ühtki õnnelikku televisiooniprodutsenti.

"Ka tõmban kardinad ette?" küsis Matt ja astus naise kõrvale kümnenda korruse toa akna alla. Õhukonditsioneer puhus neile otse näkku ning sel õhul oli ebaloomulikult puhas õhuvärskendaja lõhn.

"Mitte mingil juhul," vastas Torrie. "Ma tahan sind päevavalguses näha." Naine pöördus ja kallistas Matti nagu esimest korda. Mees haaras temast kõvasti kinni, võttis sülle ning asetas õrnalt tohutu suurele voodile. Torrie sulges silmad, ta tahtis vaid lebada ja Mattilt naudingut vastu võtta. Naisel polnud vähimatki oma tahet või soovi, ta vaid meeliskles, kui mees õrnalt silitades tal riided seljast võttis.

Matt oli kirest hullumas. Ta viskas riided seljast ning heitis Torrie kõrvale. Nende käed-jalad põimuisid kokku, nad suudlesid veel ja veel, otsekui näljaseks, janunedes teineteise järele. Matt silitas Torrie rinda ja hellitas nibu, kuni naine naudingust hingeldama hakkas. Kõik aistingud jõudsid otseteed keha keskpunkti ja tal oli tunne, nagu rebiks iha ta otsekohe lõhki.

Matt vabastas hetkeks naise huuled ja kummar-
dus, et imeda rinnanibu. "Oh, Matt," hingeldas Torrie.
Iial varem ei olnud ta tundnud end nii tihedalt me-
hega seotud olevat, nii avatuna ja lähedasena, nii
turvaliselt. Naine ei tahtnud enam oodata, ta sirutas
käe, et partner endasse juhtida. Torrie keha otse va-
lutas mehe järele. Ühekorraga tundsid nad ühinemi-
se imet, kehad ja hinged sulasid armastuses ühte.
Matt tundis naist enda ümber pingule tõmbuvat, kui
nad pilvedel hõljusid ja siis korraga uskumatut va-
banemist kogesid.

Hetkeks sulgesid mõlemad silmad, püüdes taas
reaalsusega kohaneda. Kui Matt jälle oma ihu pere-
mees oli, silitas ta õrnalt Torrie juukseid ja hoidis
teda nagu kalleimat aaret.

"Kas sa abiellud minuga?" küsis ta lihtsalt.

Torrie lebas vaikides, läbi tema teadvuse sõõtsid
vastuolulised pildid – New York ja Minnesota, rüse-
lev rahvahulk ja rahulikud põllud, ranges riietuses
asjamehed ja kirjud lehmad, tema kooperatiivkorter,
tema maamaja.

"Jah," vastas naine niisama lihtsalt.

Matt naeris rõõmust ning kallistas naist veel kõ-
vemini.

"Meil saab olema tore elu, luban sulle. Me teeme
kõik, et luua kodu ja perekond. Starkis. Kuhu ka sina
kuulud, usud sa seda või mitte."

"Ma tahaksin seda uskuda, Matt." Torrie tõstis pil-
gu ja silitas õrnalt mehe põske.

"Miks sa siis ei usu?" Küsimus oli leebe, kuid nai-
ne taipas, kui oluline tema vastus mehele on.

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

"Matt, ma pole kunagi tundnud, et kuulun kuhu-
gi. Minu emale ja mulle ei ole kunagi midagi kuulu-
nud – meie korteril oli alati peremees, ka koopera-
tiivkorterit valitseb tegelikult kamp võõraid. Meil olid
trellid akende ees ja riivid ustel, et *kaitsta* meid meie
oma ühiskonna eest."

"Sa hakkad kuuluma Starki, Torrie – koos minu ja
teiste sealsete inimestega, kes sind juba praegu ar-
mastavad."

Naine puges Mattile sügavale kaissu. "Ma tean ja
olen vist kogu elu seda oodanud."

Nad vaikisid taas. Matt mõtiskles, kas ka tema on
mingis mõttes oodanud kogu elu – et kohata seda
naist siin oma käte vahel.

"Noh, siis tuleb meil Lucinda maja korda teha,"
lausus Torrie istuli tõustes. "Alustuseks kavatsen
paluda Richardil – ja neil, keda ta juurde palkab –
maja esimene korrus ära remontida. Kassikeste bor-
dell on vaja uuesti üle värvida."

Matti naeratus oli lai nagu voodipadi. "See aitab
tema perekonda kindlasti. Vean kihla, et ta tänab sind
pärast kirikus igal pühapäeval."

"Tore. Heast kuulsusest tõuseb mulle tulu. Tead
sa, kui ma oma kooperatiivi ära müün, olen Starki
kohta rikas. Võib-olla saan osa oma jõukusest kiri-
kule annetada, et nad saaksid inimestele natukegi
maksta."

"Ma armastan sind, Torrie," sõnas mees vastuseks
ja tema tänulikkus oli lausa näkku kirjutatud.

"Ja mina armastan sind, Matt. Rohkem, kui arva-
sin võimaliku olevat. Naljakas, kuidas ma mõttes kogu

aeg väikelinna elu kirjeldan. Tekstis, mida ma oma peas nagu kirjutaksin ja ümber kirjutaksin, kinnitan ma kogu aeg, et teie elu seal on hea ning rahuldust pakkuv. See on elu, mida iga linnavurle kadebaks."

"Vaata seda," lausus Matt, sirutas käe ja võttis öölaualt pakikese, mille oli kallimale toonud.

"Mis see on?"

"Tee lahti," ütles mees lapse õhinaga, kelle jaoks kingituse kõige tähtsam osa on selle üleandmine.

Kingitus oli pakitud tumedasse, maskuliinsesse vanade autodega paberisse, see oli ilmselt parim, mille Matt käigu pealt leidis. Ettevaatlikult paberit lahti harutades ahhetas Torrie heameelest, kui pakist ilmus lagedale tema lumegloobus, sama hea kui uus.

"Matt! Kust sa teise samasuguse leidsid?"

"See on seesama. See ei läinud katki, ainult lahti. Ma korjasin kõik tibatillukesed lumehelbed pintsaltidega kokku, lisasin pisut puhast vett ja liimisin gloobuse uuesti külge. See on selleks, et sa näeksid: siin kukub kõik teisiti välja. Minu ja Südamekese poolt. Ta palub väga vabandust."

"Ma annan talle andeks. Ma tean, mis tähendab üksi olla."

Torrie raputas gloobust ja asetask selle siis lauale, nii et nad said jälgida vikerkaarevärviliste lumehelveste langemist. Mänguasi oli niisama hea kui uus, võib-olla isegi parem, sest seekord oli selle terveks teinud armastus.

"Ja enne, kui me tagasi koju lähme," ütles Torrie, "on veel üks asi, mida ma teha tahaksin."

SEAL, KUS LÕPEB VIKERKAAR

"Mida?"

"Armastada sind kuuel erineval moel," vastas naine, lükkas Matti pikali ja heitis end tema peale. Pärast põhjalikku suudlust, mille käigus Torrie nautis mehe kogu keha – karvadega kaetud rinda, pingulnahka, tugevaid lihaseid – sõnas ta ülemeelikult: "Muidugi, kui sul midagi selle vastu ei ole."

Matt sirutas end mõnuga hellitusi nautides.

"Vastu? Mis peaks mul selle vastu olema? Loodan seda kogu elu tunda saada."

"Siis hakkame peale."

Matt surus ta enda vastu.

"Ma armastan sind, Torrie. Mida sa siin kuuest erinevast moest rääkisidki?"

Ta summutas naise vastuse suudlusega.